

เสียงจากถ้ำ ฉบับพิเศษ

บทกวี

บนเส้นทาง

พระโยคาวจร

สายฟ้า

เสียงจากถ้ำ ฉบับพิเศษ

บทที่ ๑๐๘

บนเส้นทาง
พระโยคาวจร

สายฟ้า

พิมพ์รวมเล่มครั้งแรก : วัดเขาวง (ถ้ำนารายณ์) ๒๕๔๘ จำนวน ๓,๐๐๐ เล่ม
พิมพ์รวมเล่มครั้งที่ ๒ : วัดเขาวง (ถ้ำนารายณ์) ๒๕๕๕ จำนวน ๓,๐๐๐ เล่ม
โดยได้รับการอนุญาตจัดพิมพ์จากเจ้าของลิขสิทธิ์ถูกต้องตามกฎหมาย
สงวนสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ที่ปรึกษา : พระครูภาวนาพิลาส

บรรณาธิการ : พระปลัดนิพนพาน โชติธมฺโม

พิสูจน์อักษร: วิสูตร จิรโสภณ

ปกและรูปเล่ม: จำปัลลายนน้ำ

สำนักงานเสียงจากถ้ำนารายณ์

๖๒/๑ หมู่ ๕ ต.เขาวง อ.พระพุทธรักษา จ.สระบุรี ๑๘๑๒๐

โทร. ๐๓๖ ๓๔๗-๗๓๐ โทรสาร ๐๓๖ ๓๔๗-๗๓๑

แยกสีและพิมพ์ที่:

บริษัท อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

๖๕/๑๖ ถนนชัยพฤกษ์ เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ ๑๐๑๗๐

โทร. ๐ ๒๘๘๒-๑๐๑๐, ๐ ๒๔๒๒-๙๐๐๐

โทรสาร : ๐ ๒๔๓๓-๒๗๔๒, ๐ ๒๔๓๔-๑๓๘๕

อารัมภบท

หากท่านผู้อ่านเป็นพุทธศาสนิกชน คือเป็นผู้นับถือ พระพุทธเจ้าจริง ๆ แล้ว ท่านก็ต้องเชื่อว่าพวกเราเนี่ยเวียนว่ายตายเกิดกันมานับชาติไม่ถ้วน และการเวียนเกิดนั้นก็เกิดมาเพื่อทำความดีหนีความเลวให้จบสิ้นสุดสาย มีพระนิพพานเป็นที่สถิต อยู่สุขสบายไม่ต้องลงมาเกิดให้มันมีทุกข์อีกต่อไป พวกเราทั้งหลายนี้! ก็ไม่มีใครจะรู้ว่าเราเกิดมาที่ชาติที่ไหน รู้แต่ว่าขณะนี้บุญคุณความดีของเรายังไม่พอ รู้แต่ว่าความเลวความเศร้าหมองในใจเรายังไม่หมดสิ้น รู้แต่ว่าเราจะต้องเดินทางต่อไปอีก จะอีกกี่ชาติกี่ปีก็วันเราไม่รู้ได้ แต่เรามั่นใจว่าตราบใดที่เรายังต้องเกิดอีกต่อไป เราขอเกิดมาพบพระพุทธศาสนา ขอให้ได้พบพระอรหันต์เป็นครูบาอาจารย์ จะได้มีท่านเป็นผู้ชี้แนะให้เดินต่อบุญเต็มบารมีได้อย่างมั่นใจต่อไป จนตราบเท้าเข้าสู่พระนิพพาน

กว่าจะอารัมภบทจบนี้ เหนื่อยเลยไม่ถนัดเขียนหนังสือ แต่ที่เป็นข้อความที่ให้อ่านกันได้นี้ ก็เพราะความประทับใจของผู้เขียนที่มีต่อพระสงฆ์องค์หนึ่ง จะเรียกว่าความประทับใจก็น้อยไป ที่จริงผู้เขียนยอมมอบกายถวายชีวิตเป็นศิษย์ ให้ท่านด่าว่าสั่งสอน และยอมให้ท่านด้วยศรัทธาเต็มใจไม่กลางแกลงสงสัย จากวันนั้นที่ท่านเมตตารับเป็นศิษย์จนถึงวันนี้ เดือนมกราคม ๒๕๔๘ ก็เป็นเวลา ๓๓ ปีเต็ม แม้พระคุณท่านจะ

สิ้นชีพทั้งสังขารไปแล้ว แต่ผู้เขียนก็ยังยินดีมอบชีวิตถวาย
 ปรนนิบัติบูชาคำสอนและปฏิบัติของท่านต่อไป.. จนหมดชีวิต

พระคุณท่านองค์นั้นก็คือ **พระเดชพระคุณหลวงพ่อ
 ฤๅษีลิงดำ** แห่งวัดท่าซุง หรือ **พระราชพรหมยาน** ตามที่เรียก
 ขานกันในสายการปกครองคณะสงฆ์ แต่ผู้เขียนเรียกพระคุณ
 ท่านตามใจปรารถนาว่า ‘พ่อ’

เพราะพ่อได้มอบชีวิตใหม่ให้แก่ผู้เขียน.. เป็นชีวิตที่ผู้
 เขียนเฝ้ามามานานนัก กว่าจะสมปรารถนา

ก่อนที่จะได้พบ ‘พ่อ’ อายุผู้เขียนก็ล่วงมาถึง ๓๐ ปี
 เป็น ๓๐ ปี ที่งุนงงว่าเรานี้เกิดมาเพื่ออะไร? ที่แท้เราต้องการ
 อะไร? ก็ยังหาคำตอบไม่พบ ชีวิตฆราวาส ปุถุชน..ที่ศีลห้าไม่
 ครบนั้น ไม่มีคุณค่าสาระที่จะนำมาเขียน แม้แต่ตัวอักษรเดียว
 ก็ไม่อยากจะจารึกถึง.. แต่ผู้เขียนอึ้งใจและเต็มใจเขียนออกมา
 ก็เพราะชีวิตช่วงนั้นของผู้เขียน เป็นชีวิตที่ตื่นเต้นและสดใส
 ที่สุดเมื่อได้พบ ‘พ่อ’ เป็นช่วงชีวิตที่ปลื้มใจว่าพระอรหันต์องค์
 นั้นยังรับเราเป็นศิษย์อีกด้วย

แต่ท่านเอ๋ย.. ลีลาการรับศิษย์ของท่านช่างลึ้มไม่ลง
 ช่างตราใจ สะใจคนหยาบอย่างผู้เขียนอะไรอย่างนั้น.. ขอให้
 ท่านผู้อ่านที่อดทนอ่านอยู่ได้ถึงตอนนี้โปรดทราบว่าผู้เขียนไม่
 ได้เขียนถึงชีวิตของตัวเองแต่เป็นการน้อมบันทึกยึดอภิประภาศ

ถึงพระคุณอันไม่มีประมาณของ ‘พ่อ’ ของครูบาอาจารย์ผู้ชุบชีวิตและจูงผู้เขียนให้มายืนอยู่บนทางสู่พระนิพพานที่ปรารถนามานานนัก

ท่านผู้อ่านที่รัก เรื่องที่ ‘พ่อ’ กำราบปราบมารกระจ้อยร่อยหวั่นแข็งอย่างผู้เขียนนี้ก็ดี เรื่องราวของบ้านซอยสายลมก็ดี เรื่องราวของวัดท่าซุงก็ดี จะขอพักไว้ก่อน จะทยอยเล่าให้ฟังเป็นอารมณ์บทหน้าหน้าบันทึกแต่ละตอนเป็นลำดับไป

สำหรับเรื่องราว ‘บนเส้นทางพระโยคาวจร’ นี้เป็นความทรงจำส่วนตัวที่ผ่านเข้ามาในชีวิต นับแต่ได้กราบเท้าฝากตัวเป็นลูกคนหนึ่งของพระคุณ ‘พ่อ’ (หลวงพ่อฤๅษี วัดท่าซุง) และเป็นเรื่องราวของพระสุปฏิปันโนที่มีตัวตนอยู่จริงๆ ในยุคปัจจุบัน ท่านเหล่านี้.. ได้กล่าวถึงพระคุณพ่อให้ผู้เขียนฟังเป็นส่วนตัวบ้าง ผู้เขียนได้รู้ ได้เห็น ได้ยิน ด้วยตัวเองเพราะมีส่วนอยู่ในเหตุการณ์นั้นบ้าง จึงทรงจำไว้ประหนึ่งส่วนสำคัญของชีวิตตัวเอง ฉะนั้น..

เรื่องราวนี้จึงเป็นบันทึกความประทับใจส่วนตัวของ ผู้เขียนที่มีต่อพระคุณพ่อ ..ลีลาที่ลูกจะบันทึก ‘พ่อ’ ไว้ในใจตัวเอง อาจจะไม่เป็นที่ถูกใจหรืออาจจะเป็นที่ถูกใจของใครก็ได้ หาก ท่านผู้อ่านจะได้เพิ่มความเข้าใจ และภูมิใจในตัว ‘พ่อ’ ขึ้นมาสักหน่อยหนึ่ง ผู้เขียนก็พอใจแล้ว.

ตอนที่ ๑

เตรียมงานรับพระสุปฏิปันโน

บ้านซอยสายลม สมัยปี ๒๕๑๗ บรรยากาศไม่เหมือนในสมัยนี้ ในช่วงเวลานั้นลูกศิษย์ของ ‘พ่อ’ รุ่นเก่า ๆ คงจะจำได้ว่า.. ห้องปฏิบัติพระกรรมฐานของพวกเรา บรรจุนคนได้ประมาณ ๕๐ คนก็แน่นแล้ว ตรงโต๊ะเก็บเงินและจำหน่ายวัตถุมงคลมีเก้าอี้รับแขกนั่งได้ ๔-๕ คน ตรงนี้แหละที่ผู้เขียนได้พบ ‘พี่อ้อย’ ได้พบ ‘พ่อ’ หลังจากที่นั่งงงตามหามานานแสนนานเรื่องอื่น ๆ เอาไว้ทีหลัง เอากันตรงความจริงที่บ้านนี้เป็นที่ ‘ให้ชีวิต’ แก่ผู้เขียน ความทุกข์ ความสุข หรือความสมปรารถนานั้นต่างกันไปตามความคิดเห็นของแต่ละคน เมื่อเราได้รับความสุขสมปรารถนาในทีใด ที่นั่นคือ ‘บ้าน’ ที่เราจะขอตอบแทนด้วยความรักและขอบคุณไปจนตลอดชีวิต..

ในปี ๒๕๑๘ ทางวัดท่าซุงของเราจะมีงานฉลองวัดครั้งสำคัญ เหตุผลต้นปลายที่จัดงานมี ‘พ่อ’ องค์เดียวที่ทราบและสั่งการให้เตรียมงานใหญ่ และหน่วยงานที่พ่อสั่งให้เตรียมและดำเนินงานทั้งหมดคือ ‘บ้านสายลม’ ซึ่งขณะนั้นคุณฉัตรี สุขสวัสดิ์ ณ อยุธยา (พี่อ้อย) ภรรยาคุณชีวิตท่านเจ้ากรมเสริม ผู้ยังชีวิตอันทรงคุณประโยชน์ต่อพระศาสนา เป็นหัวแรงสำคัญในการจัดงาน.. งานนั้นเป็นงานใหญ่มาก เพราะ

ชื่อว่าเป็นงานฉลองวัดที่พ่อของเราสร้างเป็นวัดสุดท้าย และองค์ท่านเองจะสถิตอยู่ที่นั่นจนวันตายประการหนึ่ง.. ทั้งยังมีการหล่อรูปเหมือนหลวงปู่ปาน วัดบางนมโค ผู้ซึ่งพ่อยกไว้ในฐานะอาจารย์และพ่อ และหล่อรูปเหมือนหลวงปู่ใหญ่ เจ้าอาวาสวัดท่าซุงในสมัยโบราณนั้นประการหนึ่ง.. มีการนิมนต์พระสงฆ์องค์สำคัญ ๆ ที่พ่อเรียกว่า ‘พระสุปฏิปันโน’ มาโปรดลูกหลานถึง ๑๐ องค์ประการหนึ่ง.. และประการสำคัญที่สุดพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและสมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ พร้อมเจ้าฟ้า จะเสด็จเททองหล่อพระรูปดังกล่าวอีกด้วย การเตรียมงานจึงทั้งใหญ่และยุ่งทุกอย่าง แต่ก็เป็นการที่เต็มใจทำ.. แยกกันทำ.. ทำด้วยใจที่เป็นสุข

สำหรับผู้เขียนนั้น... มีวาสนาเกินบุญตัวเหลือจะประมาณได้ เพราะได้รับการคัดเลือกจากพ่อให้ทำหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานรับใช้พระสุปฏิปันโนกับเขาด้วย จึงจะขอเล่าเหตุการณ์เฉพาะจุดที่ตัวเองรู้เห็น และทำมาด้วยตัวเองให้ท่านที่สนใจทราบ แน่นนอนที่สุด! ที่จุดอื่น ๆ จะต้องยุ่งยากลำบากกาย ใจ มากกว่าจุดรับใช้พระสุปฏิปันโน เช่น ท่านจะต้องเตรียมสถานที่หล่อพระ สถานที่ในหลวงจะทรงประทับ พิธีการ ค่าใช้จ่ายและบุคคลากร ต่าง ๆ นั้น เหลือวิสัยที่ผู้เขียนจะเข้าใจได้ และไม่มีโอกาสได้สัมผัสงานนั้นด้วย แต่จุดงานรับใช้พระ

สุปฏิปันโนก็ช่างชื่นใจ.. ลำบากใจ และเป็นสุขน้อยกว่าจุดอื่น
เสียที่ไหน เป้าหมายของงานนี้คือ.. จะต้องจัดกุฏิเรือนไทย
๑๐ หลังให้เรียบร้อย พอที่พระระดับนั้นพักได้สบายอิริยาบถ
ของท่าน

กุฏิ ๑๐ หลังนั้นถ้าจะดูในปัจจุบันจะอยู่ด้านหลังพระ
อุโบสถหันหลังชนกำแพงศาลา ๑๒ ไร่ (ตอนนั้นยังเป็นทุ่งนา)
อีกไม่นานานกุฏิก็คงถูกรื้อสร้างใหม่เพราะสภาพชำรุดเต็มทน
แล้ว.. แต่ถ้ามองในสมัยปี ๒๕๑๘ ก็เป็นกุฏิใหม่เยี่ยมโก้หรูที่สุด
ของวัดเรา

ตรงหน้ากุฏิ ๑๐ หลัง เมื่อปี ๑๘ ยังไม่มีห้องพัก ๑๗
หลังมาบดบังให้เสียสวย แต่ว่าพื้นวัด.. ท่านเอ๊ย! พื้นที่วัดจาก
ประตูทางเข้าวัดหน้าพระอุโบสถมาถึงรอบบริเวณฝั่งพระ
อุโบสถ ทั้งหมดมันเป็นดินลูกรัง.. เป็นหลุมเป็นบ่อ ต้นพิกุล ต้น
हुกวางยังไม่มี ตัวพระอุโบสถยังไม่ได้โบกปูน ไม่มีหน้าต่าง ไม่มี
กำแพงแก้ว ‘ศาลาธรรมสถิตย’ ที่พักผู้หญิงยังสร้างไม่เสร็จ
‘ศาลาพระพินิจอักษร’ ที่ปัจจุบันใช้ทำบุญใส่บาตรฟังเทศน์
ยังไม่มีแม้แต่เสาสักต้น.. มันโหล่งแบบซุซุระไปจนถึงเรือน
รัตนพฤกษ์ริมกำแพงซึ่งตอนนั้นสร้างเสร็จแล้ว ร้านโยมกิมก็
ยังไม่มี แต่ว่ามีกำแพงล้อมเนื้อที่ ๖ ไร่ไว้แล้วเช่นปัจจุบันนี้
และก็มีเนื้อที่ของวัดเพียงเท่านั้นเอง..

ทางฝั่งถนนด้านนั้นแหละ ตรงนั้นแหละ จะต้องรับเสด็จฯ
ในหลวงและพระบรมราชินี จะต้องรับรองพระสุปฏิปันโน ซึ่งเป็น
ยิ่งกว่าเทพเจ้าของถิ่นภาคเหนือและภาคกลางถึง ๑๐ องค์
ท่านคงจะเห็นใจผู้เขียน ที่ต้องเล่าชักนำให้เห็นเป็นปลื้มไปกับ
ผู้เขียนด้วย

สำหรับหลวงปู่สุปฏิปันโนที่ได้รับนิมนต์มา หรือจะพูด
ให้ถูกก็คือ.. พ่อไปอุดออกมาจากป่าบ้าง จากที่เร้นกายสบาย
อิริยาบถบ้าง มีทั้งหมด ๑๐ องค์พอดีกับกุฏิ ๑๐ หลัง ผู้เขียน
จะเรียงลำดับให้ท่านทราบแบบเข้าไปกราบพบที่ละกุฏิดังนี้
เริ่มจากทางบันไดขึ้นไปศาลา ๒ ไร่...

กุฏิหลังที่ ๑ เป็นที่พักของ ‘หลวงปู่กล่อม’ (ท่านเจ้าคุณ
ธรรมวรालังการ) วัดบุปผาราม กรุงเทพฯ

กุฏิหลังที่ ๒ เป็นที่พักของ ‘หลวงปู่บุดดา ถาวโร’
ตอนนั้นท่านจำพรรษาอยู่ที่ อ.สรนครบุรี จ.ชัยนาท

กุฏิหลังที่ ๓ เป็นที่พักของ ‘หลวงปู่คำแสน คุณา
ลังการ’ วัดดอนมูล จ.เชียงใหม่ (เราเรียกท่านว่า ‘หลวงปู่คำ
แสนเล็ก’ อาจเป็นเพราะองค์ท่านเล็กกว่าหลวงปู่คำแสนอีก
องค์หนึ่ง)

กุฏิหลังที่ ๔ เป็นที่พักของ ‘หลวงปู่คำแสนใหญ่’
(พระครูสุคันธศีล) วัดสวนดอก จ.เชียงใหม่ (องค์ท่านสูงใหญ่

กว่าหลวงปู่คำแสนเล็ก ยิ้มสรวยขึ้นใจบอกไม่ถูก)

กฎหลังที่ ๕ เป็นที่พักของ ‘หลวงปู่ชุ่ม โพธิโก’ วัดวังมุย จ.ลำพูน ศิษย์เอกผู้รับมอบครอบครองไม้เท้าและตาลปัตรทางนิกายของ ‘หลวงปู่ครูบาศรีวิชัย’ เทพเจ้าแห่งดอยสุเทพ

กฎหลังที่ ๖ เป็นที่พักของ ‘หลวงปู่วัดน้ำบ่อหลวง’ (ครูบาอินทจักรสังวร)

กฎหลังที่ ๗ เป็นที่พักของ ‘หลวงปู่ลิ้ม’ วัดถ้ำผาปล่อง จ.เชียงใหม่

กฎหลังที่ ๘ เป็นที่พักของ ‘หลวงปู่ครูบาธรรมชัย’ วัดทุ่งหลวง จ.เชียงใหม่

กฎหลังที่ ๙ เป็นที่พักของ ‘หลวงปู่มหาอำพัน’ วัดเทพศิรินทร์ กรุงเทพฯ

กฎหลังที่ ๑๐ ติดกับศาลาพระพินิจ เป็นที่พักของ ‘หลวงปู่ครูบาชัยวงษา’ วัดพระพุทธรบาทห้วยต้ม อ.ลี้ จ.ลำพูน เป็นอย่างไรบ้างท่านผู้อ่าน เห็นใหม่ว่าเป็นทั้งบุญวาสนาและเวรกรรมของผู้เขียนขนาดไหนที่ได้รับหน้าที่ปรณินัตติวิภูฐานพระคุณเจ้าทั้งหมดนี้ ร่วมกับพี่น้องลูกพ่อผู้ร่วมวาสนาชะตากรรมเดียวกันอีกเกือบ ๒๐ ท่าน ใครได้กำไรใครขาดทุนไปบ้าง ก็แล้วแต่จะตักตวงเอาเอง.. และต้องขอประทานโทษย้อนหลังไปยังบางท่านซึ่งอาจมีการขัดสี กระทบกระเทือนหู ตา

จิตใจกันบ้าง ซึ่งเป็นธรรมดาของการทำงานแบบขรวาฬผู้มุ่ง
บุญรุนแรงเกินไป

แล้วก็ไม่มีอะไรเหลือในที่สุด..

งานนี้จัดขึ้นในปลายเดือนมีนาคม ๒๕๑๘ แตดกล้า
ขนาดไหนท่านลองเดาดูเถิด ต้องวิ่งทำงานแบกหาม.. ขน
ย้าย.. กวาด.. ล้าง.. จนในที่สุดงานหยาบก็สิ้นสุดลง ปูที่หลับ
ปิดที่นอน จัดที่นั่งเรียบบร้อยทุกกุฏิ จัดลูกศิษย์ประจำหน้าที่
ครบองค์ละ ๒ คน วางรู่ทางลำเลียงอาหารเข้า-เพลเรียบบร้อย
น่าชมเชย แต่อย่าเพ่งยิ้มท่านเอ๋ย! ตอนต่อไปก็จะทราบว่าคุณค่า
ยิ้มไม่ออกบอกบุญไม่ถูกนั้น มันพอจะมีเล่าให้ฟังกันได้

เป็นอันว่าทุกอย่างได้จัดขึ้นเรียบร้อยพอที่จะรับเสด็จ
พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวและสมเด็จพระนางเจ้าพระบรม
ราชินีนาถพร้อมเจ้าฟ้าทีโดยเสด็จด้วย พร้อมที่จะถวายความ
สะดวกแก่พระคุณหลวงปู่ทั้งหลายตามสมควร เท่าที่ทำได้ใน
เวลานั้น ก่อนในหลวงจะเสด็จหลวงปู่ทั้งหลายก็ทยอยกันเดิน
ทางมาถึง

ในตอนต่อไปก็จะเริ่มต้นรับและ ‘สัมผัสกระแสพระ
สุปฏิปันโน’ ซึ่งช่างเยือกเย็นเป็นสุข บรรยายได้ยากเย็นอะไร
อย่างนั้น.

ตอนที่ ๒

หลวงปู่คำแสนใหญ่

ก่อนที่จะเล่าให้ท่านฟังถึงพระสุปฏิปันโนองค์แรกของ
บันทึกนี้ คือหลวงปู่คำแสนใหญ่ (พระครูสุคันธศีล) แห่งวัด
สวนดอก เชียงใหม่ ผู้เขียนจะขอเล่าถึงพระคุณที่พ่อได้เมตตา
เกื้อกูลต่อผู้เขียนให้ฟังนำเรื่องเสียก่อน เพราะเพียงการที่ผู้
เขียน ‘ได้ข่าว’ ของพ่อก็เป็นเรื่องหนักหนาสาหัสเสียแล้ว

ผู้เขียนก็เป็นธูลีทุกข์ละอองหนึ่งของโลกมนุษย์นี้ ที่
แหวกว่ายไขว่คว้าหาที่พึ่ง เพื่อถึงความสมมาตปรารถนา ทั้ง ๆ
ที่ไม่รู้ว่าสิ่งนั้นคืออะไร ท่านพ่อท่านแม่ที่ให้กำเนิดก็สุดจะดีมี
พระคุณล้นชีวิต ครูบาอาจารย์ก็สุดประเสริฐ.. ปลุกฝังหวังให้
ศิษย์ได้ประโยชน์สุขในโลก แต่ชีวิตผู้เขียนก็คือความทุกข์ทน
แทบไม่ได้ จะทำอะไรก็หาความสุขสมปรารถนาเป็นไม่ได้
ตามใจ การดำรงชีวิตร่างกายในโลก จึงเหมือนสวะโสโครกเศษ
หนึ่งในทะเลใหญ่.. โศครไปในกระแสกรรม เวลาล่วงไปเพียงใด
ในใจก็ยังกระวนกระวายชัดเจนว่าเราต้องมีที่พึ่งที่ถูกต้องกับ
เราจึงจะอยู่ได้ เราต้องได้คำตอบว่าเราจะได้อะไร หรือทำอะไร
จึงจะใช้ความสุขสำหรับตัวเอง

หาไปในวัดวาอารามก็ร้อนตาร้อนใจต่อจริยานักบวช
เที่ยวไปตามสำนักทรงเจ้าต่าง ๆ ก็หาสาระจะแจ้งชัดเจนไม่ได้

ฟัง คิด ตามนักปราชญ์ทั้งหลายก็ดูดี แต่ก็ไม่มีใครบอก
ได้ว่าตัวท่านทำได้ดีมีความสุขตามที่ท่านพูด

อ่านหนังสือทุกประเภท.. เกี่ยวกับชีวิตจิตใจทั้งของ
ฆราวาสและพระภิกษุสงฆ์ค่อยๆซึมซับขึ้นใจ.. แต่หนังสือก็ตอบ
คำถามในใจที่แทรกซ้อนขึ้นมาไม่ได้

นี่ผู้เขียนหมายถึงสมัยก่อนโน้นนานกว่า ๓๐ ปี มาแล้ว
สมัยยังโง่โง่ฉลาดแบบคนบ้าตาบอดอยู่ ยังหาที่พึ่งที่ตัวพอใจ
ไม่ได้อยู่ ของดีก็มีอยู่คู่แผ่นดินก็หาไม่พบ จึงกระวนกระวาย
ทุกขใจแสนสาหัส อยู่จนทนไม่ไหว..

จนวันนั้นได้ยืนกลางดิน ยกมือชี้ฟ้า

ขอเทวดา พรหมทั้งหลาย ถ้าท่านมีอยู่จริง

ถ้าวันนี้ เรายังไม่พบสิ่งที่เราใฝ่หา

เราจะตายให้ท่านดู แบบพิสดารอาทรรณที่สุด

เราจะเดินอ้อมเข้าไปชนกับรถในถนน..

แล้วผู้เขียนก็อาบน้ำ แต่งตัว ขึ้นรถเมล์ไปตามที่รถมัน
จะพาไป แต่ท่านผู้อ่านทั้งหลาย วันนี้เรื่องการพบพอก็คงหมด
ไว้แค่นี้ก่อน ประเดี๋ยวหลวงปู่คำแสนใหญ่ท่านจะดูแล โควด้า
หน้ากระดานของท่านจะหมดมากเกินควรไป ขอเชิญท่านทั้ง

หลายฟังเรื่องของพระแท้ ตามแต่ท่านจะเลือกเฟ้นสาระ เอา
เถิด...

พระอุโบสถวัดท่าซุงในปัจจุบัน ใครมาเห็นก็ชมว่า
สวย ใครมาเดินรอบพระอุโบสถในเขตกำแพงแก้ว ก็ต้องชื่น
ใจในกระแสความสงบแห่งบรรยากาศกระแสธรรม... รอบ ๆ
กำแพงแก้วก็เป็นแนวต้นไม้ปลูกอันเขียวสงบเย็นตา กลิ่นก็หอม
กล่อมจิตใจ ให้สงบสุขบรรยายไม่ถูกถ้วน พวกเราต่างรู้จักมัก
คุ้นสถานที่นี้ดี เพราะนี่คือบ้านพ่อ... บ้านของเรา

แต่ถ้าย้อนไปเมื่อปี ๒๕๑๘ อันเป็นปีที่เราร่วมสร้าง
วัดกันใหม่หมดๆ ท่านอ่านไป นึกภาพตามไปในอดีต ก็
จะนึกออกกว่าบริเวณรอบ ๆ พระอุโบสถ ยังเป็นดินลูกรังทั้งหมด
แล้วก็เปื้อนโคลนเป็นบ่อด้วย กำแพงแก้วกับต้นไม้ก็ยังไม่
มี ตัวอาคารพระอุโบสถยังก่ออิฐเห็นสีแดง ประตูหน้าต่างยังว่างโล่ง
มองไป ทางท้ายพระอุโบสถ จะเห็นกุฏิ ๑๐ หลัง มีหลังคาทรง
เรือนไทยปลูกชิดกำแพง ด้านหน้ามีศาลานวราชบพิตร แต่ไม่มี
หอนาฬิกา ตรงนี้แหละ..ที่ผู้เขียนได้สัมผัสความเป็นของกระแส
จิตพระพุทธรักษา

...และยังเย็นฉ่ำใจจนถึงวันนี้

ขณะนั้นเป็นเวลาเย็นแล้ว งานฉลองวัดหรือเรียก
ว่างานครบรอบ ๑๐๐ ปีเกิดหลวงปู่ปานเริ่มขึ้นแล้ว เริ่ม

ตามแบบของพ่อ คือสงบเงียบ แต่แรงกล้าด้วยพละนาภาพ
ของศรัทธาสามัคคี ผู้เขียนกับผู้ร่วมงานแผนกต้อนรับพระ
สุปฏิปันโน ก็คอยจ้องดูว่าพระคุณหลวงปู่องค์ใดมาถึงก็รีบทำ
หน้าที่.. หลวงปู่ใคร (ตามที่ แบ่งกันไว้แล้ว) ใครก็รับตัวท่านเข้า
กุฏิ เวลานั้นกำลังรอหลวงปู่ ‘คำแสนใหญ่’ (ของผู้เขียน) กันอยู่
ตอนนั้นผู้เขียนจัดอะไรเพลินอยู่จำไม่ได้ กำลังนั่งอยู่
ข้างพระอุโบสถ ด้านเรือนพัทธรมสถิตย์... รู้สึกว่าใจตัวเองมี
ความเยือกเย็นสว่างไสวขึ้นมาอย่างฉับพลัน มันเป็นสุขบอกไม่
ได้เอาเสียเลย และรู้สึกว่าการแสแห่งความสุขสว่างไสวนั้นมา
จากอีกด้านหนึ่งของพระอุโบสถ มันจำเป็น.. มันเต็มใจจริงอ้อม
ไปดู ก็เห็นพระภิกษุชราภาพรูปหนึ่ง ร่างกายสูงใหญ่ แต่เดิน
หลังค่อมลงมาบ้างแล้ว

ท่านผู้อ่านเอ๋ย.. เพียงเห็นท่าเดิน.. เห็นอิริยาบถคนแก่
ของท่าน ใจผู้เขียนมันมีปิตลันหลามออกมา ข้าเห็นยิ้มของท่าน
ใจเราก็อบซุ่มด้วยความสุข ..เห็นโยมผู้หฤทัยหลวงพ่อกัน
หนึ่ง กำลังกราบแนบหน้ากับพื้นฝุ่นลูกรัง น้ำตาแกไหล ปากก็
บ่นว่า

“หลวงปู่เจ้าขา... หลวงปู่เจ้าขา...”

หลวงปู่องค์นั้นก็หันมายิ้ม ยิ้มสวยจริง ๆ สวยออกมา
จากใจเลย ท่านบอกว่า

“เออ..เออ..เออ..เป็นสุขน้อ”

ท่านเอ๋ย.. ผู้เขียนไม่ทราบว่ายลวงปู่คำแสนใหญ่องค์นั้นจะมีจิตตามภาพเป็นอย่างไร แต่ผู้เขียนยอมคุกเข่าลงกราบกราบด้วยความสุขใจ น้ำตาคงจะไหลออกมาด้วย ช่างเป็นบุญตัวของเราจริงหนอ ที่ได้ประคองพระคุณท่านเข้าภูกิฐีรับรอง.. จำได้ว่าเป็นภูกิฐีที่ ๔.. เดี่ยวก่อน! ถ้าจะมีบางท่านนึกถามขึ้นมาว่า “...แล้วอยู่กับหลวงพ่อก็ไม่สิ้นใจหรือ?”

หรืออะไรทำนองนี้ขอได้โปรดอดใจอ่านต่อไปเถิด ท่านจะทราบคำตอบเอง ทราบจนรู้ซึ่งไปจนวันตายเหมือนผู้เขียน

.....

แล้วงานปรนนิบัติพระสุปฏิปันโนก็เริ่มขึ้น คือจัดการ ‘วาง’ หลวงปู่คำแสนใหญ่ที่อาสนะพักผ่อนที่ชั้นล่าง มีอาสนะนั่ง ภาชนะน้ำใช้น้ำฉัน ก็น้อมประเคนถวาย ท่านจะเข้าห้องน้ำก็รีบเข้าไปเช็ดให้แห้ง เหยียบพื้นไม่ลื่น ท่านออกมาแล้วก็รีบทำความสะอาดให้ดีที่สุดไว้เสมอ ท่านจะพักผ่อนหลับนอนก็ประคองขึ้นชั้นบน ซึ่งก็จัดไว้พร้อมพอสมฐานะพระทองคำของพระศาสนา... รวมความว่าลูกศิษย์ ๒ คนนี้ จะห่างหลวงปู่ไม่ได้เด็ดขาด มีรางวัลหัวตะพัดเลื่อมเงินในมือ ‘พ่อ’ พร้อมประทานให้อยู่เสมอ

ท่านทั้งหลาย.. งานปฏิบัติพระตามปกติ มันก็ไม่หนักหนาอะไรหรอก.. ยิ่งเป็นพระทองคำทั้งองค์อย่างหลวงปู่คำแสนใหญ่ด้วยแล้ว ยิ่งเบาใจ อิ่มใจ สบายใจ เหมือนเราจะลอยได้อย่างนั้นแหละ.. ตัวท่านเองก็ไม่ต้องการอะไรจุกจิก มีแต่เราเองนะซีที่คอยจุกจิกท่าน คือขยันอยากจับอยากนวดบ้าง อยากให้ท่านเข้าห้องน้ำอีกซักครั้ง จะได้ใช้บุญเพิ่มบุญให้ตัวเองอีกสักหนบ้าง แล้วที่คันหัวใจดไม่ไหวเลย ก็คืออยากถามธรรมะให้ท่านพูด... คิดว่าจะได้ชื่นใจสบายจิต... เรื่องสำคัญจึงเกิดขึ้นตรงนี้แหละ!

คือนั่น.. ที่หลวงปู่เพิ่งมาถึงนั่นเอง ก็มีผู้ปฏิบัติพระด้วยกันท่านหนึ่ง นั่งอยู่ตรงหน้าหลวงปู่ด้วยกันกับผู้เขียน ท่านผู้นั้นก็ชวนหลวงปู่สนทนาขึ้นมาว่า

“เขาสื่อกันว่าหลวงปู่ยิ้มสวย จนเรียกว่ารอยยิ้มพระอรหันต์ ทำอย่างไรจึงจะยิ้มได้เหมือนหลวงปู่ครับ?”

เขาพูดลอย ๆ ออกมา ท่าทางก็ไม่ค่อยจะนุ่มนวลนัก ใจผู้เขียนก็พุ่งขึ้นมาตามแบบน้ำใจของเราเอง แต่ว่าน้ำใจหลวงปู่ท่านไม่เหมือนเรา ท่านยิ้มจนทางตาย่นมาก ๆ แต่ว่าริมฝีปากกับดวงตาท่านมีอะไรหนอ.. มีประกาย มีความงาม มีความสุข ฉายออกมาพร้อมกับคำตอบ

“เอ้อ.. (พยักหน้าหลาย ๆ ที) ..ถ้าใจมันไม่มีราคะ ไม่มี

โทสะ ไม่มีโมหะ มันก็ยิ้มสวยเองแหละเน้อ...”

ท่านผู้อ่านที่รัก ท่านอ่านคำบันทึกของผู้เขียนนี้ ก็คงจะได้เพียงภาพพจน์และอารมณ์เป็นสุขบ้างแบบอ่านหนังสือ แต่ผู้เขียนได้ยินเสียง... ได้เห็นกระแสสายตา ความงามของมุมปากยิ้มช้า ๆ ปนใจดีมีสุข ช้ายังกระทบกระแสความเมตตาของท่านในขณะนั้น.. มันบอกไม่ถูกกว่าเป็นสุขอย่างไร รู้แน่แกใจตัวว่า ‘ท่านเอาใจของท่านออกมาพูด’ ผู้เขียนก็เลยลืมขุ่นใจท่านผู้นั้นไปเลย.. พอท่านผู้นั้นลุกออกจากกุฏิไปแล้ว ผู้เขียนก็ได้ใจจะเอาบ้าง กระหย่งเท้ากราบลงแทบเท้าหลวงปู่ คำสอนใหญ่ละล้าละลักประจบประแจง

“หลวงปู่ครับ ผมอยากบวช”

“เอ้อ..อยากบวชจริง ก็ได้บวชเน้อ..”

แหม.. มันไม่หายคันหัวใจ

“บวชแล้ว ผมจะได้เป็นพระอรหันต์ไหมครับ?”

(เอาเข้านั่น)

“เอ้อ..เอ้อ..ถ้าปฏิบัติถูกต้อง ปฏิบัติให้มันดี ปฏิบัติให้มันตรงทาง พอถึงปลายทางก็เป็นพระอรหันต์เองแหละเน้อ..”

โอ้ย.. ไม่เอาใจกันบ้างเลย มันจะหายโรคคันได้ยังไง

“หลวงปู่ครับ.. ผมขอฝากตัวเป็นศิษย์ ขอประทานโอวาทไว้ปฏิบัติครับ”

เท่านั้นแหละท่านผู้อ่านเอ๋ย หน้าที่ยิ้มสวย ๆ เสียงที่อ่อนโยนเนิบนาบก็เปลี่ยนไป.. เปลี่ยนแบบฟ้าร้องไม่ทันอืดหู

“ไอ้คนจิ้งไรนี่ พุดเอาอับริยเข้าตัวนี่..”

จี้หน้า ตาลุกเลย !

“อย่าไปพุดจิ้งไรอย่างนี้กับพระองค์ไหนอีกเลยน้า..

เออ.. ครูบาอาจารย์ของตัวเองนะ เป็นพระอรหันต์องค์เอกของโลก ในปลายศาสนา ๕,๐๐๐ ปีนี้จะหาใครมาเหมือนท่านได้นี้.. ยังจะมีกะใจแสบหาอาจารย์อื่นอีกหรือ ไม่มีใครเขาจะสอนเราได้เหมือนอาจารย์เราสอนหรือ.. จำไว้นา.. อย่าพุดอย่างนี้อีก ตัวเองนี่.. รีบไปกราบเท้าขอขมาท่านเสีย แล้วมงคลจึงจะเข้าถึงตัวได้ ไปรักษาศีล ๕ ให้ดี เอาไว้รับความดีที่ท่านจะมอบให้เกิดจำไว้นา ลูกเอ๊ย..”

ประโยคสุดท้ายเปล่งออกมา ปรกาศดาร์อยปากก็เปล่งความในใจออกมาอีก ..ผู้เขียนร้องให้อยู่นาน ท่านลองเดาดู.. ร้องทำไม?

นับแต่เวลานาทีนั้น.. ใจผู้เขียนก็มีความปลื้มใจ ภูมิใจ และสลดใจปะปนกันทุกครั้งทีนึกถึงพ่อและตัวเอง และสำหรับหลวงปู่คำแสนใหญ่ (ผู้ไม่พุดเอาใจเสียเลย) ผู้เขียนขอเทิดไว้ในความทรงจำด้วยความเคารพและขอบพระคุณสุดจะประมาณได้

รุ่งขึ้นก็สงบเสงี่ยมเจียมวาจาปรนนิบัติบูชาหลวงปู่
ตอนนี้หายคันแล้ว.. ชักไม่อยากจะกินข้าวกินน้ำ มันอึดไปหมด
ใจมันอยากจะวิ่งไปกราบเท้าพ่อเสียเวลานั้น.. แต่ก็นึกได้ทันทีว่า
ที่มือพ่อมักจะถือตะพดหัวเหลี่ยมเงินอยู่เสมอ แล้วก็ตีแรงด้วย
แม่นยำด้วย.. ก็เลยหยุด!

พอถวายอาหารเช้าหลวงปู่เสร็จ ถ้าท่านประสงค์จะ
เจริญศรัทธาญาติโยมที่มาในงาน ก็จะประคองท่านออกไปนั่ง
อาสนะที่จัดไว้นอกกุฏิ ท่านจะพักก็พักกลับ เป็นอย่างนี้จนถึง
วันที่สอง.. วันรุ่งสุดท้ายของงาน

พอถึงตีสาม.. ลูกศิษย์ของท่านที่มาด้วยกันก็มาปลุก
ผู้เขียน บอกว่าหลวงปู่ให้ขึ้นไปพบ (ท่านนอนชั้นบน เรานอน
ฝ้าชั้นล่าง) ก็ขึ้นไปหาเข้าใจว่าท่านจะต้องการใช้สอย เห็นท่าน
นั่งขัดสมาธิสบาย ๆ อยู่ กวักมือเรียกให้เข้าไปใกล้แล้วบอกว่า

“หลวงปู่จะกลับก่อนตอนตีสี่นี้แน่.. ทางวัดสวนดอก
มีธูระ ให้คนมาแจ้งเมื่อตอนดึกนี้ บอกหลวงพ่อด้วยว่า อยู่ลา
ไม่ทันแล้ว”

แล้วท่านก็ดึงหัวผู้เขียนไปที่หน้าต่างท่านเอาดินสอมา
เขียนชยูกขิกลงบนกระหม่อมแล้วให้พรให้สมปรารถนา ดารา
เจ้าน้ำตาก็แสดงบทอันอีกครั้ง ท่านจะลงอะไรบนหัวเรา เรา
คิดอย่างเดียวว่า ท่านได้สลักโอวาทและรอยยิ้มพระอรหันต์

ลงในกระดุกศิระษะ ทะลุผ่านเข้าไปติดตรึงในดวงใจเราไม่มีวัน
จะลบออกได้ แล้วท่านก็ลงมาคอยรถเขายอมมารับที่หน้ากุฏิ

ตอนนั้นดีสีพอดิ ก็ได้ยินเสียงหัวเราะได้เห็นพ่อเดิน
แกว่งไม้เท้าเข้ามาหา (พ่อพักอยู่ด้านริมน้ำคนละฝั่งถนน)

“...(เรียกชื่อผู้เขียน)..เอ๊ย!.. เรียบร้อยดีไหมหว่าทางนี้
อ้าว..นั่น! พระอะไรมานั่งอยู่ที่นี่ ข้าวของนี้จะเอาของเขาไปไหน
เอ้า.. ช่วยกันคัน! หลวงปู่ขโมยอะไรเราไปบ้างหว่า..”

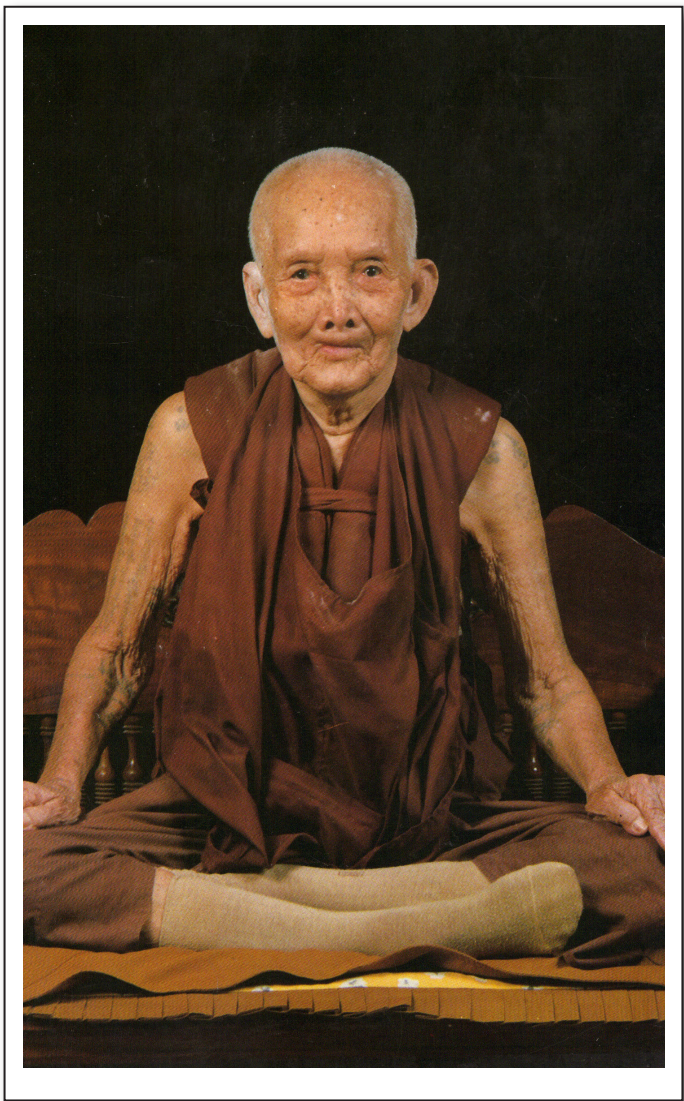
แล้วท่านก็แหวกยามหลวงปู่ เอาของหนูปักยึดเข้าไป
ทรุดกายลงกราบที่ตักหลวงปู่คำแสนใหญ่ ๑ ครั้ง

“ขอบคุณหลวงปู่ที่เมตตาทำงานผม ยังไม่ได้คุยกันเลย
จะกลับเสียแล้ว นี่ผมนอนไม่หลับ! เดินเรื่อยเปื่อยมาพบพอดิ
ปีหน้าเมตตามาให้ไหมนะขอรับ..”

ท่านผู้อ่านเอ๊ย.. ภาพนั้น.. หลวงปู่ยิ้มแบบเดิม พิมพ์
รับปากพ่อกว่าจะมาอีกในปีหน้า พ่อหัวเราะเสียงดังตามแบบ
ของพ่อ ดวงตาผู้เขียนพิมพ์ภาพนั้นไว้ แต่ใจคิดเตลิดไม่หยุด พ่อ
กูเอ๊ย.. พ่อผู้รู้จบ.. พ่อผู้ปิดบังตัวเองไว้ ลูกผู้ตาบอดใจจัญไร จน
ต้องให้พระคุณหลวงปู่คำแสนใหญ่มาชำระล้างให้ มองเห็นพ่อ
ชัดเจนเด่นกระจ่าง จนบัดนี้ลูกเดินอย่างมั่นใจไปบนทาง.. บน
เส้นทางพระโยคาวจร ตามรอยเท้าพ่อไป... จนตราบรอยเท้า
สุดท้าย.

ตอนที่ ๓

หลวงปู่บุดดา

ท่านผู้อ่านที่รัก ..ก่อนที่เราจะเข้าไปพบหลวงปู่บุดดา ผู้เขียนจะขอแถมเล่าเรื่องพระคุณพ่อ (หลวงพ่อฤๅษีว่าดท่าซุง) ให้ฟังเสียก่อน ตอนนี่แหละเป็นการพิสูจน์คำโบราณที่ว่า

‘วณานันไม่มีใครจะหลีกเลี้ยงได้’

รถเมล์คันนั้นพาผู้เขียนผ่านพระราชวังสวนจิตรลดา แล้วก็จอดป้ายข้างกำแพงวัดเบญจมบพิตร ผู้เขียนลงจากรถ ทันทีที่มีความรู้สึกว่าจะลงตรงนี้ เดินเข้าไปในวัด ไปนั่งใต้ ต้นโอศุริมคุน้ำข้างพระอุโบสถ ฤๅษีนั้นเป็นฤๅษีฝน เมฆก็ตั้งเค้า ลมก็พัดแรง เห็นพระภิกษุอายุประมาณ ๓๐ เดินปลิวลมแกว่ง รม ตรงดิ่งมาหาผู้เขียน พอมาถึงก็เอาร่มขึ้นหน้าถามดู่ ๆ ขึ้นมา เลย

“เป็นคนจังหวัดไหน?”

“อยุธยาครับ..” ผู้เขียนตอบ งงเต็มที่แล้วล่ะ!

“อ้าว! คนอยุธยา รู้จักหลวงพ่อบาน วัดบางนมโค ไหม?”

“ไม่รู้จัก..” มันไม่รู้จริง ๆ ที่ไม่รู้มาก ๆ ก็คือพระองค์ นี้ มีเหตุผลตันปลายอะไรมาถามชี้หน้าทำใจผู้เขียนอย่างนี้

“อะไรละ.. เป็นคนอยุธยา ไม่รู้จักหลวงพ่อบาน มานี้!”

ท่านพูดจบ ก็คว้าข้อมือผู้เขียนลากเดินตามท่านมาเลย โอ..พ่าย้อนไปที่กุฏิของท่าน ซี่ให้นั่ง หยิบหนังสือปกสีฟ้าเล่มโตยื่นให้

“เอาไปอ่าน.. ให้อยู่ ๓ วันเท่านั้นนะ อะไรวะ..คนอยู่ธยา ไม่รู้จักหลงพ่อปาน!” บ่นจบก็เดินทิ้งผู้เขียนดิ่งเข้าโบสถ์ไปเลย มันเย็นแล้ว ท่านคงรีบเข้าไปทำวัตรเย็น

ท่านผู้อ่านเอ๋ย.. หนังสือเล่มนั้นกระทบมือผู้เขียน สายกระแสที่รุนแรงแล่นเข้าใจถึงทันที มันอบอุ่นสบายใจบอกไม่ถูก หน้าปกเขียนว่า

‘ประวัติหลวงพ่อปาน วัดบางนมโค’

(พระครูวิหารกิจจานุการ)

มีภาพพระสงฆ์ที่ดูดีมาก ๆ นั่งมีพัดยศตั้งประดับข้าง ๆ ที่สำคัญคือ มีนามปากกาผู้เขียนหนังสือ เขียนให้อ่านสะดุดใจว่า **‘ฤษีสิงดำ’**

ใจผู้เขียนตอนนั้นนะ มันมีความรู้สึกที่บรรยายยาก มันเหมือนคนที่หลงทางระหกระเหินทำบาปทำกรรม คับแค้นหมดหวังซังกะตาย ตะกายเดิน แล้วพลันได้ยินเสียงที่คุ้นหู เสียงที่ใจเราตามหา เสียงนั้นเข้ามาขโลมใจเราว่า

“มาทางนี้ลูก.. พ่ออยู่ทางนี้”

ผู้เขียนรีบปิดปกหนังสือ อดใจไม่อ่าน ขึ้นรถเมล์กลับบ้าน กอดหนังสือเล่มนั้นไว้กับอก ลืมคิดสนิทขาดไปเลยว่า พระวัดเบญจมฯ รูปนั้น ที่พี่ล็กก็กกือถือหนังสือยื่นให้เรา นั้น ท่านชื่ออะไร.. ทำไม.. จึงทำอย่างนั้นอย่างนี้!!

ตามปกติธรรมดา ผู้เขียนชอบอ่านหนังสือ เห็นหนังสือ ที่สะดุดใจจะอ่านทันที ไม่มีใครหรือใจตัวเองจะห้ามได้ แต่ คราวนี้แปลกมาก ๆ ผู้เขียนอยากอาบน้ำก่อน แต่งตัวใหม่ เอาเข้าไป.. ยิ่งกว่านั้นยังจุฑฐกราบพระ กราบหนังสือ กราบ พระ แล้วตั้งใจอ่าน ท่านเอย.. รอตอนหน้าค้อยเล่าต่อเถิดหนา หลวงปู่บุดดาท่านเปิดประตูใจ คอยให้เราเข้าไปสัมผัสคุ้นเคย อยู่นานแล้ว..

ถ้าจะมีพระสงฆ์สักองค์หนึ่ง.. ที่สามารถนั่งสนทนา ได้ตอบกับพ่อ (หลวงพ่อของพวกเรา) ได้แบบทันปากพ่อ ทันใจ พวกเราแล้ว ผู้เขียนนี่ก็ออกมาได้เพียงองค์เดียวจริง ๆ นั่นคือ พระคุณหลวงปู่บุดดา ถาวโร หนึ่งในจำนวนพระสุปฏิปันโนที่ พ่อ นิมนต์มาในงานฉลองวัดเมื่อ เกือบ ๒๔ ปีมาแล้ว

ที่จริงผู้เขียน..รู้จักหลวงปู่บุดดา ก่อนที่จะได้พบพ่อ ได้กราบ ได้ฟังท่านพูด มาตั้งแต่ผู้เขียนยังพอใจจริยาสัตว์นรก คือดื่มเหล้าเมาตัวเองอยู่ (ตอนนี้ก็ยังไม่สร้างสนธิ) ฉะนั้น..

ความประทับใจใสแจ๋วจึงยังไม่มี จนกระทั่งมาพบพ่อ ได้ช่วยพ่อต้อนรับปรนนิบัติหลวงปู่ จึงได้รู้ว่านี่เราชนพระทองคำนั่งทับพระแก้วอยู่ตั้งนาน ก็ไม่รู้สิกรู้สาเลย ช่างสมกับที่พ่อเคยชมเชยว่า ‘เหมือนทัพพีแช่น้ำแกง’ เสียจริง ๆ หนอ และเรื่องของหลวงปู่budานี้ ผู้เขียนขอบันทึกไว้สัก ๒ ตอน เพราะความดีของท่านมีมาก.. ไม่อยากให้เลือนหายไปพร้อมกับชีวิตแล้ว ๆ ของผู้เขียน

มาจับความกันตอนหลวงปู่ท่านเข้าพักที่กุฏิรับรองเบอร์ ๒ แล้ว เรื่องสนุกก็เกิดขึ้นทันที (ที่เล่านี้ไม่ได้ตั้งใจจะกล่าวร้ายท่านใดทั้งสิ้น แต่มันเป็นกุญแจนำไปสู่เรื่องที่พุทธบริษัทงงกันตราบเท่าทุกวันนี้) คือมีญาติโยมที่ศรัทธาหลวงปู่ มาอ้อนวอนให้ท่านกลับออกไปสงเคราะห์เขาที่บ้าน ทั้ง ๆ ที่หลวงปู่กำลังอยู่ระหว่างงานรับเสด็จพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ที่กำลังจะเททองหล่อรูปหลวงปู่ปาน อ้อนวอนแบบท่านต้องไปจนได้ เอาท่านกลับมาส่ง ก็ส่งลงจากรถแค่ลานหน้าพระอุโบสถ ผู้เขียนอยู่ตรงนั้นพอดีก็ประคองท่านกลับเข้ากุฏิ ท่านเดินไปบ่นไปว่า

“มันเอาหลวงปู่ไปใช้ ไม่สบายอยู่มันก็ไม่ถาม ยามันก็ไม่ทำให้กิน”

ตอนนี้ผู้เขียนน้ำตาไหลอีกแล้ว แต่ว่าร้องคนละแบบ กับร้องถวายหลวงปู่คำแสนใหญ่ ‘พื๋อ้อย’ (คุณฉนิศรี สุขสวัสดิ์ ณ อยุธยา) แม่งานใหญ่ก็รับหาหมอมานำให้ทันควันเลย ถ้าจะดูสีหน้าของคนที่มีการเสศรัทธา ..สงสาร ..สลดใจ..เจ็บใจ ปนกันออกมาในวาระเดียวกัน ผู้เขียนว่าหน้าพื๋อ้อยเป็นต้นแบบที่สมบูรณ์ที่สุด ให้ลืมนึงก็ลืมนึงหลงพรอก คือนั่นก็กวดขันกัน ไม่ยอมให้มีใครขึ้นไปปรบกวณหลวงปู่ เพราะว่ารุ่งขึ้นท่านจะต้องออกไปเจริญศรัทธาญาติโยมที่มาร่วมงานวัดเหมือนหลวงปู่ทุกองค์ หากไม่หายป่วยก็จะนิมนต์ให้พักผ่อน ไม่ต้องลำบากกายท่าน บาปใจเราเองเป็นอันขาด

ก็ต้องเล่าให้ท่านผู้อ่านฟังเสียก่อนว่า วัดท่าซุงของเราสมัยปี ๒๕๑๘ โนน ต่างจากตอนนี้มากมายนัก ที่รับแขกที่โกที่ที่สุดของพ่อ ก็คือศาลานวราชด้านหน้าพระอุโบสถ ส่วนศาลาบำเพ็ญกุศลใหญ่ที่สุดและมีศาลาเดียวก็คือศาลาพระ ๔ พระองค์ คนละฝั่งถนนกับพระอุโบสถ.. มีแค่นี้จริง ๆ พอถึงวันงานฉลองวัด พ่อก็มานั่งที่ศาลานวราช (ที่โยมมาติดต่อขอที่พักในปัจจุบันทุกวันนี้) ส่วนหลวงปู่พระสุปฏิปันโน ก็ไปรับแขก.. พรมน้ำมนต์ให้ญาติโยมที่ศาลาพระ ๔ พระองค์

เออละ.. มาถึงตอนสำคัญแล้ว ตอนนั้นผู้เขียนถูกเรียกมานั่งอยู่กับพ่อ ญาติโยมก็มากันประปราย..วันหนึ่ง ๆ ก็ไม่เกิน

๑๐๐ คน สักประเดี๋ยวพ่อก็ถอนหายใจ พุดเบาๆ กับผู้เขียนว่า

“เออ.. หลวงปู่บุดดาป่วยยังอุตสาหัไปรับแขก แรงไม่มี
 ลิงขาว (คือหลวงพ่อกุญชีลิงขาวเพื่อนร่วมบารมีพ่อ ซึ่งอยู่ในป่า
 เชียงตุงแถวพม่าโน้น) เขามาช่วยนั่งขนานหลังให้หลวงปู่บุดดา
 มีแรง”

แล้วท่านก็พูดใส่ไมโครโฟนออกเสียงตามแบบของพ่อ
 ว่า “เฮ้า..ใครอยากรับน้ำมนต์จากกุญชีลิงขาวไปที่ศาลา ๔ องค์
 โนน กำลังช่วยพรมน้ำมนต์อยู่ โนน..”

เท่านั้นแหละท่านเอ๋ย.. ลูกหลานชาวววนรทั้งหลาย ผู้ได้
 เคยแต่อ่านชื่อหลวงพ่อกุญชีลิงขาวในประวัติหลวงปู่ปาน ก็เฮโล
 ไปที่ศาลา.. ก็เห็นหลวงปู่บุดดาดองค์เดียว นั่งพรมน้ำมนต์ขึงขัง
 แข็งแรงอยู่ ความปลื้มใจปิติกายก็ท่วมท้น รับน้ำมนต์ น้ำตา
 ไหล ที่ได้พบหลวงพ่อลิงขาว (ที่ตาเนื่อมองไม่เห็น) โอ.. ที่แท้
 ก็ หลวงปู่บุดดาเองหนอ.. ไม่ใช่ใครที่ไหน คำบอกเล่าที่เต็ม
 ไปด้วยศรัทธาเต็มใจ จะห้ามอย่างไรก็ห้ามไม่อยู่ ขาวนี้สร้าง
 ความงุนงง ให้บรรดาศิษย์หลวงพ่อไม่น้อย เอ๊ย! ก็หลวงพ่อกุญ
 ชีลิงขาวเป็นเพื่อนอายุเดียวกับพ่อเรา (ซึ่งเพิ่งจะ ๕๐ กว่าๆ เมื่อ
 ปี ๑๘) แต่หลวงปู่บุดดาอายุตอนนั้นก็เกือบ ๘๐ แล้ว.. จะใช้
 หรือ? หรือว่าหลวงพ่อกุญชีลิงขาวเนรมิตกายให้แก่? หรือว่าอยู่
 ในป่าแก่เร็วกว่าอยู่ในเมือง?

โอ้ย..ท่านเอ๋ย ผู้เขียนเข้าใจแจ่มแจ้งในคำโบราณที่ว่า ‘ฟัง
ไม่ได้ศัพท์ จับเอาไปกระเดียด’ นี่มันออกดอกออกผลออกต้น
ผลิบานขนาดไหน.. กับขำวนี้พ่อหัวเราะชอบใจ หัวเราะดังมาก ๆ
เลย..

“ดีเหมือนกัน คนจะได้ตามไปช่วยหลวงปู่กันมาก ๆ”

ก็จบเรื่องข่าวที่แม่ทุวันนี่ประชาชนก็ยังงงกันอยู่ ขอ
แถมอีกหน่อยเถอะ คือเรื่องข่าวหลวงพ่อฤๅษีลิงขาวเป่ย์นัต
เกราะเพชรให้ชาวบ้าน ก็ขอให้จบไปจากใจพวกเราลูกพ่อ ด้วย
คำตอบที่ได้เด็ดขาดของพ่อที่ว่า

“จะไปว่าเขาไม่ใช่ ก็ไม่ได้.. ใครก็มีสิทธิ์ตั้งชื่อลิงขาว
ลิงเล็กได้ทั้งนั้น.. แต่เป็นลิงคนละฝูงกับของข้า”

โอ้ย.. มาถึงตรงนี้ก็จบไม่ได้แล้ว เพราะอาจจะมียาง
ท่านสงสัยใคร่รู้ว่า ทำไมหลวงพ่อ ๒ องค์ ท่านออกจากป่าไม่ได้
ท่านออกมาน่าจะช่วยเจริญศรัทธา จรรโลงพระศาสนา ปราบ
ทรมานมิฉฉาพิรุณให้ระบือลือลั่น ช่วยให้คนไทยหันมาเห็นคุณ
พระพุทธรศาสนา ฝรั่งมังคาก็จะขึ้นเครื่องบินมานมัสการเหมือน
ไปหาท่านไสยบารา ทำไมจะออกมาไม่ได้?

ก็ต้องขออนุญาตหลวงปู่ดุดา.. ขอเวลาตอบเรื่องนี้
ก่อน เล่าไปตามคำ ‘พ่อ’ ที่พูดกับผู้เขียนไปเสียเลย คือท่าน
พูดว่า

“๒ องค์นั้น เขามีฤทธิ์เต็มระดับ เป็นพระอรหันต์เมื่อ
พรราชา ๒ โจเซสบายแต่ชุกชนตามจริตเดิม ปากพูดอะไรมัน
เป็นอย่างนั้นไปหมด ครั้งหนึ่งมีโยมผู้หญิงข้างวัดบางนมโคมา
หา อายุแกสัก ๕๐ กว่าเดินเข้ามาหา พ่อลิงเล็กตัวตืดอดปากไม่
ได้ตามเคย.. เอ้าโยมเดินดี ๆ นา เดี่ยวจะคะมำหน้าหัวทิ่มพื้น
กันอยู่ข้างบนเสียหรอก..

เท่านั้นแหละเหมือนตุ๊กตาล้มลุกเลย โยมคนนั้นหัวตั้ง
กับพื้นกระดานกันอยู่ข้างบนแทนหัว แกก็ร้องลั่น..คุณ.. คุณ..
เอากันฉันลง.. เอากันฉันลง พ่อลิงเล็กก็ล่อหนักเข้าไปอีก.. โยม
พูดเสียงดังทำไม เดี่ยวกันติดเพดานหรอก.. ขาดคำ! โยมนั้น
เหมือนพัลลมเพดานไปเลย แกก็ร้องดังกว่าเดิมว่า.. เอาฉันลง
เอาฉันลง... พ่อตัวตืดก็พูดว่าเอาลงก็ได้ แต่พຽນนี้ต้องมีแกงปลา
ไหลมา ถึงจะลงได้ เอ้า..มี..มี ฉันเวียนหัวนาคุณ เท่านั้นแหละ!
โยมก็ลงมานั่งหน้าซีดตามปกติที่พื้น”

เรื่องมันไม่จบแค่นั้นซี ท่านผู้อ่าน.. พ่อท่านเล่าไป
หัวเราะไปว่า

“อิตอนนี้เอง.. หลวงพ่อปานไม่รู้มาทางไหน ตัวมาถึง
หัวตะพดก็ถึงหัวเจ้าจอมชนดังสดใส ชัดเจนโป๊กนิง!

“...ไ้อ์ลิงพวกนี้อดสันดานลิงไม่ได้ แกไปทำอย่างนี้อีก

หน้อยอีนี (ชี้ไปทางโยมพัฒนพัตตาน) มันก็ไปเล่าบอกกันมันก็
แห่กันมาหาพวกแก น้องเมีย พี่ชาย พี่ป้า อา ลุง เพื่อนฝูง มัน
ก็บอกกันต่อ ๆ ไป มาให้แกล่เล่นฤทธิ์ให้ดู แกซี่เกียจเข้าไม่ทำให้
ดู มันก็จะด่าว่าทิดคนรว.. ทิดคนบ้านโน้น ทำให้ดูได้ฉันมันจน
มันคนห่างไกล.. แล้วมันก็จะตกรอก เพราะด่าพระ ถ้าแกขยัน
ทำไปเรื่อย ๆ คนก็จะหลั่งไหลผ่านวัดอื่น ๆ มารวมกันที่นี่ โอ้
เรื่องคนแตกตื่นแน่นวัดแต่ไม่ได้เข้ามาทำความดีนะ แกล่ก็ออก
ไหม? แต่ที่ร้ายแรงกว่านั้นคือคนมันจะไม่ไหวพระที่เหาะไม่ได้
อย่างแก พระที่กำลังจะทำความดีไต่เต้าขึ้น มาก็จะขาดกำลัง
ศรัทธาสนับสนุน แล้วพระศาสนาส่วนรวมก็จะถึงกาลแตกแยก..”

โอโย.. ฟังท่านแล้วเห็นโทษจริง ๆ กราบกันกระดกเลย
ก็โดนเข้าไปอีกโป๊กนึง..

“เฮ้าแกสองคนนี่ (พอลิงเล็กกับพอลิงขาว) อยู่กับคน
ได้แค่ ๑๐ พรรษา ไม่งั้นจะพาเขาตกรอกกันมาก.. เข้าป่าไป
กินข้าวเหวดดา อย่าออกมาจนวันตายเลย.. อยากจะช่วยเหลือ
(ชี้มาที่ตัวหลวงพ่อบุญ) อยากจะสงเคราะห์ลูกหลานที่เกี่ยวข้อง
กัน ให้ออกมาในกายทิพย์เป็นครั้งคราวไป จะมาอยู่ให้คนเห็น
ไม่ได้” พอครบ ๑๐ พรรษาก็เข้าป่าไป มาหาข้าก็มาในกาย
ทิพย์ พบกันอยู่เสมอ ไม่อยากพบเขาก็มา หากพ่อนึกขึ้น
มา..”

ก็ขอจบลงตรงนี้ หวังใจว่าลูกพ่อทุกท่านคงจะจบสรุป
ข่าวที่งุนงงกันมานานลงได้

.....

ก็หันมาคุยเรื่องพระคุณหลวงปู่ดาดำต่อ ท่านพรมน้ำมนต์ที่ศาลา ๔ พระองค์ วันนั้นดูเหมือนไม่เหนื่อย แต่พอกลับมาพักที่กุฏิใช้ก็จับตามเดิม ผู้เขียนจำได้ไม่มีลืม กลับมาท่านก็ยังไม่ยอมนอนพัก นั่งอยู่ชั้นสอง กุฏิเบอร์ ๒ กับผู้เขียนตัวต่อตัว ท่านมองฟ้ามองหลังคาพระอุโบสถวัดท่าซุง ผ่านหน้าต่างกุฏิ ตายังงี้ใสแจ๋วเหมือนแก้ว.. ไร้อารมณ์ไร้เดียงสา บริสุทธิ์เหมือนดวงตาเด็ก (เด็กดี ๆ นะ) ปากก็พูดลอย ๆ แต่ชัดเจนเหลือเกินว่า

“เออ..งานนี้ (หมายถึงงานวัดเราที่มีพระสุปฏิปันโนมารวมกันถึง ๑๐ องค์) จัดยากนักหนา ใคร ๆ จะไปนิมนต์พระดีหลาย ๆ องค์มารวมกันยังงี้ ทำไม่ได้หรอก พระเจ้าแผ่นดินทั่วโลก พระสังฆราช สันตะปาปารวมกัน ไปนิมนต์ท่าน ท่านไม่มาให้หรอก..! แต่พระมหาวิระ (ตอนนั้นพอยังไม่ได้สมณศักดิ์) องค์เดียวทำได้ ท่านทำให้ลูกหลานได้ดีกัน แต่หลวงปู่ยังสงสัยว่า ลูกหลานทั้งหลายจะเข้าใจเจตนาครูบาอาจารย์ และฉวยความดีนั้นเอาไว้มั้ย..”

ท่านพูดแค่นั้นแหละ.. นิ่งเงียบไปเลย ผู้เขียนธรรมดา
ง้ออยู่แล้ว หลังจากนั้น อีก ๓ ปีจึงได้เข้าใจจุดหมายอันลึกซึ้ง
ยิ่งใหญ่ว่าหลวงปู่พูดมาพูดถึง จะเล่าให้ฟังในตอนสรุป
ท้ายเรื่อง ‘พระผู้เป็นเพื่อนาบุญ’ ตามลำดับระยะเส้นทางพระ
โยคาวจร

หลวงปู่พูดตามิจริยาจาตรอง ๆ ง่าย ๆ ใครก็ทราบ
กันอยู่แล้ว ที่สำคัญก็คือเป็นพระสงฆ์ที่รักผ้าครอง ๓ ผืนยิ่งนัก
จะเห็นว่าท่านจะพาตักน้ำมาล้างตัวอยู่เสมอไม่เคยขาด อีกอย่าง
ก็คือ ไม่จับเงินทอง ไม่ให้ผู้หญิงเข้าใกล้ตัวเลย เรื่องสนุกมาก ๆ
ก็เกิดตรงจุดนี้ คือเมื่อเสร็จจากงานวัดแล้ว พ่อก็จัดรถนำลูก
หลานไปกราบเยี่ยมหลวงปู่ที่ อ.สรคบุรี ไปกันหลาย คันรถ
ศาลารับแขกของหลวงปู่ที่สำนักนั้นแน่นไปหมด พ่อก็บอกว่า

“ลูกหลายเอ๊ย.. ช่วยหลวงปู่สร้างศาลาใหม่นะลูก ช่วย
กันคนละเล็กคนละน้อย”

โธเอ๊ย.. ถ้าหลวงพ่อบอกอย่างนี้ข้ายังบอกว่า

“หลวงปู่พูดว่าเป็นพระทองคำทั้งองค์นะลูกนะ
ทำบุญกับท่านก็คือทำบุญกับพระอรหันต์นะ” จากคนละเล็ก
ละน้อย ก็รวมเป็นก้อนใหญ่มาก ๆ จำไม่ได้ว่าเท่าไร หลวงพ่อ
ก็สั่งให้นับจำนวนเงินมัดรวมเข้าเป็นปึกสวยเขียว

“ถวายเป็นห่วงปู้เข้าไป เอ้า!.. โมทนาพร้อม ๆ กันลูกเอ๊ย..” คนถือเงินน้อมถวายเป็นปู้ ห่วงปู้ก็คว่ำยามมาแหวกปู้ แหวกกว้างเลยกะให้เงินหล่นใส่ยามไม่ถูกมือท่าน เท่านั้นแหละ! ท่านผู้อ่าน พ่อเราก็คว่าเงินทั้งปีกลับมาถือไว้.. แย่งเอาเสียเองเลย

“หลวงปู้....!” พ่อทำเสียงยาวเลย

“นี่.. ถ้าจับเงินไม่ได้ ก็ไม่ต้องเอานะ.. นี่ถ้าพระใจเป็นแก้วทั้งใจอย่างหลวงปู้ ยังคิดว่าไฉ่แบงก์กับธาตุดินมันยังมีค่าต่างกัน.. ถ้าธาตุดินนี้มันทำให้ใจหลวงปู้เสียหายได้ ก็ไม่ต้องเอานะ..”

เท่านั้นแหละหลวงปู้ผู้ไม่จับเงินมาตลอดชีวิต ก็มีอันเปลี่ยนไป ท่านคว่ำเงินมาจากมือพ่อ

“เอาของเขาคืนมานะ..”

จับ ๒ มือแน่นเลยชูขึ้นตรงหน้าเลย

“นี่..นี่..นี่ บุตดาจับเงินแล้วนะ จับเงินแล้วนะ”

จับยัดใส่ยามวางบนटक ชนิดใครจะมาแย่งไปอีกไม่ได้ พวกเราหัวเราะกันลั่นเลย หัวเราะไปใจเป็นสุขที่สุด ไม่รู้ว่าเป็นสุขเพราะอะไร... พ่อบอกอยู่เสมอว่าใจพระทองคำแท้ (พระอรหันต์) ท่านไม่ติดอะไรทั้งโลกแม้ร่างกายตัวท่านเอง แต่ท่านอยู่กับร่างกายและโลก เกียวพันบริหารงานโลกโดยใจไม่มีทุกข์

โทษเวรภัยใด ๆ มาทำให้มัวหมองแปดเปื้อนได้ เมื่อใจไม่ติด
แน่นนอนแล้ว จริยาทางกาย วาจา ก็ลดลงมาหากระแสนโลกเพียง
เพื่อสงเคราะห์ จะได้พูดกันแนะนำกันรู้เรื่องแบบธรรมดาโลก
เขา แต่จริยาท่านอยู่ในสมณมารยาท ในวินัยประเพณี ไม่มี
บกพร่องต่างพร้อย เมื่อพอกล้าทำอย่างนั้น พอก็กล้าชักชวน
ให้หลวงปู่องค์อื่นออกมาทำงานแทนคุณพระพุทธเจ้า เสียก่อน
ที่ร่างกายจะสลายหายประโยชน์ไป พระคุณหลวงปู่ดาดาท่าน
เข้าใจ เต็มใจทำอยู่แล้ว เมื่อมีเพื่อนผู้รู้ใจมารับรองปกครองเชิญ
ท่านก็ก้าวออกมา.. นับแต่นั้น! หลวงปู่ดาดาก็จับเงินทองได้ ให้
ญาติโยมผู้หญิงผู้เลื่อมใสศรัทธาเข้าใกล้ชิดตัวท่านได้ ด้วยประการ
ฉะนี้ (เอาเข้าใจ..)

ก่อนจะพักตอนแรกนี้ อยากจะเล่าให้ฟังและถามความ
เห็นท่านผู้อ่านอีกเรื่องหนึ่ง คือวันก่อนที่ในหลวงจะเสด็จฯ
หลวงปู่ดาดามองหน้าผู้เขียนตาใสแจ้ว ใบหน้าท่านเกือบยิ้ม
เอามือลูบศีรษะตัวเองทีหนึ่ง แล้วพูดขึ้นว่า

“นี่.. งานนี้ รัชกาลที่ ๙ เขาจะเจอกับรัชกาลที่ ๑ แล้ว
นะ เขาตามหากันมานานแล้ว พรุ่งนี้ก็จะเจอกันแล้ว”

พูดจบก็หลับตาเลย.. คนเฒ่าอย่างผู้เขียนจะถามก็กลัว
รบกวนท่าน ใจก็คัน ปากก็.. โอ๊ย! พูดอะไรก็พูดไม่ไหวจบ จน
บัดนี้ ผู้เขียนก็ยังไม่ได้อถามหลวงปู่ดาดา

ตอนนี้หลวงพ่อก็จากพวกเราไปแล้ว ตั้งแต่ปี ๑๘ มาถึงปี ๔๒ นี่มัน ๒๔ ปีมาแล้ว ก็ขอรบกวนถามใจพี่น้องร่วมกระแส บุญกรรมลูกพ่อเดียวกัน.. ว่าหลวงปู่ท่านหมายถึงอะไรตอบไม่ได้ก็ไม่ใช่ไรหรอก..

เอาไว้ตอนหน้าค่อยคุยกันเรื่องหลวงปู่บุตดาตอนที่ ๒ ต่อไป แล้วท่านจะค่อย ๆ ทราบว่าที่พระทองคำสององค์ของพวกเรา นี่ ท่านสนุกสนานบริสุทธ์ีตามแบบของพระน่ะ มันสนใจลูกหลานเพียงใด..

หลวงปู่บุดดา (ต่อ)

เมื่อตอนที่แล้วได้เขียนนำเรื่อง มาจบลงตรงที่.. กราบ
พระ ตั้งใจอ่านหนังสือ ‘ประวัติหลวงปู่ปาน วัดบางนมโค’ ที่
จริงก่อนจะได้อ่านหนังสือสำคัญเล่มนี้ ผู้เขียนก็ได้เคยอ่าน
หนังสือดี ๆ ของพระอาจารย์แทบทุกสายการปฏิบัติมาแล้ว
จากท่านอาจารย์พุทธทาส นี่อ่านทุกเล่ม ตั้งแต่เล่มละ ๑ บาท
เลยทีเดียว อ่านด้วยความคันคว้าและขอบพระคุณ อ่านหลาย
ท่าน ทั้งของพระและฆราวาสที่มาจากพระ รวมถึงฆราวาสที่มี
กิจกรรมคล้ายและเกี่ยวเนื่องกับพระ เช่น ท่านอาจารย์หลวง
วิจิตรวาทการ ท่านอาจารย์พ.อ.ปิ่น มุทุกันต์ ท่านอาจารย์
สุชีพ ปุญญานุภาพ ท่านอาจารย์วศิน อินทสระ ฯลฯ โอ..
อ่านมาก เอ้า! รวมไปถึงลัทธิศาสนาเปรียบเทียบเท่าที่จะหาได้
ในประเทศไทย รวมหนังสือศาสนาปรัชญา จิตวิทยา ที่ได้อ่าน
มา สามารถจะเผาตัวผู้เขียนเองให้ไหม้เหลือแต่กระดูกใส่โกฏี
ใส่กระปุกได้แน่นอน

เขียนเล่าบอกมามากมาย ก็เพื่อจะบอกท่านผู้อ่านว่า
มาเต็มต้นลงตรง ‘ประวัติท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต’ ซึ่ง
เขียนโดยท่านพระมหาบัว ญาณสมฺปนฺโน หรือหลวงตาบัวนี่
แหละ อ่านคืนแรก ๒ จบเลย จบแรกตลุดตมกิน ไม่ลุกหนีไป
ไหน จบที่สองนี้.. มันอึดแล้วค่อยบันทึกหัวใจมรรคผลต้นปลาย

คืนที่สองอ่านจบที่สามเสร็จ กราบปรารธนาบวชในสายหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ตั้งใจเลยว่า พบพระอาจารย์สายนี้เมื่อใด จะขอปลงผมถวายชีวิตทันที เพราะมาเข้าใจ มั่นใจในมรรคผลนิพพาน เชื่อว่าพรหมเทวดามีจริง นรกมีจริง ซ้ำมั่นใจเอาเสียด้วยว่าตนเองอาจจะเข้าถึงพระนิพพานได้ชาตินี้

แต่ท่านผู้อ่านเอ๋ย.. ความเต็มตื่นศรัทธาในองค์และปฏิบัติของหลวงปู่มั่นนั้น ว่ามากเกินไปชีวิตผู้เขียนอยู่แล้ว พอมาอ่าน ‘ประวัติหลวงปู่ปาน วัดบางนมโค’ ซึ่งเขียนบันทึกโดยหลวงพ่อกฤษีสิงคำ ในวันแรกอ่านนั้น มันเหมือนกับแม่ชีวิตตัวเองและชีวิตคนทั้งโลกรวมกัน ยังไม่อาจจะถอนกำลังใจละสายตาไปจากตัวหนังสือเหล่านั้นได้ ตัวหนังสือที่เคยอ่านมานั้น มีกระแสปัญญา มีกลิ่นของศรัทธา ที่ปลุกใจผู้เขียนให้เร็นเริง อาจหาญ หรือขัดแย้งได้ แต่ตัวหนังสือในประวัติหลวงปู่ปานนั้น สำหรับผู้เขียนแล้ว.. เหมือนมีชีวิต ท่านมีสภาพของชีวิตท่าน ให้คืนฟื้นชีวิตแก่ผู้เขียน ท่านให้ความเข้าใจในชีวิตและความต้องการที่เคยสงสัยไขว่คว้ามาโดยตลอด ..จะเขียนจะพูดอย่างไร ก็ไม่อาจจะชี้แจงแสดงผลที่เกิดแก่ใจผู้เขียนให้ท่านทั้งหลายทราบได้ เอาเป็นว่าผู้เขียนพอใจในความเต็มเปี่ยม อิ่มเอิบพอที่จะมอบถวายชีวิตแด่พระศาสนาได้โดยไม่ต้องหาอะไรมาปรุงเติมเพิ่มรลในใจอีกต่อไป..

จำได้ว่าคืนที่อ่านประวัติหลวงปู่ปานนั้น อ่านเหมือน
ดูหมู่เมฆบนฟ้าหน้าร้อน พระวัดเบญจมบพิตรเจ้าของหนังสือ
คาดคั้นเอาไว้ว่า

“ให้ยืมแค่ ๓ วัน เท่านั้นนะ”

สำหรับเรากับหนังสือ จึงมีเวลาแค่ ‘๓ วัน เท่านั้นนะ’
เป็นเดิมพัน เป็นทุน ทุนที่ได้จากประวัติหลวงปู่มั่น ท่านมีราคา
ค่าควรเมืองนักหนาอ่านประวัติหลวงปู่ปานแล้วยังตระหนกใน
คำว่า ‘ประมาธราคามีได้’ เพราะมันไม่ได้สงสัยอะไรอีกแล้ว
พระอาจารย์ทั้ง ๒ สายของเรานี้ ไม่ได้ขัดแย้งกันเลย กลับส่งเสริม
เติมแต่งให้เต็มอิมในศรัทธาบารมี จึงได้บันทึกประวัติ
หลวงปู่ปานลงเล่มย่อของตัวเองอย่างระมัดระวัง และละมับ
อย่างยิ่ง

...บันทึกจบ ก็ยังอ่านต้นฉบับเอากำไรเสียอีก ๑ จบ
แล้วจึงเอาไปคืนพระวัดเบญจมบพิตรเจ้าของหนังสือ พระเจ้า
ของหนังสือมองหน้าผู้เขียน รับหนังสือไป ถามว่า

“อ่านจบแล้วหรือ!”

“จบแล้วครับ”

“ตายแล้วโยม..๓ วันจบ ฉันได้มา ๖ เดือนแล้ว ยังไม่
ได้อ่านเลย” ท่านมองหน้าผู้เขียนเขม็ง ถามอีกว่า

“อยากได้หนังสือหรือ?”

“ครับ..” ดีใจเป็นที่สุด อ้าว! ท่านบอกว่า

“ไปขอโยมฉิดศรีชีโยม ที่บ้านซอยสายลม เขาพิมพ์แจก ฉันก็ได้มาจากที่นั่น..”

แล้วท่านก็บอกหมายเลขโทรศัพท์บ้านซอยสายลมให้ท่านผู้อ่านเอ่ย.. ความสุขความสนใจช่างทยอยมาถึงผู้เขียน ต่อเนื่องกันเหมือนสายฝนอันชื่นใจยังใจยังงั้น ผู้เขียนโทรศัพท์ พูดกับบ้านสายลม ..คุณฉิดศรี สุขสวัสดิ์ ณ อยุธยา เป็นคนรับพอดี พอท่านทราบจุดประสงค์ว่าจะขอหนังสือ ก็ตอบเสียงใสใจดีว่า

“มาซิจ๊ะ!..”

คุณฉิดศรี พี่อ้อยที่รัก ตอนหน้าจะเข้าไปกราบพบ ขออนุญาตพาลูกหลานไปหาหลวงปู่บุดดาก่อน ท่านคอยอยู่...

ต่อไปนี้จะขอจับความ ตั้งแต่พ่อของเราทำให้หลวงปู่บุดดาเสียคน (ที่ปิดตัวเองไว้) กลายมาเป็นพระทองแท้ที่ไม่กลัวไฟ เปิดเผยจริยาแผ่กระแสใจสงเคราะห์พุทธบริษัทแบบพระของชาวบ้านธรรมดา แต่ก่อนที่หลวงปู่บุดดาจะมาถึงจุดนี้ ผู้เขียนเคยได้ทราบเรื่องที่ไม่ธรรมดาของท่านด้วยตัวเองอยู่บ้างลองมานินทาหลวงปู่กันดู จะเป็นอะไรไป..

ผู้เขียนเชื่อว่าลูกพ่อทุกคนเชื่อพ่อ ศรัทธาพ่อสนิทใจ ในคำสอนของท่าน แต่ก็ต้องมีส่วนหนึ่งที่เชื่อเจืออยาก คืออยาก รู้ว่าเรื่องฤทธิ์ อภิญญาที่พ่อเขียนไว้นั้น.. มันอะไรละ..มันอยาก เห็นอยากได้พยานยืนยัน ก็จะมีดี.. ไซ้ไหมละ? ผู้เขียนก็เป็นโรค คั่นหัวใจประเภทนั้น จึงได้ถามหลวงปู่ดุดาถึงเรื่องนี้ ตอนนั้น ท่านอยู่ที่วัดอาวุธ บางพลัด วันเวลาในปี ๒๕๑๙ หรือ ๒๕๒๐ จำไม่ถนัด ท่านตอบชนิดไม่ยั้งคำพูดเลย

“จะไปสงสัยอะไรละ จะสงสัยพระธรรมทำไมเล่า พระ พุทธเจ้าบอกทำได้ ถ้าเราทำถึง.. มันก็ทำได้นะซี”

ท่านเอามือชี้หน้าอกตัวเอง ๒ ที

“อย่างนี้นะทำได้มานานแล้ว มันจะไปยากทำไม วัน นั้นเดินบิณฑบาตอยู่ที่ฝั่งพระนคร นึกถึงโยมบ้านฝั่งธนฯ ก็บีบ เดียว ไปยืนอยู่หน้าบ้านเลย.. เอ๊ย!.. รับข้าวเขาเสร็จแล้วนึกอีก ที เรากลับฝั่งพระนคร..”

ท่านเล่าไปตาใสแป้วเลย ท่าทางประกอบนี้เห็นแล้ว ต้องเชื่อเลยว่าท่านทำได้จริง

“อีกทีนี่! สมัยธุดงค์อยู่นะ.. เดินบิณฑบาตอยู่ที่ลำพูน โนน ได้ข้าวอาหารพอใจแล้วก็นึกจะหาที่นั่งฉันให้สบาย นึกบีบ ก็ไปนั่งฉันบนดอยสุเทพเชียงใหม่โน้นนะ เออ!.. ฉันแล้วก็นึก บีบเดียวมาลำพูน จาไปยากอะไร”

พูดลากเสียงยาวหนักแน่น ใจผู้เขียนนี้พลอยมันคงไปด้วยเลย

“จะฟังอีกทีไหมล่ะ! วันนั้นไปหาวงพระจันทร์โน้น ลพบุรีโน้น! เดือนแรม ๑๕ ค่ำ นี่มันมืดมองทางขึ้นไม่เห็นหรือก เรายกขึ้นถึงพระพุทธรูปเจ้านี่มันสว่าง.. โอ้ย!.. มันก็สว่างเหมือน พระจันทร์เพ็ญสัก ๑๐๐ ดวงขึ้นพร้อมกัน ไปถึงยอดเขา พระจันทร์ มองลงมาข้างล่างนี้.. เทือกเขาพื้นดินนี่มันเห็นชัดถึง ดันหญ้านี้ อยากให้มันสว่างมันก็สว่างนี้.. ไม่เห็นยาก”

ก็เลยถามถึงพ่อ ถามแบบเจ้าเล่ห์แสนกลปนจิตทรมาน ท่านตอบอย่างไรทราบไหม! ท่านหัวเราะก่อนแล้วเอามือลูบ ศีรษะท่านเอง มองหน้าผู้เขียนแบบ.. คือมานึกออกตอนหลัง ว่าท่านมองแบบสมเพชด้วยแปลกใจด้วย

“เออ! ถามเข้ามาด้าย!.. องค์กรนั้นทำไม่ได้.. แล้วจะมีใคร ทำได้อ้อ..”

ก็..ต้องออกตัวแก้ாயว่าผู้เขียนไม่ได้สงสัยคุณธรรม ของพ่อ แต่มันไม่เคยเห็นนะ.. ใจความศรัทธาหาหลักฐาน ประกอบนี้ มันทรมานใจผู้เขียนมาก.. ถ้าใครไม่มีอารมณ์อย่าง ผู้เขียนเคยเป็นมาก็ขอโทษนาด้วย ใครเป็นโรคเดียวกันก็เห็นใจ ถึงได้เขียนบันทึกนี้ไว้เผื่อแผ่กัน ถึงจะอายุก็ต้องทนเอา

เรื่องของหลวงปู่ดาดาที่เกี่ยวกับพ่อนั้น.. มีมากมาย

หลายวาระ แต่ที่ผู้เขียนสัมผัสรู้เห็นมาเองก็จะขอเล่าให้ท่าน ฟังตามลำดับเหตุการณ์ตามกาลเวลาจริง เริ่มเรื่องแรกก็คือในปี ๒๕๑๘ หลังจากเสร็จงานหล่อรูปหลวงปู่ปานแล้ว พระสุปฏิปันโนก็กลับวัดวาอารามของท่าน หลวงปูุ่ดดาก็กลับสำนักสงฆ์สรคบุรี เมื่อเก็บงานหมดหน้าที่แล้ว ก็ไปกราบลาพ่อ ตั้งใจจะไปพักปฏิบัติธรรมกับหลวงปูุ่ดดาสักคืนหนึ่ง ก็โลละเอะอะกันไปตามเรื่องของลูกลิง.. กว่าจะไปถึงหลวงปู่ได้ก็บ่าย ๒ โมง.. ไปกัน ๑๐ คน มีทั้งผู้หญิงผู้ชาย.. พอไปถึงหลวงปู่ก็นั่งครองผ้า ๓ ผืน งดงามจับตา กราบสนิทใจเลย กราบเสร็จท่านก็พูดว่า

“ไม่ว่าจะมาแต่เช้า รอนบายน มัวแต่เอะอะซักซายอยู่นี่”

ก็เป็นอันรู้กัน.. เราไม่ได้บอกนัดหมายกับท่านเลย ค็นั้นท่านก็เรียกมาสอนกรรมฐาน บอกวิธีภาวนาพุทโธ แล้วสั่งให้แยกย้ายกันไปนอนภาวนา ผู้เขียนโดนไล่ให้ไปนอนในโบสถ์คนเดียว เดี่ยว.. ที่ว่าโบสถ์ คือเป็นที่ทำสังฆกรรมของพระสงฆ์ในสำนักท่าน แต่สภาพจริง ๆ ก็คือโรงเรือนผูกหลังคาโหว่มุงด้วยแฝกหรือสังกะสีจำไม่ได้แล้ว เห็นต้นยางสูงโย่งโย่ง โอโย.. นึกถึงเปรตทันทีเลย แถมยังมีพระเจดีย์รุ่นสมัยเจ้าสามพระยา ตะคุ่ม ๆ อยู่.. คิดดูเถอะ.. ใจนึกถึงแม่นาคพระโขนงไปโน่นเลย

ก็ต้องหลับตานอนภาวนา ลืมตาก็โล่งวังเวงหาที่พึ่งพึ่งลำบาก
หลับ ๆ ลืม ๆ ภาวนาจนแจ้งนี้กว่านอนไม่หลับ ขึ้นไปกราบ
หลวงปู่บนกุฏิ พรรคพวกก็รอกันอยู่พร้อมหน้า ท่านเห็นเข้าก็
ชี้หน้า ตาแป้วเลย

“มันไม่ใช่นอนไม่หลับหรือ กายมันหลับ.. แต่จิตมัน
หลับไม่เป็นหรือ มันทำงานของมันไป ดูซิ.. มันอ่อนเพลียหรือ
เปล่าเล่า..”

จริงเฮะ..! ของจริงนี้มันแบบธรรมดา ๆ จริง ๆ แต่คน
โง่อย่างผู้เขียนขอยอมรับตรง ๆ เลยว่า.. มองเห็นไม่ง่ายเลย..
มันขาดบ้างเกินบ้างตามวิสัย

พอสาย ๆ ก็กราบลาท่าน เพราะตั้งใจจะเลยไปกราบ
หลวงปู่ที่ถ้ำเขาขุนนา ที่ตาคลีโนน.. เพราะว่าพ่อพูดถึงเสียง
หนักแน่นเลยว่าท่านเป็นพระอรหันต์ ข้ายังเป็นพระอรหันต์
ปฐิสัมภิตาญาณด้วย หลวงปู่พูดด้ายืมชอบใจ.. ยืมเกือบหัวร่อ
เลย

“เออ..รีบไปหาเสีย ฝนมันจะตกน้ำ..แต่ไปเถอะ จะร่วม
เย็นไปตลอดทาง.. พบกันแล้วกลับออกมาจากเขาถ้ำ ฝนจะลง
เม็ด พอมาขึ้นรถที่ถนนใหญ่ตกหนักหนาเลย..”

พวกเราเช่ารถ ๒ แแถวจากสรรคบุรีไปตาคลี พอถึงกุฏิ
หลวงปู่ก็สีกบายโมงตรง ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่ท่านนอนหลับเป็น

ปกติแต่ท่านก็นั่งคอยอยู่ พระอุปัฏฐากประจำตัวท่านบอกพวกเราว่าเป็นเรื่องแปลกมาก คือก่อนเราไปถึงสัก ๒๐ นาที ท่านก็ลุกขึ้นมาดำหมาก ทำเป็นชานหมากห่อผ้าเหลือง ขนาดอมใส่ปากได้ คอยไว้ก่อนแล้ว หลวงปู่สีเรียกเข้าไปปรับคนละห่อ ๑๐ คน ๑๐ ห่อ เหลืออีก ๑ ห่อ คงจะทำไว้เผื่อคนขับรถ ซึ่งไม่ได้ขึ้นไป ก็เลยอด รวมแล้ว ๑๑ คน ๑๑ ห่อ.. พอดีเลย

หลวงปู่สีเป็นพระที่ไม่ค่อยพูด เรียกว่าพูดกับคนยาก แต่กับแมวที่ท่านเลี้ยงไว้แล้วคุยกันทั้งวัน พอพวกเรารับคำหมากเสร็จก็พรมน้ำมนต์ให้ โดยไม่ต้องรบกวนขอร้อง ช้ายังชวนพวกเราคุยถึงพ่อว่า เป็นพระที่หาได้ยากเหลือเกินแล้วในโลกนี้ โอโย!.. ฟังแล้วชื่นใจ.. ยิงรักพ่อ.. ยิงรักหลวงปู่สี พระดีนี่.. ท่านไม่โอ้อวดกันเลยจริง ๆ แล้วท่านก็เตือนให้รีบกลับ

“ฝนมันจะตกน้อ..ไม่เป็นไรขึ้นรถใหญ่แล้วค่อยเทนน้อ.. ลูกหลานพระเจ้าจะลำบากกัน”

พอสองแถวพาออกจากถ้ำนี้.. ฝนหยุดย้อยจากเมฆชนิดอันแทบไม่อยู่แล้ว.. พอหมดสัญญาเช่าสองแถวที่ป้ายรถเมล์ สี่แยกชัยนาท ก้าวขึ้นรถเมล์เข้ากรุงเทพฯ ฝนหมดความอดทนแล้ว.. เทเหมือนคนท้องเดินอย่างแรงเลย

ที่เล่าให้ฟังเสียยาว..ก็เพียงจะบอกท่านผู้อ่านว่า พระดีจริงนะ! ท่านรู้จริงและรู้เหมือนกัน..ชัดเจนไม่ต้องลุ้น และทั้ง

หลวงปู่ดุดา หลวงปู่สีท่านยอมรับนับถือพ่อเรา ทั้ง ๆ ที่พ่อมีอายุร่างกาย อายุพรรษา อ่อนกว่าหลวงปู่คราวลูกคราวหลานเลยทีเดียว

เออะ.. ที่นี้มาต่อความ หลังจากพ่อชวนหลวงปู่ดุดา เป็น ‘พระเปิด’ เรียบร้อยแล้ว เรื่องมันก็ยิ่งตรงแน่ไม่ต้องแปลกันแล้ว ขอออกตัวคือบอกความจริงเสียก่อนว่า ผู้เขียนไม่มีวาสนาได้ตามพ่อไปทุกที่ หรือได้ฟังได้เห็นไปเสียทุกเรื่องราวที่พ่อทำ.. นาน ๆ จะได้พบเห็นปรากฏการณ์วิเศษของพระพุทธานุชาจากจริยาที่พ่อประพจน์เป็นธรรมดา ๆ สักครั้ง จึงจดจำลึกเข้าไปในใจตัวเอง.. แต่ไม่หวังแทนที่จะเล่าให้ท่านฟัง

เหตุการณ์ส่วนใหญ่เกิดขึ้นที่ ‘บ้านขอยสายลม’ ของพวกเรานี้แหละ ตั้งแต่สมัยพี่อ้อย (คุณเชิดศรี สุขสวัสดิ์ ณอยุธยา เจ้าของบ้าน) ยังมีชีวิตอยู่นั้น หลวงปู่ดุดาก็มักจะมาเยี่ยมพ่อที่บ้านนี้บ่อยครั้ง พี่อ้อยจะยิ้มเต็มปากเต็มหน้าเต็มใจต้อนรับหลวงปู่ ชี้ถวายเป็นที่นั่ง.. ประเคนถวายน้ำฉัน แล้วก็นั่งยิ้มคุยกับหลวงปู่ คอยเวลาที่พ่อจะลงมาพบพี่อ้อยกับหลวงปู่ ดุดาดคงจะเป็นคนประเภทเดียวกันคือพูดตรงไปตรงมา เสียดังฟังชัด สมัยก่อนโน้นหลวงปู่ดุดาพูดเสียงดังมาก โดยเฉพาะเวลาคุยกับพ่อนี้ต้องใช้ไมโครโฟนหอรอก ถ้าพระคุณ ๒ องค์นี้คุยกันที่ไร พวกเราคอยหัวเราะได้เลย ท่านทันกันจริง ๆ พ่อ

บอกว่า ..

“ก็ไอ้คน ‘ถาวร’ เหมือนกันนี่ มันก็อย่างนี้แหละ..”

ครั้งหนึ่งพ่อคุยเรื่องอารมณ์พระนิพพานกับหลวงปู่..
พวกเราก็นั่งเชียร์กันเต็มที่ ท่านปรารภเรื่องร่างกายว่าเป็นของ
ไม่ดี แล้วถามหลวงปู่ว่า

“หลวงปู่..ร่างกายนี้มันทุกข์ไหมครับ?..”

“มันทุกข์นะเฮ้..” หลวงปู่มักจะทำเสียงยาว ทำหน้า
จริงจัง จ้องตายนัยน์คำพูดทุกครั้ง ซึ่งมักจะตกหลุมพ้อทุกครั้ง
เหมือนกัน

“อ้าว.. ถ้ามันทุกข์แล้วหลวงปู่ ‘เสือก’ เกิดมาทำไม
ล่ะ..”

“ก็..ก็.. มันโง่งนะเฮ้..”

แล้วท่านก็ไปกันได้ทุกครั้ง..ไม่เคยอับจนซักที

เกี่ยวกับเรื่องที่พ่อมักจะใช้คำพูดที่ ‘ดูเหมือนจะไม่
เคารพ’ ต่อพระที่มีพระชามากซ้ายังเป็นพระสุปฏิปันโนเสียอีก
ด้วยนั้น พวกเราใช้หูคนฟังใช้ใจมนุษย์คิด ก็มักจะมีข้อข้องใจ
กันบ่อย ๆ แต่ถ้าฟังให้ตลอดเรื่องถึงตอนจบ ก็จะพบเห็นว่า
พ่อยกมือไหว้เป็นเชิงขอขมา พร้อมกับเอ่ยเสียงอ่อนโยนตอบ
ท้ายเสมอ

“อ้อ..ครับ..ครับ!.. แล้วหลวงปู่จะเกิดอีกไหมครับ..”

“จาไปเกิดให้มันง้ออีกเรื้อ..”

หลวงปู่ก็พูดไปซี ๆ จิ้ม ๆ ไปเหมือนเดิมอีก

ครั้งหนึ่งที่หลวงปู่มาคอยอยู่ แต่ว่าพอออกไปกิจนิมนต์
นอกบ้านสายลมเป็นกรณีพิเศษ พ่อกลับมาก็พบหลวงปู่ นั่งอยู่
บนเก้าอี้เชิงประตูทางขึ้นที่พ่อพัก.. พ่อหยุดยืนเอามือชี้หลวงปู่

“อ้าว..พระที่ไหนเล่านี้..”

หลวงปู่ก็เอามือชี้ไปที่พ่อ

“ก็.. ก็.. พระที่วัดท่าซุงนะแซ้..”

พ่อมักจะหัวเราะเสียงดังชอบอกชอบใจ พวกเราก็มักชอบ
มาก ๆ ด้วย มาถึงครั้งสำคัญของบ้านซอยสายลม คือคราวที่
พ่ออัยเสียชีวิตด้วยโรคประจำวิบากกรรมของท่าน คือโรค
มะเร็งที่หน้าอก เรื่องราวของพ่ออัยนี้.. ผู้เขียนอยากจะบันทึก
ไว้สักตอนหนึ่งในช่วงท้ายเรื่องบนเส้นทางพระโยคาวจร ถ้าไม่
เขียนถึงท่านผู้นี้ ก็ไม่ควรจะเขียนถึงใคร ๆ ทั้งหมด เพราะท่าน
ทำความดีแบบไม่ยากให้ใครรู้ตลอดมา ใครจะรู้บ้างว่า ที่พวก
เราได้พบพ่อ ได้เข้าถึงธรรม ได้ความหวังในนิพพานเต็มใจกันนี้
จะมีพ่ออัยเข้ามาค้าจุนเพียงใดบ้าง ขอให้พ่ออัยโปรดมาจับใจ
จับมือให้เขียนได้สมใจด้วยเถิด

ศพพ่ออัยตั้งอยู่ตรงห้องพระมเหศวร (ตอนนี้เปลี่ยนสี
หรือยังไม่ทราบ เพราะผู้เขียนไม่มีโอกาสได้ไปบ้านซอยสายลม

หลายปีแล้ว) คือห้องที่ใช้ฝึกญาณ ๘ ในปัจจุบัน (พ.ศ. ๒๕๔๒) ตั้งโรงชิตฉนังห้อง ด้านท้ายห้องมีม่านกันห้องน้ำไว้ สวดพระอภิธรรมกันที่นี่ ต้อนรับแขกที่ห้องนี้แหละ

พวกเรารุ่นโน้น คือที่ไปชอยสายลมทันช่วงเวลาปี ๒๕๑๖ - ๒๕๒๒ คงจะจำความรู้สึกร่วมสมัยได้ว่า เราก็มั่นใจในพ่อ.. พ่อใจพระนิพพาน ทำตามพ่อสอนเต็มใจอ้อมใจ แต่ไม่วยสงสัยว่า “แล้วจะไปพระนิพพานได้จริงๆหรือนี่..” พี่อ้อยก็เคยคุยกันถึงเรื่องนี้ พ่อพี่อ้อยตายพ่อก็บอกว่า

“ท่านอ้อยสบายแล้ว ไปนิพพานเสียแล้ว..”

พวกเรา (ก็ขออนุญาตเชิญท่านเจ้ากรมเสริม.. พี่หนูย.. คุณหน้อย.. คุณโหน่ง.. คุณหน้าและคุณหน่อง.. ครอบครัวพี่อ้อยเป็นต้นแถว ไม่รู้ว่าจะอนุญาตไหม) ทุกคนเชื่อพ่อ ยิ้มแย้มแจ่มใสที่พี่อ้อยชนะแล้ว คงจะเป็นสุขกันแบบคนไม่สนใจในโลกไปชั่วขณะ จนญาติมิตรที่มาในงานศพพากันบ่นว่า

“คุณเสริมนี้จะยังงัยเสียแล้ว เมียตายไม่ทันเผาก็ยิ้มย่อง คงจะอยากมีเมียใหม่ซินะ..”

แต่ทั้ง ๆ ที่เชื่ออย่างนี้แล้วก็แหม.. อยากจะให้มัน.. ให้มันยังงัยก็ निकไม่ออก ก็พอดีหลวงปู่ดามาเยี่ยมศพพี่อ้อย พ่อก็นั่งอยู่ด้วย ‘หลวงปู่พระมหาอำพัน วัดเทพศิรินทร์’ ก็นั่งอยู่พร้อม คนอื่นเป็นยังงัยไม่รู้ แต่ผู้เขียนนะตาลุกหูฟัง

เขี้ยวละ อยากให้หลวงปู่บุดดาเย็นยัน นี่..สารภาพกันตรง ๆ ไม่กลัวใครด่าแล้ว พ่อคงจะทราบถึงใช้ประจำสันดานผู้เขียน และของใคร ๆ ด้วย ท่านเลยถามหลวงปู่บุดดาตรง ๆ

“นี่หลวงปู่.. คุณอ๋อยนี่ตอนมีชีวิตอยู่ ท่านมีคุณต่อพระศาสนามาก ใจท่านก็รักพระนิพพานเป็นอารมณ์ ตอนตายแล้วนี่อ๋อยอยู่ที่ไหน..”

หลวงปู่หันขวับมาทางหลวงพ่อ ตาก็อย่างเดิมนั่นแหละ! จ้องเป่งใสแป๋วเลย.. แล้วชี้ไปบนอากาศพูดเสียงดังฟังชัด

“จาไปไหน.. ก็เป็นพระอรหันต์ไปอยู่ในนิพพานนะเข้ ตัวใสแจ๋วเป็นแก้วอยู่นั่นนะไม่เห็นเรื่อ..”

เฮกันเลย.. เฮกันในงานศพต่อหน้าแขกเหรื่อนั่นแหละ หน้ายังจิ้มระรื่นกันไปหมด ลืมดูไปว่าตอนนั้นแขกเหรื่อที่ไม่ใช่ศิษย์พ่อเขาทำหน้าตาอย่างไร

พูดถึงหลวงปู่มหาอำพันก็จำได้ในส่วนที่เกี่ยวกับหลวงปู่บุดดา ขอย้อนเวลาไปเมื่อปี ๒๕๑๙ อันเป็นปีที่ ๒ ที่พ่อนิมนต์พระสุปฏิปันโนชุดเดิมมาในงานประจำปีของวัด พอตกคำญาติโยมที่มาเที่ยวกลับกันแล้ว เหลือบางตาเฉพาะที่ค้ำวัด ซึ่งสมัยนั้นก็มีค้ำกันสักไม่เกิน ๕๐ คน ตอนกลางคืนหลวงปู่มหาอำพันจะเอาเงินที่รับถวายจากตอนกลางวันมาถวายสังฆทาน

หมดตัวเลย ก็นิมนต์พระหลวงปู่สุปฏิปันโนมารับคืนละองค์ คือนั่นเป็นวาระของหลวงปู่บุดดาเป็นองค์รับสังฆทาน หลวงปู่มหาอำพันก็น้อมของถวายกราบแทบเท้าหลวงปู่บุดดา พร้อมกับขอพรว่า

“ธรรมใดที่หลวงปู่เข้าถึงแล้ว ขอโปรดเมตตาสั่งสอนเกล้ากระผมให้เข้าถึง..”

ยังไม่ทันพูดจบ หลวงปู่บุดดาก็ชี้หน้า ตาจ้องเลย

“จามาเอาอะไรอีก ใจออกไส้แจ่วไปทั้งดวงอย่างงี้ เอาไปกินเสียแล้วนี่ อย่ามาหลอกกันเสีย..!”

พูดจบก็เอามือลูบหัวท่านเอง เเงหน้าขึ้นข้างบนยิ้มไป สายหน้าไปมา หลวงปู่มหาอำพันยังงี้หน้าแดง กราบ ๓ ที นั่งยิ้มไปอีกองค์แล้ว พวกเราหัวเราะกันสบายใจ บางคนน้ำตาไหล.. โธ่เอ๊ย.. พระสาวกของสมเด็จพระพ่อของเราหนอ เพียง มองเห็น เพียงได้ยินกระแสเสียงที่ตรง ๆ ง่าย ๆ สั้น ๆ ของท่าน ใจเราทำไมเป็นสุขมากมายอย่างนี้หนอ..

ปฏิปทามารยาทของหลวงปู่บุดดาในบันปลายที่เห็นกันอยู่ ใคร ๆ ก็จะได้เห็นท่านเทแป้งฝุ่นใส่หัว ใส่มือโยมผู้หญิง เขาขอให้ท่านจับหัว ท่านก็จับเสกเป่าให้บ้าง โยมผู้หญิงเขาขอนวดเท้า ท่านก็ยื่นให้เขานวดบ้าง นี่เป็นกริยาอาการสงเคราะห์ผู้มีศรัทธา ตามวาระบุญบารมีของญาติโยมเท่านั้น.. ใครทำ

อะไรมีความสุขก็ทำไปเถิด ร่างกายท่าน วัตถุที่ร่างกายท่าน เกี่ยวข้องอยู่ ส่วนไหนขึ้นไหนที่จะทำให้ประชาชนเข้าถึงความสุขความปลื้มใจได้ ท่านพร้อมสละออกไปหมดแล้ว ชีวิตหลวงปู่ยืนยาวครบ ๑๐๐ ปีมานี้ เคยมีใครรู้ใครเห็นว่า ท่านเคยทำความเดือดร้อนให้ใครบ้าง ท่านเองนั่นแหละที่ได้มอบชีวิต ร่างกายและเวลาทั้งหมด ปล่อยให้ผู้อื่นเป็นสุขใจสะดวกกายมา โดยตลอด เหน็ดเหนื่อยมาโดยตลอด

บัดนี้หลวงปู่ก็จากเราไปแล้ว.. โอกาสที่เราจะเห็น สังขารร่างกายของท่านทำประโยชน์สุขแก่ผู้คน ไม่มีอีกแล้ว

ผู้เขียนจำภาพสุดท้ายที่หลวงปู่มาเยี่ยมศพพระหว่าง งาน ๑๐๐ วัน ที่ศาลา ๑๒ ไร่ ท่านนั่งห่อตัวซึ่งเหลือนิดเดียว ตาจ้องโลงศพพ่อ ขมื่อไปที่ศพพ่อ พร้อมกับพูดเสียงเบาแผ่วว่า

“ยังงี้เล่า.. วันนี้ทำไมไม่ลุกขึ้นมาคุยกันเล่า.. ที่ก่อน ไน่นละพูดเก่ง ที่นี้ทำไมนอนเฉยเสียเล่า เอ้อ!..เก่งจริง ก็ลุกขึ้นมาเถียงกันอีกเช้..”

โธ่เอ๊ย..เจ้าประคุณ.. แม้องค์หนึ่งตาย องค์หนึ่งร่างกาย หมดสภาพแล้ว ก็ยังอุตส่าห์ระลึกถึงลีลาที่เคยบันเทิงธรรมให้ ลูกหลานชื่นใจ ใจเลว ๆ ของเกล้ากระผม จะขอจารึกพระคุณ ทั้งสองไว้... ไม่มีลืม.

ตอนที่ ๔

หลวงปู่สิม

เมื่อตอนที่แล้ว ได้พาท่านผู้อ่านเดินเรื่องนำหน้า ‘บนเส้นทางพระโยคาวจร’ มาเกือบจะถึงซอยสายลมแล้ว กำลังใจของคนติดตามหาบุคคลและสิ่งอันเป็นที่รัก เมื่อรู้แน่แล้วว่าสิ่งที่เรารักว่าอยู่ตรงไหน และยังได้ยินเสียงใส ๆ ใจดีกล่าวเรียกว่า “มาซีจ๊ะ”

เมื่อพ้อย่อ...คุณฉัตร ศุขสวัสดิ์ ณ อยุธยาเจ้าของบ้านซอยสายลมกล่าวอนุญาตอย่างนั้น ผู้เขียนก็ได้ลงเลลุยตรงดิ่งไปหาด้วยความโลดโผน ท่านผู้อ่านเอ๋ย.. ถ้าท่านเคยไป หรือไปซอยสายลมบ้านท่านเจ้ากรมเสริมอยู่เป็นปกติในปัจจุบันนี้ ท่านจะเห็นชัดในความดีใจได้แก้วของผู้เขียนดังจะกล่าวต่อไปนี้ หรือถ้าท่านไม่เคยไปซอยสายลมมาก่อนเลย ก็ขอเชิญดูภาพอดีตตามไป ท่านก็จะเห็นว่า...

วันนั้นผู้เขียนลงรถเมล์มาจากสะพานควาย ลงที่ป้ายหน้ากองบัญชาการตำรวจตระเวนชายแดนถนนพหลโยธิน ซอยตรงข้ามกับตำรวจชายแดนนั้นแหละคือซอยสายลม... เดินเข้าไปจนถึงส่วนโค้งเลี้ยวของถนน จะเป็นกรมไปรษณีย์โทรเลข... เดินตรงไปอีก ๑๐๐ เมตร จะมีซอยเลี้ยวซ้าย เข้ากรมทหารรักษาพระองค์...ไม่เลี้ยว! เราตรงไปอีกซัก ๑๐๐

เมตร จะมีซอยซ้ายแรก.. ตานี้เลี้ยวเลย! ลัก ๒๐ เมตร บ้านหลัง
ที่ ๒ ด้านซ้ายมือ

ที่นี่แหละคือ ‘บ้านสายลม’ ของพวกเราลูกหลานหลวง
ปู่ปาน-หลวงพ่อกุญชีวัดท่าซุง ..บ้านที่ปลูกฝังพุ่มพักจิตนับแสน
นับล้านดวงที่มาอาศัยเป็นเนื่ออาศัยสร้างบุญ โดยเฉพาะ ผู้
เขียนขอประกาศว่า ได้บวชเรียนเป็นพระก็เพราะบ้านสายลมนี้
ด้วยความเมตตาการุณย์ของท่านเจ้าของบ้านนี้

ท่าน พล.อ.ท. ม.ร.ว. เสริม สุขสวัสดิ์...คุณเชิดศรี
ศรีภรรยา และลูก ๆ มีพี่ห่วย.. คุณหน้อย.. คุณโหน่ง.. คุณหน่า
และคุณหน่อง.. ขอพระคุณทั้งหมดนี้โปรดทราบว่ พระของ
ท่านยังไม่ลืมพระคุณ แม้พระคุณอาจนึกถึงพระไม่ออกก็ตาม..

เป็นธรรมดา ท่านผู้อ่านเอ๋ย.. ผู้เขียนถือตัวเองว่าเกิด
ได้ในทางธรรม.. ที่บ้านนี้ผู้เขียนจึงไม่ลืมภาพเดิมเมื่อก่อน.. ครั้ง
กระโน้น บ้านสายลมยังไม่กว้างใหญ่ขนาดนี้ เป็นบ้านอยู่อาศัย
ของครอบครัวนายทหารนักบุญ ประกอบกับลูกศิษย์หลวงพ่อ
ของเรา (หลวงพ่อกุญชีสิงคำ วัดท่าซุง) ยังมีไม่มากนัก จึงยังไม่
จำเป็นต้องขยายบ้านเท่าเวลานี้ ประตูป้านเดิมคือประตูที่เข้า
ถึงโตะจำหน่ายวัตถุมงคลปัจจุบันนี้ ตรงโตะเก็บเงินวัตถุมงคล
คือโตะรับแขกของบ้าน ตั้งพิงฝาทั้งห้องนอนครอบครัวพี่ห่วย
(ลูกสาวคนโต).. ซึ่งปัจจุบัน (พ.ศ.๒๕๔๓) เป็นห้องนอนพระ

ภิกษุวัดท่าซุงที่มาสอนกรรมฐานเดือนละครั้ง... สมัยพ่อยังทรงชีวิตอยู่ ก็ถือว่าตามมารองบาทสนองงานพ่อ... สมัยนี้ก็ตามมาสนับสนุนงานของท่านเจ้าอาวาสองค์ปัจจุบัน คือท่านพระอาจารย์พระครูปลัดอนันต์ พุทธิญาณโณ

ชักจะยาว.. จะเกินเป้าหมายของการนำเรื่องราวละเอียดของ ‘บ้านบุญ’ หรือ ‘วัดหลวงตาแสง’ ขอยสายลมนี้ ผู้เขียนจะเล่าให้ฟังตอนเรื่องของพี่อ้อย ‘พระอริยเจ้ามหาอุปาลิกา’ ในตอนต่อ ๆ ไป

ตรงนี้เอง ตรงห้องรับแขกน้อย ๆ แคบ ๆ นี้...ผู้เขียนได้กราบพบพี่อ้อย คุณเชิดศรี สุขสวัสดิ์ ณ อยุธยา...พี่อ้อยหน้าสวยไม่มากนัก แต่งามสง่าราศี นัยน์ตามีประกายเมตตาปราณี แต่เข้มแสงบารมีความเด็ดเดี่ยว.. นาทิแรกที่พบผู้เขียนก็รักเคารพอบอุ่นใจทันที

“มารับหนังสือหรือจ๊ะ!”

“ครับ”

“อ้าวนี้! พี่พิมพ์แจกเป็นธรรมทาน อยู่ที่ไหนจ๊ะนี่!”

ท่านผู้อ่านเอ๋ย ผู้เขียนมองพี่อ้อย ใจซึมซับความเมตตาจากใจท่าน ผู้เขียนนึกไปถึงพ่อ พ่อเอ๋ย... พ่อจะยิ่งใหญ่เพียงใดหนอ.. ขนาดศิษย์สตรีของพ่อที่ชื่อเชิดศรีนี้ ยังสยบความรุ่มร้อนในใจผู้เขียนให้เยือกเย็นได้ขนาดนี้ ถ้าพ่อยังมีชีวิต ถ้าลูกได้

กราบเท้าฝากตัวเป็นศิษย์ จะเป็นวาสนาขนาดไหนหนอ... นี่ลูก
วาสนาน้อย มาพบข่าวพ่อก็เพียงได้อ่านจากหนังสือประวัติครู
ของพ่อ ที่พ่อเขียนบันทึกก่อนตาย

“ร้องไห้ทำไมจ๊ะ!”

เสียงพื้อยแหว่ถาม ร้องสลดใจในโอกาสของชีวิต...
ยิ่งใจเรารู้ว่านี้คือทางที่เราตามหาพบแล้ว แต่ท่านผู้นำทางคือ
หลวงพ่อกฤษีลิงดำท่านเขียนในบทนำประวัติหลวงปู่ปานว่า
เป็นหนังสือสำหรับงานศพท่าน.. ไม่มีท่านนำทางแล้ว เรามัวไป
มงายตะกายนรกเลียนานเกินไปแล้วซีหนอ...

“ผมบุญน้อย.. มาพบสิ่งที่ต้องการหลวงพ่อก็ตายเสีย
แล้ว”

“ใครตายจ๊ะ ?” เสียงพื้อยใสใจดี ปนเสียงหัวเราะ

“อยากพบท่านไหมละ”

“อะไรครับ คุณนาย...!?”

“ก็หลวงพ่อของเราไงจ๊ะ” พื้อยหัวเราะสบายใจ

“ใครอ่านประวัติหลวงปู่ปานก็คิดว่าหลวงพ่อตายแล้ว
ท่านยังไม่ตายจ๊ะ.. มะรืนก็มาที่บ้านนี้แล้วละ มาหาท่านใหม่
จ๊ะ?”

บรรยายยากเหลือเกิน.. ท่านผู้อ่าน.. บรรยายยากที่สุด
กับความรู้สึกที่จะได้พบพ่อตอนนั้น ทั้งยากทั้งน่าทะนุถนอม

จึงจะขอเขียนเล่าให้ฟังในตอนหน้า.. เวลานี้เราจะพักเรื่องพบ
พ่อไว้ก่อน.. จะพาท่านผู้อ่านไปพบพระดีอีองค์หนึ่ง... ‘หลวง
ปู่สิม พุทธาจาโร’ แห่งวัดถ้ำผาปล่อง จังหวัดเชียงใหม่ ดอกไม้
แก้วรัตนไตรดอกงาม ศิษย์อีองค์หนึ่งของหลวงปู่มั่น ฐิตัตโต
ประทีปแก้วแห่งภาคอีสานนั่นเอง

.....
เมื่อชีวิตพ่อล่วงลับ ผู้เขียนก็ย้อนถึงหลวงปู่ทั้งหลาย
ที่เคยมาร่วมงานประจำปีในอดีตที่ผ่านมา พบว่าแต่ละองค์ต่าง
ทยอยลาโลกไปแทบครบองค์เสียแล้ว ใจหายนะมันมีแน่ แต่
กลับซึ่งใจในความจริง ชัดเจนว่าพระอริยเจ้าผู้ทรงพระคุณต่อ
ชาวโลกนี้ ท่านเกิดมาเพื่อความดับไม่เหลือเชื้อจริง ๆ ระหว่าง
ท่านทรงชีวิตอยู่ก็เป็นเพื่อนาบุญ อันเกิดประโยชน์ชุ่มเย็นไม่มี
ประมาณต่อชาวโลก เมื่อสิ้นภาระร่างกายก็จบกิจหมดอาลัย
เข้าสู่พระนิพพาน ดุจประทีปอันเรืองรองดับวูบไปฉนั้น

หลวงปู่สิม พุทธาจาโร ก็เป็นประทีปแก้วอีกดวงหนึ่ง
ซึ่งส่องแสงเจิดจ้าจับใจชาวโลก แล้วก็ดับไปตามสังขารที่
สมเด็จพ่อของเราทั้งหลายทรงแสดงไว้

เมื่อ ๓๐ ปีที่ผ่านมา ประทีปอันบริสุทธิ์เย็นใจดวงนี้ได้
มาเพิ่มความสุขให้แก่บรรดาลูกพ่อ ที่วัดท่าซุงถึง ๓ ปีติดต่อกัน
ได้ประทับฝากฝังความทรงจำแก่ผู้เขียนไม่มีลืมไปได้

หลวงปู่สิม เป็นศิษย์ของพระคุณหลวงปู่มั่น ฐิตตโธ
 จริยาของท่านสงบเยือกเย็นแผ่กระแสความเมตตาอย่างเป็น
 ธรรมดา อย่างของจริง อย่างไม่มีประมาณ แต่ในจริยามารยาท
 ที่สงบเย็นนั้น ใครจะทราบบ้างว่าท่านทรงคุณอภิญญาสมบัติ
 และก็แสดงออกมาชนิดไม่ยอมอ้อมแอ้มค้อมแค้น จะเล่าให้ฟัง
 เอาไหม?

ก็ต้องนำภาพการจัดงานวัดของเราเมื่อปี ๒๕๑๘ โน้น
 มาให้เห็นกันอีกจุดหนึ่งเสียก่อนคือ เมื่อจัดสรรที่พักให้หลวง
 ปู่ทั้งหลายลงตัวแล้ว พ่อก็จัดลูกศิษย์ (คือพี่อ้อยจัดแจงแทน
 พ่อทั้งหมด) ให้รับใช้ประจำองค์หลวงปู่ตามที่ได้เล่าให้ฟังมา
 แล้วในตอนต้น หลวงปู่สิมพักอยู่กุฏิเบอร์ ๓ มีคุณธำรง (ศุภ
 สิทธิ์) อารีกุล เป็นศิษย์ประจำองค์ ผู้เขียนทำหน้าที่อะไรละ..
 จะว่าเป็นหัวหน้าก็ไม่อยากจะว่า คือต้องรับบุญรับกรรมช่วย
 ควบคุมดูแล แก้ปัญหาทั่วไปทุกกุฏิด้วย ที่ว่ารับบุญก็คือรับบุญ
 มหาศาลที่ถวายเป็นสวดกกายสบายใจแก่พระสุปฏิปันโน ที่
 ว่ารับกรรม คือมันอย่างนี้...

พ่อสั่งกำชับเป็นคำขาดว่า ไม่อนุญาตให้ใครเข้าไป
 รบกวนหลวงปู่ในกุฏิที่พัก ถ้าท่านจะสงเคราะห์ท่านก็ออกมา
 นั่งอาสนะที่จัดถวายไว้ในศาลารับแขก คือที่พักชาย ๑๗ ห้อง
 หลังพระอุโบสถ หน้ากุฏิ ๑๐ หลังนั้นแหละ ในตอนปี ๒๕๑๙

ยังเป็นศาลาโล่ง เต็มแนวยาวเลย สร้างขึ้นเพื่อให้หลวงปู่ทั้ง ๑๐ องค์รับแขกโดยเฉพาะ ตรงกับกุฏิแต่ละหลังก็มีตั้งอาสนะประจำกุฏิ มีประตูเดินทะลุจากกุฏิเข้ามาได้เลย ใคร ๆ จะมาบำเพ็ญกุศล กราบนมัสการก็ให้นั่งคอยที่นั่นจนกว่าท่านจะออกมาสงเคราะห์เอง ผู้ใดฝ่าฝืน พ่อสั่งเป็นคำขาดกับเจ้าหน้าที่รับใช้พระเจ้า

“จับมันมัดไว้กลางลานวัดหน้าโบสถ์เลย ข้าจะดูซิว่า ใครจะกล้าฝ่าฝืนทานรอกใส่หัวบ้าง พวกแกไม่ต้องกลัวใครหัวหงอกหัวดำมัดประจานไว้เลย ข้าจะชำระมันเอง..”

ก็เอาละซิ.. รับกรรมกันแน่ ศิษย์พ่อ ลูกพ่อรุ่นเก่า ๆ นะ ผู้ใหญ่ทั้งนั้น แล้วก็ใหญ่จริง ๆ เสียด้วย... นี่ขอเล่าให้ลูกพ่อรุ่นหลังฟัง ไม่ได้นินทาใคร ที่ว่าใหญ่แรก..ก็คืออายุท่านมาก ๆ กันแล้ว ได้ชื่อว่าเป็นผู้ร่วมก่ออุกฉลองบาทพ่อในช่วงแรกของการสร้างวัดท่าซุง เรียกว่ารุ่นบุกเบิก ที่ว่าใหญ่จริง ๆ ก็คือหน้าที่การงาน ศักดิ์ศรีในสังคมโลกมนุษย์.. เรียกว่าสูงส่งแล้วก็ขอลัย.. ยัง(ขณะนั้นนะ)ออกจะถือตัวจัด ที่พูดนี้ไม่ใช่ว่าท่านเป็นอย่างนี้ทุกคนไปนะ ที่ท่านดีจนพวกเราทั้งรักทั้งกลัวไปเลยก็มีมาก อย่างท่านเจ้ากรมเสริม - คุณเฉิดศรี (พี่อ้อย) เจ้าของบ้านซอยสายลมและลูก ๆ ของท่าน ยังมีคุณหญิงเยวามาลย์ บุณนาคและบุตรธิดา น้องสาวคุณหญิงเยวามาลย์

๗๐ เสียจากถ้ำ ฉบับพิเศษ

คือพี่น้อง (นิพัทธา อมาตยกุล) และอีกมากท่านที่เอ่ยนามไม่หมดสิ้น นั่นเป็นจริยาของลูกพ่อตอนโน้น ๓๐ ปีมาแล้วนะ ปัจจุบันถ้าไม่ลาโลกไปสู่สุคติตามบุญของท่าน ก็ยังอยู่เป็นสุข น่าเคารพน่าโมทนา เป็นกำลังใจให้หาได้ยากนักแก่ลูกหลานรุ่นหลัง

นิทานเสียยาวเลย เพื่อขอความเห็นใจว่าผู้เขียนและคณะ ‘ลิ่งรับใช้พระ’ นั้นปลื้มมากลำบากใจแค่ไหน โธ!.. หลวงปู่พระอรหันต์ พระโพธิสัตว์ตั้ง ๑๐ องค์ มาสถิตส่องแสงเจิดจ้าอยู่หลังพระอุโบสถ ใครจะไม่อยากเข้าไปกราบเพิ่มบุญตัวเอง ยิ่งได้กราบเป็นส่วนตัวในกุฏิเป็นพิเศษ มันเป็นยอดของความปลื้มใจอยู่แล้ว จึงมีผู้ใหญ่มาท่าน มายื่นชู้เด็กลิ่งรับใช้พระ จะเข้าไปทำบุญกับหลวงปู่ในที่.. ขอโทษ! ..ในที่นอนนั่งสบายอริยาบถของท่าน แล้วก็ยังมิที่ไม่กล้าใหญ่นัก.. ยืนชะเง้อมองมาที่กุฏิตลอดเวลา ตอนนั้นผู้เขียนยังสงสัยไม่เป็น ยังคิดเห็นใจใครไม่ออก คิดออกอยู่อย่างเดียวว่า คำสั่งพ่อคือสิ่งที่ต้องรักษาและทำตามด้วยชีวิต แล้วยังนึกถึงหัวตะพดเลี่ยมเงินในมือพ่อ คิดถึงรสชาติความเจ็บมันมาก ๆ เวลาถูกตีกบาลตัวอาจจะโดนอย่างอื่นของพ่อประทับเข้าให้อีกต่างหาก จึงได้กีดกันชั้นแข็ง จนเถียงกับผู้ใหญ่ทุกวัน กรรมของลิ่ง เลิกงานวัดแล้วไปยกมือไหว้ท่าน.. ยังไม่รู้ว่าจะรับไหว้กันหรือเปล่าหนอ..

(คำร้องเมื่อ ๓๐ ปีก่อนโน้น..)

ก็มาถึงเรื่องของหลวงปู่สิม ความเมตตาจริยาปกติของท่าน ยิ่งเป็นทุกขลาภของผู้เขียนหนักเข้าไปอีก คือหลวงปู่สิมนะเวลาท่านฉันอาหาร เอ... จำไม่ได้ว่าฉันมือเดียวหรือเปล่า เวลาจะฉันอาหาร ท่านจะเรียกญาติโยมที่ถวายอาหารเข้าไปรับพร ยถา.. สัพพี ก่อนแล้วจึงฉัน.. เพราะท่านฉันช้าฉันนาน ฉันไป พิจารณาธรรมไป ตามสบายของท่าน ตามแบบของพระฉันมือเดียว (เกิดจำได้ขึ้นมาละ..) ที่นี้ท่านเรียกแม่ครัวทุกคนเข้าไปรับพรนะซี (ตายละจะเอายังไงดี) ก็ต้องรับกราบเรียนท่าน

“หลวงปู่ครับ.. หลวงพ่อห้ามคนเข้ามารบกวณที่กุฏิครับ..”

ท่านยิ้ม

“เขามารบกวณที่ไหน เขามาทำบุญให้หลวงปู่อัมมหนา สำนัญ แล้วเขาก็ไม่ได้เข้ามาเอง... หลวงปู่เรียกเข้ามา..”

“ก็..หลวงพ่อสั่ง..”

ท่านยิ้มอีก.. ยิ้มแบบฉันตอบเธอได้

“หลวงพ่อบ้านห้ามเฉพาะคนรบกวณหรอกหน้า.. เธอไม่เห็นหรือนั่นนะ หลวงพ่อยิ้มอยู่ในกุฏิพยักหน้าให้หลวงปู่เรียกเข้ามาได้..”

โดนเข้าไหม้ นี่ แหมมันคนละไม้กับไม้ตะพด มันมันด้วย
หูฟังด้วย ก็เลยนึกออกถึงคำสั่งพ่อที่เพิ่มเติมมาภายหลังว่า

“นอกจากคนที่ถือจดหมาย มีลายมือข้าอนุญาติ หรือ
คนที่หลวงปู่เรียกเข้าพบจึงจะให้เข้าไปได้..”

ก็เลยเต็มใจอนุญาติ แต่ก็ยังคันหัวใจว่า.. พ่ออยู่กุฏิริม
น้ำ คนละฝั่งถนน นี่พวกเราอยู่กันในกุฏิหลังพระอุโบสถ หลวง
ปู่ท่าน ‘เห็นพ่อพยักหน้าอนุญาติ’ เอ..นี่ หลวงปู่ก็ยิ้มอีก ที่นี้
ยิ้มแบบรู้ใจถึง

“จะสงสัยอะไรกันอีก..ก! ไม่มีอะไรที่ไหนที่หลวงพ่อ
ท่านไม่รู้..”

ที่หลวงปู่รู้ว่าพ่อรู้อะไรทุกอย่างนั้นหรือ ที่คันหัวใจ
ผู้เขียน แล้วก็ไปทำตามที่ท่านต้องการ ลูกพ่อที่เป็นแม่ครัว
และผู้รับใช้พระได้ เข้ากราบรับพรกันหมด ท่านก็นั่งยถา เราก็ก็นั่งบนอบรับฟัง รับพร ท่านฉันไปก็ให้เรานั่งดูท่านฉัน วันนั้น
ฉันเร็ว คงปรารถนาจะทำเรื่องสนุกใจถึงต่อไป ฉันเสร็จล้างมือ
ถอดฟันปลอมมาล้างน้ำในถ้วย ถอดออกมาทั้ง ๒ แฉก ปากโบ
บวบแก้คันที่เลย ท่านยิ้ม ไม่ยอมใส่ฟันปลอมซ้ำยังถามว่า

“ตอนนี้หลวงปู่สบายไหม..”

ถึงตอนนี้บางคนไต้หวันบมือแนบหน้าผาก เข้าใจอะไร
แล้วก็ไม่รู้ เห็นหน้าสงบน้ำตาไหลแล้ว แล้วหลวงปู่ก็ใส่ฟัน..

ทำซ้ำ ๆ .. ทุกอย่างนี้ทำซ้ำเหมือนทำอยู่ตัวคนเดียว ตอนใส่ฟัน
แล้วนี้ยิ้มสวยไปอีกแบบหนึ่ง ตอนนี้สนุกละ... ท่านพูดให้พร
เสริมมาประโยคเดียว พูดจบก็ยกน้ำขึ้นดื่ม

“เอื้อ..ขอให้อายุยืน ๑๐๐ ปีเน้อ..”

มีเสียงตอบพรนี้ขึ้นทันควัน เสียงดังด้วย เสียงผู้หญิง
นะ!

“หนูไม่เอ้าหลวงปู่..”

เสียงพรวด! หลวงปู่ส่ายน้ำ รีบบ้วนใส่กระโถน

“อ้าว! ทำไมละ”

“แค่นี้ก็แยะอยู่แล้วหลวงปู่ (เธออายุสัก ๓๐ ปีเห็นจะ
ได้) ถ้าอายุ ๑๐๐ ปีหนูก็ทุกข์ตายเลย”

“เออหนอ.. ลูกหลวงพ่อย่างนี้แหละหนอ..”

ท่านยิ้มแจ่มใสนุ่มนวลเลย พยักหน้าหลายทีแบบพอ
ใจมากเลย แต่ยังโอหน้อย ๆ เพราะพิษส่าลิกน้ำ... ท่านคงจะ
เพิ่งเคยพบคนแบบนี้ พวกเราหัวเราะตามท่านไปด้วย ...ถึงตอน
นี้ ใจผู้เขียนพองจนบวม ...พอบวมก็ปากคันตามเคย

“หลวงปู่ว่า หลวงพ่อทราบที่เราเข้ามากันแล้ว คงไม่
โดนดุนะครับ..”

ถึงจะฟูยั้งก็ยิ่งระแวงภัยตะพด

“เอื้อ.. บอกแล้วก็ยังจะถาม เอื้อ..จะมีอะไรที่หลวงพ่อ

ท่านไม่รู้..” หลวงปู่สิมเรียกพ่อว่า ‘หลวงพ่อ’ ทุกคำเลยจริง ๆ ทั้ง ๆ ที่อายุไม่รู้ว่ามีใครแก่กว่าใคร

“มีอะไรที่หลวงพ่от่านทำไม่ได้ เรื่องอภิญญาทำฤทธิ์นี้ หลวงพ่от่านทำได้มากกว่าคนอื่น เอ้อ! รู้ไหมว่าหลวงพ่от่านทำฤทธิ์ได้ล่วงหน้าสั่งฤทธิ์ให้ออกผลนาน ๆ ได้...”

ตอนนี้หูผึ่งกางใบรับกระแสเสียงหลวงปู่กันเต็มทีเลย ตายังงี้...จ้องหลวงปู่สิม ตายังงี้พูดได้กันทุกคนเลย

(หลวงปู่พูดมาเลย พูดเร็วๆ.. พูดเร็วๆ....)

หลวงปู่สิมก็ฟังภาษาตาของลิงออกแะ ท่านพูดต่อท่านถามนะ

“เธอสังเกตไหมว่าตอนเตรียมงานนี้แดดร้อนจ้าตลอดวัน..”

“ครับ”

“นั่นแหละ! หลวงพ่от่านอธิษฐานฤทธิ์ไว้อย่างนั้น ท่านทำให้แดดร้อนจัดก่อนวันงาน ๗ วัน พวกเธอจะได้วิ่งทำงานกัน ไม่งั้นจะเสร็จไม่ทันวันงาน เธอไปคอยดูนะ.. ก่อนในหลวงมา ๑ วัน ฝนจะตกให้ดินชุ่มไม่มีฝุ่น วันในหลวงมา ฝนจะพราพรมดินก่อนเสด็จ ๑ ชั่วโมง พอในหลวงมาถึงจะมีเมฆใหญ่เหมือนร่มกาง คลุมวัดกว้างครึ่งกิโล (กิโลเมตร) พอในหลวงกลับแล้วก็เย็นสบาย เสร็จงานวันรุ่งขึ้นฝนเทท่วมถึง

ข้อเท้าเลย.. นั่นแหละฤทธิ์ของหลวงพ่อ ท่านทำสังได้อย่างนั้น คอยดูซิ..”

นี่ผู้เขียนจำได้ ๙๙ เพอร์เซ็นต์ตามคำหลวงปู่สิมเลย เชื่อทันทีเลยด้วยเพราะ ๗ วันที่ผ่านมาเตรียมจัดกุฏิ จัดอาสนะ รับแขกให้หลวงปู่ฉันแด่คนร้อนตั้งแต่เช้าจรดเย็นจริง ๆ ร้อนจนต้องวิ่งทำงาน ไร้.. วัดท่าซุงตอนปี ๒๕๑๘ ฝั่งโบสถ์นี้ ต้นไม้ สักต้นก็ไม่มี มันร้อนทั้งหัวตลอดถึงเท้า ถ้าไม่วิ่งก็ไม่ไหว พัดลมทหารอเมริกันจากตาคีนี้ ตัวมันสูงใหญ่แล้วก็หนัก ถ้าหาม ๒ คนนี้ ต้องวางพักเป็นระยะ แต่ถ้ามีว่หามเดินตีนฟองแน่ (ทำงานสมัยโน้นคนน้อย ใส่รองเท้าไม้กันหรือ) จำเป็นต้องแบกวังคนเดียว (แบก ๒ คนวัง เคยยื้อกันลงนอนทั้งคู่ ของก็เสียหาย หัวก็โดนตะพัด) ทุกอย่างทำลักษณะอย่างนี้ ทำขนาดนั้นกว่าจะเสร็จ ก็ตีก่อนงานคืนเดียว.. มันจริงอย่างท่านว่าทั้งนั้น

แล้วยิ่งกว่านั้น ยิ่งกว่านั้นท่านผู้อ่านเอ๋ย.. เหตุการณ์ในหลวงก่อนจะเสด็จ.. กำลังประทับอยู่ที่วัด หลังจากในหลวงกลับไปแล้ว ตลอดจนวันรุ่งขึ้นเลิกงานแล้ว มันเป็นไปตามที่หลวงปู่สิมบอกว่า ‘พ่อของเราอิฐฐานไว้ทุกประการ’ ใจความระยำ คือที่ผู้เขียนยังไม่เต็มอารมณ์ในตัวพ่อนั้น มันละลายไปกับสายฝนวันปิดงาน มันเย็นชุ่มซ่ำใจยิ่งกว่าน้ำฝน ที่

ท่วมข่มพื้นวัดวันนั้น

ผู้เขียนแอบกราบกับพื้นธรณีของวัดท่าซุง ลูกขอกราบ
พระบาทพ่อขอขมากรรมทั้งหลาย ที่เคยดูเหมือนจะไม่เชื่อพ่อ
สนิทใจ ทั้ง ๆ ที่พ่อนั้นทรงพระคุณล้นเหลือ เพียงแต่พ่อเอา
พระเดชออกหน้าแทนพระคุณ เพื่อกำราบปราบมารเกรอย่าง
ลูก ๆ ให้อยู่ในร่องในรอย เพื่อจะได้เดินตามรอยเท้าพ่อไป
จนถึงที่สุดแห่งทุกข์ ซึ่งพ่อก็บอกอยู่เสมอว่าเหลืออีกเพียง
ก้าวเดียวลูกเอ๋ย ก้าวเดียวชาติเดียว ก้าวสุดท้ายนี้พ่อจะทำ
ทุกอย่างทุกวิธี ให้ลูกถึงชัยชนะเหมือนพ่อ พ่อจะทิ้งล่อทั้งชน
พ่อจะใช้ทั้งพระเดชและพระคุณ พ่อจะเอาหลังมือกำราบ
ความดื้อในใจลูก แล้วเอาน้ำมือลูบหัวชื่นชมเมื่อลูกทำได้
เหมือนพ่อ ตามพ่อมาเถิด พ่อคอยลูกทุกคนอยู่ที่ปลายทาง
แห่งความทุกข์นี้..

บัดนี้พ่อไม่มีตัวตนอยู่ในโลกนี้แล้ว ผากไว้แต่รอยเท้า
ที่เด่นชัดสวยงาม ตรงแนวแน่เป็นระเบียบ สวยงามทั้งเบื้องต้น
ท่ามกลางและที่สุด กายทิพย์อันเจิดจ้านุ่มนวลของพ่อปรากฏ
อยู่ตรงที่สุดของอริยมรรคตรงหน้าเรานี้แล้ว

จงดูเถิด.. พ่อของเราอัมมสวายน

ลูก ๆ ขอกราบรอยเท้าพ่อ ขอบรรจงสวดเท้าเดิน
ตามไปทุกรอย ด้วยความมั่นใจ ลูก ๆ ต้องทำได้อยู่แล้ว เพราะ

ลูก ๆ เป็นลูกพ่อ

นี่เขียนไปแป่ปีไป สัมผัสความเห็นท่านผู้อ่าน ถ้า หลวงปู่สิมทราบรายละเอียดการอธิษฐานฤทธิ์ของพ่อได้ถูกต้องยาวเหยียดอย่างนี้ หลวงปู่เป็นพระระดับไหนกันหนอ อันที่จริงพ่อก็บอกกับผู้เขียนแล้วว่า แกระวังตัวกันหน่อย บุญมาก บาปก็มาก หลวงปู่สิมนะเป็นพระจบกิจแล้ว ระวังใจลูกเอ๋ย.. ใจ เคารพ มุ่งมั่นให้ท่านสะดวกกายสบายใจ กริยาอาการร่างกาย จะโดกเดกไปหน่อยก็ไม่เป็นไร ค่อยขึ้นใจลิงหน่อย.. แล้วก็ปลื้มใจมาก ไม่มีประมาณด้วย

หลังจากเสร็จงานวัด ทั้ง ๓ ปีแล้ว พระคุณหลวงปู่สิม ก็ยังเมตตาชวนเวียนมาเยี่ยมพ่อที่ซอยสายลมเสมอ ยังจำได้วันนั้น ตอนบ้ายพ่อคุยกับลูก ๆ เต็มห้องโถง พ่อหลวงปู่สิมมากราบ กราบงามจริง ๆ นอบน้อมจริง ๆ พ่อเราก็เมตตาหนุนวลรับไหว้.. นิมนต์หลวงปู่ นั่งบนเก้าอี้อาสนะที่พ่อนั่งเทศน์กลางคืน

“อ้าว! สิม.. (พ่อเรียกอย่างนี้จริง ๆ แต่น้ำเสียงฟังออกเลยว่่าทั้งหนุนวลทั้งชื่นชม) ช่วยเมตตาเทศน์ให้ลูกหลานฟังทีเถอะ ผมท้องไม่ดีเลยนั่งอ้นอยู่นานแล้ว..”

พ่อหายไปแล้ว.. ไม่ลงมาเลยเกือบชั่วโมงที่หลวงปู่เทศน์ เมื่อจบแล้วพ่อจึงลงมานั่งคุยกันต่อ แต่หลวงปู่ดูจะกลัว ๆ

พ่อ ไม่ค่อยได้ลูกเหมือนหลวงปู่ดาด ผู้เขียนไม่ทราบเหมือนกันว่าเป็นเพราะอะไร แต่ว่ามาทราบเรื่องสำคัญของมารยาทพระแท้เข้า คือไอ้ปากที่คันเป็นสันดานนั้นแหละที่ถามพ่อในภายหลัง

“ทำไมหลวงพ่อยืนนิ่งอยู่ให้ลูก ๆ ชื่นใจ คู่กับหลวงปู่ สิมตลอดเวลา..”

พ่อก็ตอบเต็มใจเมตตา แต่ปากออกมาอีกอย่างหนึ่ง

“ไอ้คนระยำอย่างแกนี้ จะบวชเป็นพระกับเขาได้ ยังไง จำไว้นะประเพณีมารยาทพระแท้นะ ถ้าองค์หนึ่งเทศน์ หรือแสดงธรรมอยู่ อีกองค์ท่านจะหลีกเร้นไปเพื่อถวายความเคารพในพระธรรม และองค์แสดงธรรมก็แสดงธรรมสะดวกใจ นอกจากจะเป็นการเทศน์หลายธรรมมาสน์ หรือนั่งสนทนาธรรมเป็นปกติธรรมดา ๆ”

ผู้เขียนก็ยังง.. เอ.. ถ้าพระนั่งกันอยู่เต็มศาลาใน ประเพณีทำบุญ ฟังเทศน์ มีต้องลุกกันพับพับหรือ ก็เลยโดนเข้าไปอีก (แค่คิดเท่านั้นแหละ ไม่ทันจะได้ถามเถียงอะไรเลย)

“โง่... แล้วยังอวดฉลาด แล้วยังทะลึ่ง (เต็มที่เลย) ข้า หมายถึงพระอรหันต์หรือพระที่เป็นที่ยอมรับของประชาชน ๒ องค์อยู่ในที่เดียวกัน เป็นมารยาทประเพณีที่ต้องถวายความสนใจของประชาชนให้อยู่ที่องค์แสดงธรรมเสมอ ถ้าหลีกเลียง

ไม่ได้ก็ให้นั่งสงบฟังธรรมไปด้วยความเคารพ ไม่บังอาจสอดแทรกหรือแบ่งแยกความสนใจ หลวงปู่สิมท่านเป็นพระอรหันต์ ข้าเองแม้จะไม่ได้เป็นอะไรกับเขา (พ่อหลบเก่งมาก น่ารักมาก อย่างนี้เสมอ) ก็ยังต้องเคารพอริยประเพณีอันนี้”

โอ้ย.. (ทั้งเจ็บแสบ ทั้งละอาย) ทุกวันนี้ผู้เขียนก็ยังทะเลิง อวดซ้ายอ้างขวาวางลำ ท่านผู้สูงกว่าด้วยคุณธรรมและอาวุโสอยู่บ่อย ๆ นี่มันอวดโง่ทำเก่งเกินจรรยาพ่อยู่บ่อย ๆ ทำให้ไม่ถึงได้รักษาความเลวได้คงเส้นคงวาอย่างนี้หนอ

แล้วยังนึกถึงหลวงปู่สิม ก็ยังเห็นเด่นชัดในจริยาพระทองคำแท้ ครั้งหนึ่ง.. พ่อไปแจกของให้กำลังใจทหารตำรวจที่ชายแดนตาพระยาด่านเขมร พ่อก็ชวนหลวงปู่สิมไปด้วย ลูกหลานพ่อก็เต็มขบวนเสด็จเลยละ ไปทำงานกัน.. สำหรับพี่น้องทหารหาญที่พลีชีวิต ยอมลำบาก เพื่อรักษาแผ่นดินพระพุทธศาสนาของเรานี้ พ่อไม่เคยทอดทิ้ง

พ่อบอกให้หลวงปู่สิมช่วยแจกเหรียญ หลวงปู่ก็นบไหว้รับคำ แจกเหรียญผู้ชนะและผ้ายันต์พิชัยสงครามแก่ทหารลูกหลานที่เข้าแถวมารับ.. พ่อบอก

“สิม.. ช่วยให้อาวาตให้กำลังใจไอ้หนูทหารมันหน่อยเถอะ”

หลวงปู่สิมก็หันมาไหว้ymbบอกว่า

“กระผมไม่บังอาจ นิมนต์หลวงพ่อก็ดิถีรับ”

พ่อบอก “เอ้า! สิม ฉันทัวกันเถอะ”

หลวงปู่ก็มอบน้อมร่วมฉันทัวในอาการสำรวมนอบนบแต่
งามสมภูมิของสงฆ์

อย่างนี้เองหนอคือความงามของพระสงฆ์

องค์หนึ่งเมื่อจำต้องนั่งในฐานะดุเหมือนสูงกว่า นุ่ม
นวล เมตตา ไม่มีอาการยกตัวแม้แต่เล็กน้อย

องค์หนึ่งก็ถ่อมถอยคารวะ แต่ก็ดูเต็มใจเต็มตา.. ขึ้น
อกขึ้นใจแก่ผู้ได้พบเห็น

บัดนี้เดือนดวงเด่นแห่งภาคเหนือดวงนั้นได้ดับไปแล้ว

บัดนี้ตะวันทรงกลดประจำชีวิตลูก ๆ.. ก็ลาลับฟ้า

แต่แสงสว่างอันอบอุ่นเยือกเย็นเป็นสุขของพระคุณ
ท่าน... จะเปล่งประกายเจิดจ้าอยู่ในใจลูก ๆ ทั้งหลายไม่มีวัน
เวลาสุดสิ้น トラบ้าวเข้าสู่พระนิพพาน.

ตอนที่ ๕

หลวงปู่คำแสนเล็ก

ตอนที่ผ่านมา.. ฉบับก่อนหน้านี้นี้ ผู้เขียนเล่าเรื่องราวมาถึงบ้านบุญอันอบอุ่นที่ซอยสายลม มาจบลงตอนที่ได้ข่าวที่ซุ่มซ่อนใจว่า พ่อ (หลวงพ่อฤๅษีลิงดำ) ยังไม่ได้มรณภาพตามที่ตัวเคยคิดไว้ จะมีความตื่นเต็นยินดีอะไรจะมาเทียบกับวันที่ผู้เขียนนั่งคอยกราบพบพ่อในวันแรกนั้นได้ ใจนี้เตลิดเปิดโลกเอาเลยว้า.. เราจะกราบตรงเท่า.. จะพูดฝากตัวเป็นศิษย์อย่างนี้.. ท่านจะตอบรับอย่างนี้.. โอ้ย! มันกระสับกระส่ายไม่ย้ายยกไปคิดอย่างอื่นเลย ฟังเป็นฉนวนทรงตัวเลย..

แต่..ท่านผู้อ่านเอ๋ย อะไร ๆ ในโลกนี้นั้นไม่ค่อยจะสมใจปรารถนาของเรานักหรอก อย่างเรื่องและผู้เขียนพบพ่อครั้งนั้น มันไม่เหมือนที่เราฝันใฝ่เสียเลย จะเล่าให้ฟังเดี๋ยวนี้แหละ..

ตามที่ได้บอกไว้แล้วว่า บ้านสายลมของเราสมัยนั้นยังไม่กว้างใหญ่ นั่งกันได้แค่ ๕๐ คน เป็นอย่างมาก

จำเป็นต้องเล่านำจิตให้ผู้เขียนเห็นตามเสียก่อน ไม่งั้นไม่ได้เรื่อง..

เย็นวันนั้น..จำวันที่ไม่ได้ มันตั้ง ๒๙ ปีมาแล้ว แต่ที่ไม่มีวันลืมเลยก็คือ ผู้เขียนนั่งคอยพ่ออยู่แถวหน้าติดตั่งที่พ่อนั่ง เมื่อพ่อลงจากห้องพักชั้นบนของบ้าน ก็จะมานั่งตรงนั้น เราก็กะ

เลยว่าพอกุ๊กเข้ากราบก็ถึงหลังเท้าพอดีเลยละ..

สักครูได้ยินเสียงพ้ออ่ย (คุณฉัตรศรี คุณสวัสดิ์ ณ อยุธยา เจ้าของบ้าน) พูดว่า

“หลวงพ่อกลับมาแล้ว..”

ท่านผู้อ่านเอ๋ย.. เมื่อผู้เขียนเลี้ยวไปมองด้านหลังตรงประตูจากชั้นบน ผู้เขียนเห็นพระสงฆ์องค์หนึ่งร่างกายค่อนข้างผอม (ขณะนั้นนะ) ผิวพรรณคล้ำแต่เปล่งประกายผ่องใส เดินหลังตรงมาที่ตั้ง แต่เท้าของท่านซี ท่านเอ๋ย.. เท้าท่านดูลอยจากพื้นลึกลับหนึ่ง เดินแบบเหิน ตาจึงมองผู้เขียนเขม็ง พ้อเอ๋ย.. แม้ดวงตาพ่อกจะดู แต่สายตาและวงหน้านั้นมีแต่ความเมตตาอารี ผู้เขียนไม่ใช่คนงมงายเคลิบเคลิ้มเด็ดขาด แต่ก็ต้องยอมรับว่าพระองค์นี้ไม่ใช่พระธรรมดา กระแสจิตที่มองเพ่งมาก็แรงกล้า พาให้ขนเรานี้ลุกชูชันลั่นไปหมด

เสียงบรรดาศิษย์ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นสตรีอายุมากกว่าผู้เขียน อุทานขานเรียกกันซึ่งแซวว่า

“หลวงพ่อกลับมาแล้ว..หลวงพ่อกลับมาแล้ว..”

ท่านก็ยิ้มรับ “เอื้อ..ดี..ดี..ลูก”

แล้วก็นั่งลงบนตั่งตั่งกายตรงสง่างามนักหนา ลูกศิษย์ลูกหาก็ประนมกราบไหว้ดูน่าตื่นตาซึ่งใจ

ภาพและเสียงศิษย์รักเทิดทูนอาจารย์นั้นจับใจผู้เขียน

นัก ต่างคนก็รายงานอารมณ์ตามธรรมชาติเพิ่มเติมตามลักษณะ
วาสนาของตน ใบหน้าน้ำเสียงศิษย์ก็ขึ้นบานเป็นสุข องค์หลวง
พ่อก็เมตตาตามนวลแต่หนักแน่นมั่นใจให้ศิษย์ศรัทธา ดูแล้วไม่มี
อะไรจะสงสัยเคลือบแคลงในน้ำใจท่านได้ เป็นไปอย่างนี้สักครึ่ง
ชั่วโมง ก็ซาสร่างว่างโอกาส ผู้เขียนซึ่งนั่งเซ่อ โต๊ะว่างทางเขา
อยู่นานแล้วก็ฉวยโอกาสนั้น

คุกเข้าประนมมือ.. กะให้สายน่าสนใจเชียว กราบลง
ไปที่เท้าหลวงพ่อกุญชร พร้อมกับพูดเสียงมันมาดปรารภว่า

“กระผมขอฝากตัวเป็นศิษย์หลวงพ่อกับ..”

เท่านั้นแหละท่านผู้อ่านเอ๋ย.. แท้ที่ผู้เขียนเฝื่อนจะ
กราบแทบหน้าคารวะก็รีบชักเท้าหนี พร้อมกับพูดว่าอย่างนี้..

“โธ้ย!..ฉันไม่รับหรอก ฉันไม่รับสัตว์นรกเป็นลูกศิษย์
หรอก..”

มันยังงี้..มันอ้ออิง.. มันร้อนร้าวผ่าวใจนักหนาท่าน
ผู้อ่านเอ๋ย ผู้เขียนในขณะนั้นยังอยู่ในระยะเวลาตระเวนหา
อาจารย์ ยังไม่ได้ลงมือดัดธรรมให้ใจเย็นลงแม้แต่น้อย ปาก
ผู้เขียนนี่.. สวนออกไปเลย! ..ทุกวันนี้มันก็นึกก็ยังแปลกใจว่า
พูดออกไปได้ยังงี้ว่า..

“ต้องยังงี้..ถึงจะรับเป็นศิษย์ได้!”

“อ้าว! ก็ต้องเป็นผู้เป็นคน ที่พอจะรับรัฐสภาระธรรม

ได้.. อย่างคุณนี่.. ยังเป็นสัตว์นรกเต็มตัวนี่ เป็นคนยังเป็นไม่ได้
แล้วจะมาเป็นศิษย์ฉันได้ยังไง?”

“ทำไม?” ตอนนั้นโกรธท่านหรือ รู้แล้วว่าหน้าตานี้ร้อน
ผ่าว มือที่ยกไหว่นี้ลดลงมาเท้าพื้นแล้ว

“ทำไม.. ก็คือยังไม่มีทุนคุณสมบัติเลยล่ะ อย่างคุณ
นี่ศีล ๕ ทำได้สักข้อไหม เอาที่มั่นใจจริง ๆ ซักข้อเดียวเข้าใจ
ไหม?”

เจียบ.. คอแข็ง

“จำได้ทุกข้อ.. แล้วผิดเต็มดินทุกข้อใช่ไหมล่ะ?”

เจียบ.. อึดอัด

“เจียบทำไมล่ะ เข้าใจกับเขาบ้างไหมว่าศีล ๕ เป็นยังไง
เขารักษากันยังไง?”

เจียบ.. ซักอายคนรอบข้าง

“ไป.. ไป ถอยไปห่างดินฉันหน่อย.. จะบอกให้เอาบุญ
สักข้อเดียว ถ้าเข้าใจก็จะพอรอดนรกขุมลึกได้บ้าง ฉันขอ
ถามแถมตรง ๆ รู้สึกยังไงตอบอย่างนั้น.. ตกลงไหม?”

“ครับ” เสียงคงอ่อยแล้วล่ะ ท่านผู้อ่านอย่าคิดว่า
หลวงพ่อกะเมตตาคือเบาสมอง อย่าเข้าใจเข้าใจผู้เขียนเกินไป
บอกได้เพียงว่าหนักจนต้องรอไปเขียนต่อฉบับหน้าตอนนี้ ขอ
อนุญาตพึงบารมีพระดีให้หายใจสั้นเสียก่อน จะพาไปกราบชม

จริยา ‘หลวงปู่คำแสนเล็ก’ แห่งวัดดอนมูล เชียงใหม่ พระ
อะไรหนอ.. ช่างน่ารักอย่างนั้น ตามผู้เขียนเข้าไปกราบรู้จัก
ท่านพร้อมๆ กัน.

.....

แผ่นดินไทยเราเป็นแผ่นดินพระพุทธศาสนา ก่อตั้ง
มาด้วยทั้งความดีงามของพระธรรมและพระอริยสงฆ์ สมเด็จ
พ่อพระบรมศาสดา และด้วยชีวิตเลือดเนื้อความจงรักของเหล่า
คนไทย ตั้งแต่องค์พระประมุขลงมาถึงทหารกล้าประชาราษฎร์
ทั้งปวง และแน่นอนที่สุด จะต้องมีคนพวกหนึ่งที่ปักใจเวียน
เกิดเวียนตาย จงรักปกป้องบำรุงแผ่นดิน อยู่ไม่ยอมห่างไม
ยอมทอดทิ้ง บางชาติก็เป็นนักรบของอาณาจักร บางชาติก็
เป็นพระสงฆ์เมื่อนาบุญเกื้อกูลกำลังใจแก่ประชาชน ท่านเหล่า
นี้ นอกจากพระคุณพ่อของพวกเราแล้วยังมี ‘หลวงปู่คำแสน
เล็ก’ และ ‘หลวงปู่ชุ่ม โพธิโก’ อีกสองท่านที่หลอมน้ำใจ ห่วง
หวง แผ่นดินไทยคู่กับพ่อโดยตลอดมา จนตราบเท้าเข้าสู่พระ
นิพพานไปในชาติสุดท้ายของพระคุณท่านทั้งสามพี่น้องร่วม
บุญบารมีนั้น

จะขอกล่าวถึงหลวงปู่คำแสนเล็ก (สำนวนอย่างกับ ‘ผู้
ชนะสิบทิศ’)..เสียก่อน พระคุณเจ้าองค์นี้พ่อบอกว่าเป็นพี่ชาย
องค์หนึ่งของพ่อมาแทบทุกชาติ น้ำใจที่รักนงน้นมากมาย

ขนาดยอมสละทุกสิ่งทีนน้องต้องการได้ แม้สิ่งนั้นจะมีเสวตรฉัตร บัลลังก์เจ้าเหนือหัวคนทั้งแผ่นดิน ท่านก็ให้น้ององค์นี้ได้ ส่วน องค์ท่านเองนั้นชอบแต่ความสงบสันโดษมาโดยตลอด จนชาติ ปัจจุบันนี้บวชเรียนมาแต่เล็กจนได้พบพ่อ เมื่ออายุ ๘๐ แล้ว จึง มีจริยาที่สงบเย็นเมตตาการุญต่อพวกเราเล็กซึ่งไม่มีประมาณ สมกับฉายาพระภิกษุของท่านที่ว่า ‘คุณาลังกาโร’ เป็นที่สุด

ผู้เขียนจำได้ว่าในปีแรกของงานฉลองวัด คือปี ๑๘ นั้น หลวงปู่คำแสนเล็กพักอยู่กุฏิ ๓ ที่จำได้เพราะอยู่ติดกับหลวงปู่ บุตตา ซึ่งอยู่กุฏิ ๒ และเพราะอยู่ติดกันทำให้ศิษย์ติดตาม องค์หลวงปู่บุตตาคนหนึ่งขึ้นไปหาหลวงปู่คำแสนเล็ก และเกิด เรื่องทั้งขำขันและชื่นใจในจริยาของหลวงปู่คำแสนไม่มีลืมน เอาจักเรื่องหนึ่งก่อนดีไหม ก่อนที่จะกล่าวถึงเรื่องเล็ก ๆ ของ พระคุณท่าน

คือมันอย่างนี้.. ผู้เขียนนะได้ยินคำพ่อบอกเล่ามาก่อน ว่า หลวงปู่คำแสนเล็ก ท่านมีจริยานุมนวล เยือกเย็น มีเมตตา ปรานี ให้อภัยไม่เลือกว่าคนหรือสัตว์ ท่านไม่มีโทษภัยให้แก่ ใคร ๆ ตลอดมา จึงดูเหมือนว่าจะเสียเปรียบเขามาทุกชาติ และ ก็ขี้อาย ขี้เกรงใจเอามาก ๆ ด้วย

ผู้เขียนยังเห็นชัดเจนยิ่งขึ้น เมื่อมีศิษย์ประจำตัวพระ คุณหลวงปู่บุตตาคนหนึ่ง ผลุนผลันขึ้นไปหาท่านถึงห้องนอน

ชั้นบน ผู้เขียนจะห้ามปรามก็ไม่ทันการณ์แล้ว เขาเข้ามากราบ ท่านก็ยิ้มสวยเชียว หน้ายิ้มนี้นี้ก็แววซ่า ๆ จำยอมอยู่เป็นปกติ เขา มาชวนท่านคุย ท่านก็พยักหน้า “เอ้อ..เอ้อๆ..” ฟังเขาพูด เขา ถาม ท่านก็ตอบคำเดียวสั้น ๆ ตอบไปยิ้มไป จนตาคนนั้นแหละ เครื่องร้อนได้ทีก็ได้เรื่อง แกกึ่งนั่งขัดสมาธิบิ๊บบต่อหน้าหลวงปู่คำ แสนนั้นแหละ ทำตาหลุบดำ หน้าเคร่งขรึม พูดออกมาว่า

“ผมนี้ทรงพระพุทธรเจ้าได้ หลวงปู่อยากพบพระพุทธร เจ้าไหมครับ?”

หลวงปู่ก็ยิ้มตามกระแสน้ำเหมือนเดิม ตอบเขาไปว่า

“เอาก็เอา”

“เอ้าพระพุทธรเจ้ามาแล้วนะ..”

เขาพูดเสียงก้อง.. ตัวสั่นไปถึงหน้าตัก.. หน้าเขียวเขียว หลวงปู่ก็ยิ้ม ยิ้มขำชัดเจนเลย ท่านคงจะสงสัยว่าพระพุทธรเจ้า ของเรา ทำไมหน้าไม่สวยกระมัง ตาคคนนั้นก็รุกต่อ

“เอ้า..จะถามอะไรฉันไหม..?”

ถึงตอนนี้ค่อยเข้าท่าหน่อย คือท่าทางน้ำเสียงเริ่มมีเค้า ขึ้นหน่อย หลวงปู่เราก็.. แฮม! เกิดไม่มีอะไรจะสงสัย ตอบเขา ไปว่า

“ไม่มี”

“เอ้า..ไม่มีผมจะกลับละนะ”

หมดเค้าเลย.. อีต่อนี้พระพุทเจ้าเกิดตรัสกับพระสาวก
ว่า ‘ผม’ ขึ้นมาเสียได้

“ก็..กลับเถอะ..” เอ้า.. หลวงปู่ก็ปล่อยให้ท่านกลับ ไป
เสียง่าย ๆ ยิ้มสวยส่งเสด็จอีกด้วย

“ป๊บ..ป๊บ ๆ ๆ...”

สั่น..ล้มกระตุก ๒ ที แล้วลุกขึ้นมาล้มตา ทำท่าง ๆ
พระพุทเจ้าคงจะออกไปแล้วกระมัง เขากราบหลวงปู่ ท่านก็
ยิ้มตามเดิม ตาคณนั้นก็ทำเก้อ หันมาดูหน้าผู้เขียนแล้วรีบลง
จากกุฏิไป เพราะรับรองได้เลยว่าทั้งสีหน้าและสายตาผู้เขียน
ตอนนั้น จงใจบอกให้รู้ว่า หากแกขึ้นแสดงฤทธิ์ต่อไปอีกจะ
ประเคนสมบัติส่วนตัวคือเท้า ๒ ข้าง มืออีกต่างหากให้ ครั้นจะ
ส่งตามหลังให้ไปเสียเลยตอนนั้นก็เกรงใจหลวงปู่คำแสน ก็เลย
ถามท่านว่า

“เขาทรงจริงหรือครับ หลวงปู่”

“ก็.. จริงของเขา”

ทั้งเสียงทั้งสีหน้านี้นี้ไม่มีอาการถือโทษหรือรำคาญอะไร
ให้เห็นเลย แถมหัวเราะสบายใจเสียอีกด้วย

ท่านผู้อ่าน.. ที่เล่ามานี้จะเชิญท่านชมจริยาของพระ
อรหันตองค์หนึ่ง ผู้ไม่เคยถือสาหาอารมณ์กับใคร ๆ แม้คนนั้น
จะขาดมารยาท จะหยาบหยามต่อคุณพระรัตนตรัย และต่อ

องค์ท่านอยู่ขัดแจ้ง ถ้าเป็นผู้เขียนละก็.. จะขอออกฤทธิ์ซะให้
ตกกระไดไปเลย ตามประสาผู้ที่ทรงพิโรธสมบัติได้เป็นปกติ
วิสัย

หลวงปู่คำแสนเล็กท่านฉันหมาก วิธีฉันน่ารัก มอง
ไม่มีเบื่อ จะเล่าให้ฟังตอนเรื่องของ ‘หลวงปู่ขุ่ม’ เพราะ ๒ องค์
นี้ฉันหมากเหมือนกัน คนกินหมากนี้ปกติอารมณ์ดีอยู่แล้วคือ
จะต่ำจะบ่นใครออกจากปากก็กลัวหมากจะหก น้ำหมากจะ
กระเด็นออกมา ต้องค่อย ๆ เคี้ยวช้า ๆ ค่อย ๆ บ้วนน้ำหมาก
ลงกระโถน...

เฮ้! คุณเรื่องวิธีกินหมากเสียก่อนก็ได้ ตั้งแต่หยิบ
หมากเข้าปาก เคี้ยวรอพลุกี่น่าเอ็นดูเสียแล้ว คือต้องคะเน
หมากให้พอดีกับพลูป้ายปูน ไม่งั้นส่วนผสมผิดขนาดก็จะเกิด
รสชาติแรงเกินไป พอให้พลูเข้าปากก็ต้องใช้เวลาเคี้ยวพลู คือ
เข้าเครื่องบดผสมเข้าด้วยกัน น้ำลายก็จะออกมาละ.. อีตอนนั้นก็
จะเกิดเป็นน้ำหมากท่วมปากต้องค่อยบ้วนไว้ การบ้วนก็ต้องให้
ลงกระโถนพอดี ไม่งั้นน้ำหมากกระเด็นเปื้อนพื้นเปราะเสื่อผ้า
แดงยังกับสีเลือด จึงต้องยกกระโถนมารับใกล้ ๆ ปากขับน้ำ
หมากออกมา แล้วก็ต้องเอาน้ำใส่รองกันกระโถนพอสมควร ไม่
งั้นน้ำหมากจับกระโถนแห้งแล้วจะล้างออกยาก แล้วก็ป็นลาย
จุด ๆ น่าเกลียด

พวกเราคงยอมรับว่า พระที่ฉันหมาก บ้วนน้ำหมากสวยที่สุดในโลกก็คือพ่อของพวกเราเอง นึกดูเถอะ ท่านจะรดน้ำจากแก้วน้ำฉันของท่านลงกระโถน ก่อนยกกระโถนมากอดไว้ที่หน้าตัก (ถ้าไม่มีเรื่องเร่งรีบ).. เคี้ยวได้ระยะก็ยกกระโถนขึ้น ค่อยขันน้ำหมาก พ่อทำสุภาพ สวยงามบอกไม่ถูกเลย ...พอหมดเชื้อผาดน้ำลายก็หยุด ก็เลิกบ้วน คุยกันได้แล้วคุยไป เคี้ยวไป โอ้ย.. คนพูดก็อารมณ์ดี คนฟังก็ดูเพลินฟังเพลิน คนอื่น ๆ ฉันหมากคืออย่างหลวงปู่คำแสนนี้เป็นต้น ก็คายชานหมากทิ้งลงกระโถนเหมือนคายชานอ้อยที่หมดเชื้อหวานแล้ว

แต่ว่าพ่อจะยกน้ำดื่มกลืนหมากเข้าไปเลย ใครขอให้พ่อคายชานหมากให้ได้นั้น ในชีวิตผู้เขียนเคยเห็นมีคนเดียว.. ที่หลังจะเล่าให้ฟัง

เคยได้ยินคนถามว่า พระฉันหมากผิดศีล เป็นกิเลสเสียอีกด้วย ก็จะไม่ขอวิจารณ์แต่จะยืนยันว่า พระฉันหมากนี้เป็นพระมีสติสัมปชัญญะสมบูรณ์เลยละ ท่านลองนึกย้อนไปตามที่ได้บรรยายมา ผิดขั้นตอนสักนิดก็เกิดเรื่องแล้ว ผิกมารยาทไปด้วย เคี้ยวไปมองหน้าญาติโยมไป กำหนดจิตเพื่อสงเคราะห์กันได้ถูกต้องไป เป็นการใช้ทั้งญาณหยั่งรู้และปัญญาแบบคำที่ว่า ‘ชั่วเคี้ยวหมากไม่ทันจะแหลก..’ บ้วนน้ำหมากก็พูดกันได้เรื่องได้ราวไปเลย นี่พูดถึงพ่อนะ ไม่ใช่ผู้เขียน มันจะมั่นใจ

อย่างนี้ ใครลองมาเลี้ยงซี ไม่เลี้ยงด้วยหรือค เคี้ยวหมากมีสาระกว่า.. มันดีด้วย..

ตายแล้ว.. นี่เข้ามาครึ่งโศกตำหน้ากระดาษแล้ว ทีนี้ท่านลองนึกดูว่า เมื่อมีพระอรหันต์อายุ ๘๐ ปี แล้วน่ารักอย่าง หลวงปู่คำแสนมานั่งเคี้ยวหมากเจริญศรัทธาที่งานวัดท่าซุง คนที่มุงมาราบท่าน จะชื่นใจกันเพียงไหนหนอ เวลาคนมาราบ มาถวายปัจจัยไทยทานท่านก็ค้อมกาย ก้มหน้าลงมานิด ๆ ยิ้มรับเอื้อนคำอวยพรเบา ๆ เวลาคนมาถามปัญหาปรึกษาอารมณ ท่านก็ยิ้มเงยหน้าหน่อย ๆ ตอบสั้น ๆ แต่ว่าแทงใจดำ ตาใจแดง ปลื้มกันได้ทุกคนทุกครั้งไป ท่านสงเคราะห์อย่างนี้ไปจนสิ้นวันงาน คือ ๓ วันต่อกัน

แถมเรื่องที่วัดท่าซุงอีกเรื่องหนึ่งก่อน หลวงปู่คำแสนนี้ ผู้เขียนมั่นใจว่าทิพจักขุญาณของท่านนั้นสุดจะประมาณได้ ไม่ใช่ผู้เขียนรู้อารมณใจท่านหรือค แต่ว่าโดนมาเองจะ ๆ แจ้ง ๆ คือคืนหนึ่ง.. ผู้เขียนและสธรรมมิกผู้มีน้ำใจอันเดียวกันกลุ่มหนึ่ง ได้เข้าไปถวายสังฆทานหลวงปู่ ที่ศาลารับแขกหน้ากุฏิ เผอิญว่ายังไม่มีท่านใดแปลกปนเข้าไปมากนัก ปกติพวกเราชอบเจริญมรณานุสสติตามพ่อบอให้ ทำได้ไม่ได้ก็ท่องบ่นไว้เสมอว่า..

‘อนิจจา วต สงขารา ฯลฯ..’

.....

ห้องไปพิจารณาความหมายตามกระแสธรรมไปด้วย คือชอบอย่างนี้เหมือนกันทุกคน พอถวายเสร็จหลวงปู่ก็ยิ้มแย้ม หน้าสง่าสวยเซียวละ บอกเราว่า

“เอ้า...หลวงปู่จะให้พรเน้อ ตั้งใจรับพรกันเน้อ..”

พวกเราก็อิ้มพริ้มหน้า สงบใจฟังท่านเยะเถา สัพพี .. เป๊ลา! ... แทนที่จะเยะเถาท่านกลับยิ้มแป้นเอ๋อพรว่า..

“อนิจจา วต สงขารา อุปปาทวย ธมมิโน อุปปชชิต วา นิรุชชนติ เตสงวุปสโม สุโข เน้อ..” พวกเรานี้ฮือกันเลย บางคนก็โฮ เหิงก็มีกรี๊ดสุภาพ ๆ โธ่เอ๋ยพระคุณของลูกหลานเอ๋ย ช่างแจ่มแจ้งตลอดเข้าไปในกันบึงสันดานของลูกเขี้ยวหนอ ตา ที่มองหลวงปู่ยั้งเหมือนจะกินหลวงปู่ กลืนเข้าไปเก็บไว้ไม่ให้ กลับวัดดอนมูลเลยละ ท่านก็ยิ้มชอบใจ สายตาท่านก็ยิ้มได้พูดได้ เราผู้หยาบซำก็ยังสามารถดูสายตาท่านออก มันเป็นภาษา บุญบารมีที่ท่านบอกว่า

“ฉันรักพวกเธอ รักมาทุกชาติ รักและเลียงดูมานาน แสนนาน เธอรู้ไหม”

โธ่..รู้สิครับ รู้สิเจ้าคะ เจ้าประคุณของลูก น้ำตาอย่างจี้ ไม่ยอมเซ็ดกันเลย อยากให้มันออกมามาก ๆ ไหลให้นานแสน นาน นานสมกับความเกี่ยวเนื่องกันด้วยสายใยบารมี ย้อนหลัง

นับชาติไม่ได้ แล้วท่านก็เอื้อนอธิบายอีกว่า

“เออ... เขาหมายความว่า สังขารร่างกายนี้มันไม่เที่ยง
น้อ เกิดมาแล้วเลื่อนไหลไปหาความตายเป็นธรรมดา.. ลงได้
เกิดมาแล้วก็ต้องตายไปเป็นธรรมดาของมัน การสงบไม่คบกาย
ไปนิพพานเสียได้ นี่มันเป็นสุขจริงน้อ...”

บรรเลงเพลง ‘ลิ่งร้องไห้’ กันทั้งวงเลยทีนี่... คนที่มา
สมทบทีหลังนี้ออกจะงง ๆ มาตั้งแต่คำให้พรแล้ว พอมาเห็น
พวกเราเป่าปี่สีซอออร์เคสตร้า ผู้หญิงก็ร้องขับคลอไปว่า

“หลวงปู่เจ้าขา..ฮือ..ฮือ..ฮือ..”

เขาก็จะลละล้งล้ง คงจะคิดว่าพวกคนไข้โรงพยาบาล
ศรีธัญญา (คนบ้า) หลุดมาถึงวัดท่าซุงตั้งกลุ่มบ่อเริ่มเซียวหนอ

หลังจากงานวัดท่าซุงปีแรกคือ ปี ๒๕๑๘ แล้ว พวก
เราก็ตามพ่อไปพบหลวงปู่คำแสนในที่อื่น ๆ อยู่บ่อยครั้ง อย่าง
ที่บ้านซอยสายลมละก็.. บ่อยที่สุด! เพราะอะไรผู้เขียนบอกไม่
ถูก ที่หลวงปู่สุปฏิปันโนทั้งหลายที่มางานวัดเราแล้ว จะต้อง
วนเวียนไปพบกัน โดยนัดหมายบ้าง ไม่ได้นัดหมายบ้างอยู่
เป็นเรื่องปกติที่บ้านสายลม แม้เวลาที่พ่อยังไม่ได้กำหนดไป
ซอยสายลมท่านก็มากัน มาเยี่ยมท่านเจ้าของบ้านคือท่านเจ้า
กรมเสริมและคุณอ้อยภรรยา มากันทีละหลายองค์ คนที่รับ

มอบหมายให้จัดที่พักให้ท่านก็คือ... ผู้เขียนคนหนึ่งละ ที่นอนของท่านก็คือพื้นตรงที่พวกเราเย็นเลือกหนังสือและบูชาเครื่องสังฆทานนั่นแหละ.. เอาผ้ามาฉีกยาวเข้า กันเป็นห้องเป็นล๊อค ๆ บางคราวก็ย้ายไปทำ ‘ห้องพักเฉพาะกิจ’ อย่างนั้นตรงบริเวณที่พ่อและหลวงพ่ินทร์ได้รับแขกในปัจจุบันนี้แหละ (พ.ศ. ๒๕๔๓)

ที่นี่ก็มาถึงบทหลวงปู่คำแสนโคจรมาพักที่ซอยสายลมวันนั้นอัศจรรย์แฮะ... มาตรงเป๊ะกับ ‘หลวงปู่ธรรมชัย’ และ ‘หลวงปู่ครูบาชัยวงษ์’ และที่สำคัญคือ ‘พ่อของเรา’ ก็มาด้วย

เอาละพอตกค่ำจำอารมณ์ ก็จัดอาสนะเก้าอี้ตั้งเป็น ๔ เสา บริเวณท้ายห้องโถงปฏิบัติกรรมฐานนั่นแหละ สมัยโน้น ยังยกพื้นไม้สูงขดมันเงาวับ ลองนึกภาพด้วยมโนมยิทธิตามไปดู ถ้าเดินเข้าประตูเลื่อน จากห้องสังฆทานเข้าห้องโถง ตรงมุมขวามือแรกคือที่นั่งหลวงปู่วงษ์ ซ้ายมือห่างมาสัก ๒ วา พ่อเรานั่งเว้น ๒ ศอก อยู่กับหลวงปู่คำแสน

เดินลงไปถึงมุมขวามือ ท้ายห้องโถงเป็นที่นั่งหลวงปู่ธรรมชัย แล้วพวกเราลูกหลานก็นั่งตรงกลางวงบ้าง รอบล้อมแน่นปึกออกไปอีกชั้นบ้าง แทบจะชิดกันเลยทีเดียว

ที่นี้องค์แสดงบทพระเอกวันนั้นเป็นหลวงปู่ธรรมชัย

พ่อบอกให้รับสังฆทานแก้กรรมตามพิธีที่หลวงปู่ถนัดจัดเจน เรื่องของหลวงปู่ธรรมชัยนี้พวกเราที่ทราบกันว่า ท่านเป็นพระยอดกตัญญูรู้คุณคน ท่านก็ร่ายยาวบูชาคุณครูบาอาจารย์ เสียงดังฟังชัด ครูท่านมาก ท่านก็ร่ายโองการตามพระนามที่ท่านเคารพ ร่ายไปสัก ๑๐ นาที ยังไม่จบ ยังไม่ได้รับสังฆทาน ที่พูดนี้โปรดเข้าใจว่าผู้เขียนเคารพหลวงปู่ธรรมชัยไม่น้อยกว่าใคร ๆ แต่ที่เล่านี้ไม่ได้เจตนาปรัมปราส จะเล่าถึงเรื่องสนุก จริยาหลวงปู่ คำแสนเล็กประกอบกัน

หลวงปู่คำแสน ที่แรกก็ฟังยิ้มแย้มหน้าสวย สักครูก็หันไปทำหน้าดุ ๆ กับหลวงปู่ธรรมชัย พูดขัดจังหวะเลย

“เฮ้านี้!.. ธรรมชัย ให้มันสั้น ๆ เวลามันน้อยนี่ รีบทำเรื่องเสียที”

หลวงปู่คำแสนเป็นคนรุ่นพ่อรุ่นครู หลวงปู่ธรรมชัยก็น้อมมือที่พนมทำพิธีอยู่แล้วหันมือมานบไหว้ยิ้มรับคำสั่ง แล้วก็... หันกลับไปร่ายโองการตามเดิม.. ยังไม่จบ.. หลวงปู่คำแสนหัวเราะทันทีเลย ยกมือเช็ดน้ำหมากแทบไม่ทัน

“เฮ้อ.. เรื่องมาก.. ยังลำบากอีกนานเน้อ”

หลวงปู่คำแสนชี้มือจิ้มไปที่หลวงปู่ธรรมชัย หลวงปู่ธรรมชัยก็ยิ้มน้อมรับ ปากก็ยังว่าต่อไป แล้วหลวงปู่คำแสนก็หันมาหัวเราะ จิ้มมือไปที่หลวงปู่ชัยวงศ์

“นี่ก็อีกองค์ เหนื่อยอีกมากนักรู้...”

หลวงปู่ชัชวาลย์ก็ยิ้ม.. ยิ้มอมแค้นต่อนารักไปคนละแบบ แล้วหลวงปู่ก็นั่งยิ้มมองมาทางพ่อ พ่อกำลังเขียนอะไร ขยุกขยิก ใส่สมุดพกอยู่ เอ... ที่นี้ไม่ยากกว่าอะไรแฮะ.. ยิ้มเฉย ๆ ยิ้มชื่นชมเหมือนพี่มองน้องสุดรัก พี่หนุ่มลูกสาวเจ้ากรรมเสริมทน ไม่ไหวถามพ่อเบา ๆ ว่า

“หลวงพ่อเขียนเลขห่วยหรือเจ้าคะ?”

“ห่วยห่าอะไรละ... ข้ากำลังคิดหนี้ค่าลูกจริง ยังไม่ได้ให้เขา”

ท่านผู้อ่านอย่าเข้าใจพี่หนุ่มผิดไปนะจ๊ะ ที่บ้านสายลมนี้ นอกจากแม่อยู่ผู้แม่แล้ว ก็มีพี่หนุ่มผู้ลูกสาวนี้แหละที่พ่อชอบคุยด้วยเป็นที่สุด เพราะว่ามิปฎิภาณถามปัญหาเป็นเลิศถามให้พ่อคลายอารมณ์ได้ไม่มีใครเหมือน

ดูเอาเถิดท่านเอ๋ย.. พระผู้เป็นดวงประทีปของพวกเราทั้งหลายนั้น ต่างองค์ต่างก็มีหน้าที่กันคนละอย่าง จรรโลงงานพระศาสนา กันคนละจุด อยู่คนละภูมิประเทศ ต่างมานั่งล้อมวงให้ลูกหลานชื่นชมสมปรารถนา... และบัดนี้ดวงประทีปแก้วเหล่านั้นได้พากันดับวูบสิ้นแสงสังขาร.. จากพวกเราไปเกือบหมดแล้วหนอ..

“อนิจจา วต สงขารา” คิดถึงคำให้พรของหลวงปู่
คำแสนเสียจริง ๆ..

อีกวาระหนึ่งที่วัดวังมุย ลำพูนโน้น... พระคุณหลวง
ปู่ชุ่มเมตตาเข้านิโรธสมาบัติ นัดหมายให้พ่อนำลูกหลานไป
บำเพ็ญกุศลเป็นพิเศษ ..ท่านเข้านิโรธ ๗ วัน พอ วันที่ ๖ พวก
เราก็เดินทางจากซอยสายลม มากมายล้นหลาม... ไปถึงลำพูน
ฝนตกหนัก ต้องแวะพักที่วัดจามเทวี ของพระคุณหลวงปู่
บุญทิม.. พี่อรรณพ (พ.ต.อ. อรรณพ กอวัฒนา รองผบก.ชุด
ตรวจงาน ปป. ส่วนตรวจ ๔ จต.) ซึ่งตอนนั้นยังเป็น ร.ต.ท.หนุ่ม
พี่หล่อลากป่า ตระเวนชายแดนอยู่แอมริค เสียใจใหม่ พี่ณพิภ
เอาตำรวจมาช่วยยืนรักษาความมั่นใจ ถวายเกียรติพ่อตลอด
ทาง เข้าวัดวังมุย.. ต้องต่อรถ ๒ แแถว คงจะเหมือนกันมาหมด
ลำพูนกระมัง กว่าถึงวัดได้ก็ทุลักทุเล ขนกันนับเพียวไม่ถ้วน
(เพราะรถใหญ่เข้าไม่ได้) เอาไว้เล่าตอน ‘หลวงปู่ชุ่ม’ ตอนหน้า
นี้แหละ เดี่ยวจะโยงเรื่องท่านมาเสียหมด จะเขียนไม่ออก...

ที่นี่ ผู้เขียนก็ไปจัดผ้าไตรจีวรในพระอุโบสถวัดวังมุย
โอโฮ... กองสูงเกือบครึ่งโบสถ์ต่างคนต่างเอามาถวายพระออก
จากนิโรธสมาบัติ ขณะนั้นหลวงปู่ชุ่ม.. กำลังนั่งเสลี่ยงออกจาก
ที่บำเพ็ญเพียร พ่อคอยหลวงปู่ชุ่มบนกุฏิ หลวงปู่คำแสนก็นั่ง

คอยอยู่ในโบสถ์องค์เดียว ตอนนั้นท่านแหงนหน้ามองฟ้าอ่า
ละอองฝน ยิ้มสงบสุข ยิ้มเย็นเหมือนละอองฝน ท่านพูดขึ้นว่า

“เอ้อ... พระมหาวีระ (ชื่อพ่อโง่ ลืมกันไปหรือเปล่าก็ไม่รู้) นี่..บุญท่านมากล้นน้อ.. ไปทางไหนมันแน่นหนาผาคั่ง บน
พื้นดินลูกศิษย์แน่นล้นหลาม บนฟ้าเทวดาพรหม ก็ตามโมทนา
แน่นฟ้าเต็มจักรวาลน้อ...”

ผู้เขียนวางจิวร ก็กราบรับคำหลวงปู่ ใจที่มุ่นไป
งานหลวงปู่ชุ่มออกนิโรธสมบัติ เคยชุ่มขึ้นกระซิบอารมณมา
หลายวันแล้ว แต่บัดนี้นั่งมองหลวงปู่คำแสนรำพึงถึงพ่อ ใจเรา
มันคลาย มันเบา นึกอยู่ในใจว่า เออเน.. กูจะเอาอย่างไรอีกหนอ
มีพ่อผู้แม่พรหมเทพตามโมทนาทุกสถานที่ย่างบาทไป แม้พระ
อรหันต์ผู้เลิศอภิญญาส่องใสก็ยังยอมรับนับถือ นึกูมางานหลวง
ปู่ชุ่ม หรืองานพ่อกันแน่นหนอ

มีอยู่ครั้งที่บ้านสายลม หลวงปู่คำแสนมาพักพร้อมกับ
หลวงปู่ชุ่ม โพธิโก องค์ที่เขานิโรธสมบัตินั้นแหละ.. พอกลาง
คืนผู้เขียนก็เข้าไปปรนนิบัติได้ถามว่า... ท่านจะต้องการอะไร
เพิ่มเติมบ้างไหม? หลวงปู่คำแสนก็ยื่นเท้าให้หวด ท่านเอนกาย
พิงหมอนขวาน เคี้ยวหมากปากแดงยิ้มใจดีเชียวละ... เรานวด
ไป ก็แปลกใจว่าอายุท่าน ตั้ง ๘๐ แล้วน่องนี่แข็งปึกยิ่งกว่า

หนุ่ม ๆ อย่างเราเสียอีก ก็เลยชมเชิงปรารภ ท่านก็ตอบว่า

“เอื้อ.. ก็เดินรุดงค์ตั้งแต่ยังเล็กน้ย เดินข้ามเขา ข้ามป่า ทะลุจากพม่าผ่านไทยไปถึงลาว บางทีก็เดินจากเมืองเหนือไปถึงเมืองใต้สุด เดินอย่างนี้ไม่รู้ภูเขากี่ร้อยลูก มันก็แข็งของมันเอง..”

แหม มันคันหัวใจ เอาใหม่..ใจนี้ มุ่มมันเต็มเลยละ

“ผมบวชแล้วจะรุดงค์มั่ง...”

ท่านยิ้ม... ยิ้มมองลูกหมาตั้งท่าจะเป็นเสือ

“โอ้ย!.. สมาธิกระຈิบกระຈกอย่างจ้ ออกไปก็ตายเปล่า..”

หลวงปู่่มที่นั่งฟังเฉยมาตลอด.. ‘หัวเราะจนน้ำมาก
หก’

...มาถึงเรื่องสุดท้าย ตอนที่หลวงปู่คำแสนมรณภาพแล้ว เรื่องนี้.. ผู้เขียนไม่ได้เห็นเอง แต่ว่าพ่อเล่าให้ฟัง คือมีอยู่ครั้งหนึ่ง พ่อออกจากซอยสายลมแล้วก็เลยไปฉันทพลที่บ้านศิษย์คนสำคัญท่านหนึ่ง มียศเป็นพลเอกทหารบก ขอไม่ออกชื่อเพราะเจ้าตัวอาจจะไม่ยากเปิดเผยก็ได้ คือพ่อถึงวัดก็เล่าให้ฟัง เอาเป็นคำพูดพ่อเลยดีกว่า

“(เอ่ยชื่อพลเอก) เขานิมนต์เข้าไปฉันทพล นิมนต์หลวง

๑๐๒ เสียงจากถ้ำ ฉบับพิเศษ

ปุ่ธรรมชัยไปด้วย แหม.. ฉันเสร็จ ยถาสัพพีไม่ทันหายเหนื่อย
แกก็เล่าเลยเหมือนกับอันมานาน แกเล่าถึงหลวงปู่คำแสน
เล็ก...”

แล้วพ่อก็เล่าเท่าความว่า ท่านพลเอกเคยมาหาพ่อ
ฝากตัวเป็นศิษย์ แต่พ่อทราบดีว่าเธอยังศรัทธาไม่เต็มใจ ตอน
นั้นเธอยังไม่เชื่อว่า ในโลกนี้จะมีพระอรหันต์หรือพระทรง
อภิญญาเหลืออยู่ พ่อก็บอกว่าฉันไม่รับเธอตอนนี้ ให้เธอไปตาม
หาพระที่ชื่อหลวงปู่คำแสนให้พบก่อนแล้วค่อยกลับมาหาฉัน
(ตอนนั้นพ่อกับหลวงปู่คำแสนยังไม่ได้พบกัน) เธอก็ไปตามหา
หลวงปู่จนพบ แล้วก็กลับมาหาพ่อฝึกมโนมยิทธิได้แจ่มใสเก่ง
มากเสียวละ อยู่มาจนได้ข่าวหลวงปู่คำแสนมรณภาพ วันนั้น
แหละ เธอก็ตาลีตาลานนิมนต์พ่อกับหลวงปู่ธรรมชัยไปฉันเพล
ที่บ้าน แล้วเล่าให้ฟัง ตามคำพ่อเล่าเป็นอย่างนี้..

“แกว่าแกรอให้หลวงปู่คำแสนตาย จึงจะเล่าให้ฟัง
ว่า.. เมื่อไปหาหลวงปู่พบก็กราบ.. กราบ.. เยกหน้าขึ้นมา หลวง
ปู่ก็พูดแทงใจดำแกเลยถึงเรื่องที่แกสงสัยอยู่ พูดไปร่างหลวงปู่
ก็ค่อย ๆ.. จางหายเป็นอากาศ หายขึ้นมาจากเท้า เสียงก็พูดไป
หายมาถึงกลางตัว มีครึ่งตัวก็ยังพูดได้ หายจนหมดถึงหัว หาย
ตัวตลอดก็ยังได้ยินเสียงชัดเจนนะ เอาละสิ.. พ่อตัวดีก็ตกตะลึง
แล้วหลวงปู่ก็คืนหัว เห็นถึงกลางตัว ค่อย ๆ เห็นเต็มถึงเท้า

ตลอดเวลาที่พูดไม่หยุด จนคืนเต็มรุ่งแล้ว ก็ชี้หน้าพ่อพลเอก
ตัวดีพูดชัดเจน กำชับ “นี่แกเอาเรื่องนี้ไปพูดไม่ได้นะ ถ้าเราไม่
ตาย เอาไปพูดขอให้ตาแตก”

(หรืออะไรทำนองนี้ คือแข่งกันให้กลั่นแกล้งแหละ!)

ทีนี้พ่อหลวงปู่ตายปั๊บ แกก็เลยนิมนต์ไปฟังแกเล่า เอา
หลวงปู่ธรรมชัยไปเป็นพยานด้วย นี่มันต้องเจออย่างนี้จึงจะ
เอาพ่อคนนี้อยู่หมัดได้...”

ท่านทั้งหลายเรื่องราวของพระ ลูกพระฟังขึ้นใจ คน
จะเชื่อกันได้ ก็ต้องเคยเกิด.. ตาย.. บำเพ็ญบารมีร่วมกันมานับ
ชาติไม่ถ้วน พระคุณทั้งสามท่านนั้น บัดนี้ได้ละชาติชาติชีวิต
จากเราไปแล้ว เหลือแต่ความทรงจำจำขึ้นในเรื่องราวความดี
และความเมตตาไม่มีประมาณของพระคุณท่าน ให้เราไว้เป็น
อนุสสติ

หากจะย้อนชาติถอยไกลออกไปอีกก็คงจะพบว่าท่าน
และพวกเราเกี่ยวพันกันมาอย่างนี้โดยตลอด บางชาติก็เป็น
กษัตริย์ บางชาติเป็นนักรบป้องกันแผ่นดิน บำรุงพระพุทธ
ศาสนาทุกชาติ จนชาติสุดท้ายนี้ ชาติสุดท้ายของพวกเรา
พากันมาเป็นพระ เป็นลูกพระ เป็นทหารของพุทธจักรทุ่มกำลัง
ทั้งสิ้นสุดตัว รบถอนรากถอนโคนรอกองทัพกิเลส

๑๐๔ เสียงจากถ้ำ ฉบับพิเศษ

จนบัดนี้จอมทัพผู้เป็นพ่อ ผู้เป็นท่านลุงคำแสนได้ถึง
หลักชัย.. ไม่มีแพ้อีกต่อไปแล้ว.. ท่านทั้งสองได้เสวยวิมุตติเสวต
ฉัตรในเมืองแก้วมหายานฤพานเป็นบรมสุข.. เราผู้เป็นลูก.. มี
เลือดสายเดียวกับท่าน.. ถ้าไม่มุ่งพระนิพพาน จะไปที่ไหนได้..

เดินต่อไปเถิด.. เดี่ยวก็ถึง

หน่ออีกหน่อยเถิด... เดี่ยวก็สบาย

ตายเมื่อไร....เราก็ชนะแล้ว.

ตอนที่ ๖

หลวงปู่ชุ่ม

ตอนก่อนนี้ ทอดระยะห่างจากต้นฉบับปัจจุบันนานผิด
ปกติไปเลย อาจจะเป็นด้วยภาวะการงานพระศาสนาภายในไม่
ราบรื่นนัก หรือจะเป็นด้วยฉบับที่แล้วโดนพ่อเพิงยกมือจะอัด
ผู้เขียน.. แค่ยกมือนะ... ทำให้นึกเข็ดเขี้ยวครั่นคร้าม พาลโยเย
จะไม่รีบเขียนต่อ เพราะตอนลดมือลงม้อัดนะ.. ท่านผู้อ่านเออ
จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่าได้ม้ออยากโดนแบบผู้เขียนเลย

เอ้า.. จะเล่าให้ฟัง!

ท่านผู้อ่านคงจะจำได้.. ผู้เขียนนะลืมไม่ลงหรอก เมื่อ
ผู้เขียนลืมตัวใช้วาจาส่วนตัวรบกวนพ่อไปว่า..

“ทำอย่างไรจึงจะรับเป็นศิษย์ได้..”

พ่อก็ตอบอัดกลับมาว่า ผู้เขียนจะกล้าตอบคำถามท่าน
ไหม เรื่องความเข้าใจศีลห้า ผู้เขียนก็อ้อมแอ้มตอบไปว่า

“ครับ”

เท่านั้นแหละ! พ่อ (หลวงพ่อฤๅษีลิงดำ วัดท่าซุง) ก็หัน
หน้ามองตรงหน้าผู้เขียน

“เอาเรื่องข้อสามก่อน นี่.. ฉันจะถามเรื่องจริง แกก็
ตอบจากใจจริง ๆ แบบลูกผู้ชาย ไม่ต้องโกธกั้นนะ”

“ครับ”

“สมมติว่าแกลเดินไปกับเมียแกล..”

เดี๋ยว!.. ผู้เขียนจำเป็นต้อง เขียนภาษาจริง ๆ ที่พ่อพูด พ่อคงจะทราบสันดานผู้เขียนดีว่า ของหยาบต้องเอาคำหยาบ มาขัดถู

“... เกิดมีผู้ชายคนหนึ่งเดินเข้ามาจับก้นเมียแกล ปีบ เล่นต่อหน้าต่อตานี้.. แกลว่าดีไหม?”

ถามอะไรยังงี้.. ถามได้ยังไง สวนไปเลย..

“ไม่ดีครับ!”

“อ้าว..ตอบดี ๆ หูแดงหน้าแดงทำไม เอาอีกที.. ถ้าไอ้คนนั้นมันพาพวกมาจับเมียแกลลงไปข่มขืนข้างถนน ต่อหน้าต่อตาแกลนี่ มัน..”

“ไม่ดี.. ไม่ได้ มันจะมากไป..”

“เฮ้..นี่เรตกลงกันแล้วนาว่าจะไม่โกรธกัน..”

พ่อชี้หน้ารูก็คืบต่อ..

“ขอถามอีกทีเถอะวะ ไอ้หนู.. ถ้าเมียแกลไม่ซื้อ แอบไปสนุกกับคนอื่นสวมเขาให้แกลนี้ ลูกผู้ชายอย่างเรา ทนได้ไหมวะ?”

“ไม่ได้ครับ”

“แล้วไอ้.. อี.. คนที่นอกใจละเมตลิตี้อันชอบธรรม หยามน้ำใจคนอื่นเขา นี่ มันเป็นคนเลวหรือคนดี”

“เลวครับ!”

“ใช่เลวมาก.. เลวจนถ้ายังมีชีวิตอยู่ ควรจะจับเอาไป
ขังรวมกันไว้ ไม่ให้มาทำร้ายใจ ทำลายของรักของคนอื่นได้อีก
เลยใช่ไหม?”

“ใช่ครับ”

ชักเต็มใจตอบเต็มเสียง นี่.. ท่านถามเข้าข้างเรานี้ ท่าน
ถามถูกต้องนี้ พระองค์นี้

“เออ.. แล้วคนประเภทนี้ ตายไปควรที่จะไปตกนรก
คุมขังทรมานไว้ กันไม่ให้เกิดมาทำเลวอีก ควรที่จะโดนทรมาน
อบรมตามหลักสูตรสัตว์นรก จนรู้สึกรู้สาเข็ดหลาบ จึงจะปล่อย
ขึ้นมาเป็นมนุษย์ใหม่ จริงไหม?”

“จริงครับหลวงพ่อ..มัน ต้องอบรมกันนาน ๆ ด้วย!”

“เออ..แล้วแกว่า ถ้าคนเราในโลกนี้ ควรจะเคารพสิทธิ์
ผู้อื่น ต่างคนต่างถนอมน้ำใจกันนี้ มันจะมีความสุข มันดีไหม?”

“ควรครับ.. ดีครับ..” เต็มใจตอบเลยทีนี้

“อ้าว.. แกก็พอจะมีปัญญาอยู่บ้างแล้วนี้ พอจะมีเชื่อ
ความเป็นคนอยู่ในใจพอสมควรแล้วนี้ แกกลับไปคิดต่อ คิดให้
ครบคิดห้าข้อ คิดคล้าย ๆ อย่างนี้แหละ เดือนหน้ามาเจอกันที่
นี้ ข้าจะพิจารณาอีกทีว่าจะรับแกเป็นลูกศิษย์ได้ไหม..”

ท่านผู้อ่านเอ๋ย ผู้เขียนนั่งมองหน้าพ่อ หลีกหลบออก

มาไตร่ตรอง พระอะไรอย่างนี้หนอ.. ไม่เคยพบไม่เคยเห็น ช่าง
ถามตรงประเด็น เหมือนกับจะรู้ว่า ผู้เขียนเป็นคนที่ยรักและ
ห่วงหาใคร่ครวญเป็นที่สุด ท่านช่างกล้าถามไม่กลัวเราเข้าใจ
เลยหนอ..

“แล้วตัวแกเองนี่.. ควรจะมองตัวเองและสอนลูกแก
ให้เป็นคนดี มีศีล มันดีใช่ไหม?”

“ใช่ครับ..หลวงพ่อ”

จากนั้น.. พ่อก็นำศิษย์ทั้งหมดในห้องสมาทานศีลห้า
สมาทานพระกรรมฐาน พ่ออบรมอย่างไร สอนอะไรบ้างวัน
นั้น.. ผู้เขียนฟังไม่เข้าไปในใจเลย.. ในใจผู้เขียนเต็มแน่นไปด้วย
ความหมายของศีลข้อสาม รับรู้ได้ถึงความเจ็บช้ำน้ำใจของ
เจ้าของสิทธิ์ที่ถูกละเมิด รับทราบน้ำใจของพ่อที่ราตรดบาดลึก
เข้ามาในใจของผู้เขียน มันยิ่งกว่าน้ำกรด ว่าเข้าไปนั้น.. ไม่เคย
ถูกน้ำกรดรดกับเขาหรอก แต่น้ำคำพ่อนั้นกัดกินลึกเข้าไปถึง
ไหนหนอ..

อ่านต่อไปอีก.. เรื่องสำคัญมันต่อเนื่องกัน กลับถึงบ้าน
คืนนั้น ก็นอนคิดต่อ ตื่นขึ้นมาพร้อมกับความเข้าใจ และยอม
รับว่า ‘ไม่ควร..ที่ใคร ๆ เลยจะผิดศีลข้อสาม’

ทีนี้.. เรื่องสะเทือนใจผู้เขียนมันเกิดขึ้นในตอนเย็น กลับ
จากทำงานแล้ว ผู้เขียนก็ไปนั่งอยู่ใต้ต้นมะม่วงเขียวเสวยหลัง

บ้าน ที่จริงไม่ใช่ผนังไต้ตัน แต่เป็นผนังไต้กึ่งมะม่วง เพราะต้นมัน อยู่ในรั้วบ้านติดกัน มันเป็นมะม่วงของคนอื่นเขา มะม่วงเจ้ากรรมนี่.. มันดกมาก โดยเฉพาะกิ่งใหญ่ที่ทอดข้ามรั้วลั่นกะลี้เข้ามาในเขตหลังบ้านผู้เขียนนี้ มันดกเป็นพิเศษท่าน ผู้อ่านเดาใจถูกไหมว่า.. ผู้เขียนจะอย่างไรกับมะม่วงต้นนั้น

ขโมยซีจ๊ะ..

ตลอดเวลาที่เข้าบ้านนั้นอยู่สามปี ก่อนจะถึงวันที่พบพ่อ ผู้เขียนมีความตื่นเต้น สนใจทุกฤดูมะม่วงผลิดอกออกผล นั่งรอเวลาวาระ ที่มะม่วงจะแก่พอกินลิ้มรสมะม่วงเขียวเสวย ผู้เขียนไม่เข้าใจว่า ทำไมมะม่วงที่ขโมยเขากินจึงอร่อยกว่าซื้อจากตลาด โดยเฉพาะอย่างยิ่งตอนที่เจ้าของละสายตาที่จ้องจากหน้าต่างบ้านไป.. เราก็นั่งมือไปเด็ดทันใดหน้าด้าน ๆ ซ่อนไว้ข้างหลัง ไอ้ลูกนั้นแหละ.. ทำไมจึงอร่อยลงโลกเป็นพิเศษไม่ทราบได้

แต่วันนั้น.. ท่านผู้อ่านเอย วันนั้นต้องรอไปอ่านตอนหน้าเสียแล้ว หน้ากระดากที่จะเล่าเรื่อง ‘หลวงปู่ครูบาชุ่มโพธิโก’ จะถูกเบียดเบียนมากเกินไป ยิ่งหลวงปู่องค์นี้ละ.. ไปยุ่งกับท่านมากไม่ได้ ดูเอาเรื่องเขียวละ แต่เป็นความดุดันที่ดับความเดือดของใจพวกเราได้โดยตรง เดินตามมาดี ๆ เบบ ๆ .. ไม่ต้องรีบร้อน ท่านอยู่โน่น.. วัดวังมุย อำเภอลำปางไม่ออก

จังหวัดลำพูนโน่น!

.....

พระสงฆ์ผู้เป็นเนื่อนาบุญแก่ชาวโลกทั้งหลายนั้น ต่างองค์ให้ความเยือกเย็นเป็นสุขสบายตาสบายใจ เมื่อได้สัมผัสพระคุณท่านอย่างมนุษย์ต่อมนุษย์ ต่างก็มีคุณลักษณะเด่นชัดต่างกัน ตามลายบุญวาสนาบารมีที่ได้สั่งสมมา.. จนเต็มจนกระจำพ่องใส บางองค์ก็เหมือนพระจันทร์วันเพ็ญเช่นหลวงปู่สิม แต่ก็มีอยู่องค์หนึ่งซึ่งเหมือนภูเขาหิน ที่มั่นคงสูงส่งสะอาดด้วยป่าไม้เขียวชอุ่ม ช้ำยังมีลำธารแห่งความเมตตาเปี่ยมฝั่ง.. ไหลหล่อไม่เคยขาดสาย พระคุณองค์นั้นก็คือ หลวงปู่ชุ่ม โพธิโก แห่งวัดวังมุย จังหวัดลำพูน เมืองพระดีนี่เอง

หลวงปู่ชุ่ม.. หรือครูบาชุ่มของชาวหริภุญไชย เป็นศิษย์เอกขนานแท้ของพระคุณหลวงปู่ครูบาศรีวิชัย พระมหาโพธิสัตว์ สงฆ์ผู้เป็นประจักษ์เทพเจ้าของชาวล้านนาทั้งผอง ที่ว่าเป็นศิษย์เอกขนานแท้ ก็เพราะครูบาศรีวิชัยเป็นผู้ประทานกำเนิดบวชเป็นสมณะให้ ครั้นตอนครูบาศรีวิชัยมรณภาพลงไป หลวงปู่ชุ่มมองคั่นแหละ.. ที่เป็นทายาทผู้รับมอบครอบครองไม้เท้าและพัดหางนกยูงอันเป็นตราสัญลักษณ์ประจำองค์ครูบาศรีวิชัย แสดงถึงคุณธรรมที่ท่านปฏิบัติได้ถึงขนาดนั้นนั่นแหละ และที่สำคัญ ท่านมาเกี่ยวข้องกับพ่อเรา (หลวงพ่อฤๅษีลิงดำ

วัดท่าซุง) ตั้งแต่อดีตชาติ คือเป็นพี่ชายพ่อเรา คู่กับหลวงปู่คำแสนเล็ก สามองค์นี้แหละลูกหลานเอ๋ย.. ที่เป็นต้นกำเนิดการสถาปนาแผ่นดินไทย สมัยเชียงแสนโน้น.. นานนักหนามาแล้วโน้น..

อดีตพูดถึง.. ก็พิสูจน์แบบมนุษย์ให้คนทั้งหลายยอมรับยาก ก็ไม่เอาตรงนั้น.. เอาตรงท่านทั้งสองคือพ่อเรากับหลวงปู่ชุ่มพบกัน ก็ตอนพ.ศ. ๒๕๑๗ ต่างองค์ก็ต่างอายุเกิน ๖๐ ปีแล้ว พ่อก็นิมนต์หลวงปู่ให้มางานฉลองวัดประจำปี ๒๕๑๘-๑๙-๒๐ ทั้งสามปีนี้แหละ ที่ผู้เขียนได้ย้ายประทับภาวอมตะแห่งขุนเขาชุ่มบุญบารมีองค์นี้ไม่มีลืม

ปี ๒๕๑๘ ..ปีแรกที่หลวงปู่ชุ่มมาวัดท่าซุง ท่านก็มา กับสามเณรน้อยอายุ ๘ ปีรูปหนึ่ง พักอยู่กุฏิทรงไทยหลังที่ ๖ ต้องบอกกันก่อนว่า เรื่องของหลวงปู่ชุ่มเขียนยากที่สุด เพราะท่านไม่ค่อยพูด ท่าทางเคร่งขรึมมั่นคงเยือกเย็น ก็เหมือนภูเขาชุ่มน้ำคลุมด้วยป่าเขียวสดอีกชั้นหนึ่ง นั่นแหละ! ผู้เขียนไม่มีโอกาสจะได้ประจักษ์ประจักษ์ ถ้ามโนถ้ามโนนี้เหมือนกับหลวงปู่องค์อื่น คงได้แต่ดูแลปรนนิบัติ เหมือนชื่นชมทิวทัศน์ป่าเขาลำธารไผ่ยังไผ่ยังนั้น.. ไม่ค่อยจะได้เนื้อหาเรื่องราวเขียนเล่าถนัดใจนัก ก็เล่าบอกกันตามลำดับมาก็แล้วกัน

๑๑๔ เสียงจากถ้ำ ฉบับพิเศษ

พ่อบอกว่า.. หลวงปู่ชุ่มเป็นพระอรหันต์ทรงปฏิสัมภิ-
ทาญาณ เวลาท่านมองเรานี่ มองเหมือนมองผ่านอากาศ โอ้
เอ๋ย.. จะให้ความสำคัญเรารู้สึกเหมือนยืมกับลูกหมาก็ไม่ได้
นี่เป็นจริยาอาการปกติของท่าน ผู้เขียนนึกไปโน่น นึกถึงอาภา-
สาณัญจา วิญญานัญจา อากิจจัญญา เนวสัณญานาสัญญา...
แปลว่าอะไรก็ไม่รู้ละ อรูปฌาน ทั้ง ๔ นั้นแหละ ใจท่านคงทรง
อารมณ์นั้น ๆ แหละจนชิน เวลาไม่มีธุระจะพูดจะคุยกับผู้คน
ก็อย่างนั้นแหละ มองอะไรเป็นอากาศ ไม่มีเหลือเลย จะว่าจำ
ได้ รู้จักมักคุ้นก็ไม่ใช่ว่า โอ๊ย.. ผู้เขียนเกรงหลวงปู่องค์นี้มาก จะว่า
ไม่รู้จำไม่สนใจก็ไม่ได้อะ เพราะเวลาท่านจะเอารุระกับเรา ตายัง
มีประกายหมายมัน เสียงติดๆ เอาด้วย

ที่พูดถึงสามเณรที่มาด้วยนั้น ก็เพราะว่าหลวงปู่เป็นยัง
ไง เณรก็แทบจะอาการเดียวกัน นั่งมองอะไรยังงี้ดูทะลุผ่านเลย
เรา เข้าไปประเคนถวายข้าวน้ำนี่.. เอามือรับ แต่ตานี้เหมือน
เหม่อ ไม่สนใจเรานัก.. คุณตัว ศิษย์คนหนึ่งของหลวงปู่ ซึ่ง
เป็นคนรับหน้าที่รับใช้พระที่กุฏิเบอร์ ๖ พูดถึงสามเณรว่า..

“เณรนี่.. ทำจะไม่ค่อยเต็ม ดูเหม่อ ๆ ยังไงบอกไม่ถูก”

แต่แล้ววันรุ่งขึ้น ก็ต้องรีบไปกราบขอขมาท่านเณร
เพราะพ่อเรียกตัวเข้าไปบอกว่า

“แกอยากลงนรกหรือ เณรนั่นทรงสมบัติแปดได้เป็น

ปกติ อย่าปากหมาหาเรื่อง..”

แล้วคือนั่นแหละยืนยันกันชัด นี่ขอเล่าเรื่องสามเณร
ให้จบขาดไปก่อน

คือนั่น.. พ่อก็จัดพิธีพุทธาภิเษกวัตถุมงคลในพระ
อุโบสถ พระเถระที่มีโอกาสได้เข้าไปนั่งล้อมวัตถุมงคลมี ๑๑
องค์ คือพ่อ, หลวงปู่พระสุปฏิปันโนอีก ๑๐ แถมสามเณรหนึ่ง
เอาแล้วซี.. ตอนพระอาจารย์ทั้งหลายพรมน้ำมนต์ที่วัตถุมงคล

หลวงปู่ชุ่มให้สามเณรพรมแทน!

ขอเล่าต่อถึงตอนงานเสร็จสิ้น หลวงปู่ชุ่มพาสามเณร
ไปลาพ่อกลับลำพูน จำได้ติดตาตรึงใจว่า พ่อกับหลวงปู่ชุ่มนั่ง
เก้าอี้เหล็กสีแดงบนพื้นลูกรัง จุดนั้นปัจจุบันนี้คือศาลารายข้าง
พระอุโบสถ ด้านหลังรูปหล่อหลวงพ่อใหญ่ ..ส่วนสามเณรนั่ง
กราบกับพื้น พ่อมองเณรด้วยสายตาที่นุ่มนวลชื่นชมนักหนา

“รักษาตัวให้ดีลูกเอ๊ย.. ต่อไปเณรจะเป็นผู้รับคุณธรรม
ทั้งหมดของหลวงปู่ไว้ได้ หลวงปู่เป็นยังไง ลูกก็จะเป็นอย่าง
นั้น”

พูดจบก็ส่งเหรียญหลวงปู่ปาน ข้างหลังมียันต์เกราะ
เพชรให้เณรเหรียญหนึ่ง ผู้เขียนก็ยื่นมือเข้าไปบ้าง แล้วก็หยุด..
ถอยกลับออกมา ๓ วา เพราะสายตาพ่อที่มองมาที่เราไม่นุ่ม
แล้ว ..โอ๊ย! เขียวกล้ำ แปลว่า.. อย่าเสือกได้ไหม!

๑๑๖ เสียงจากถ้ำ ฉบับพิเศษ

ถึงเวลานี้ สามเณรองค์นั้นอยู่ที่ไหนหนอ ปี ๒๕๑๘
อายุครบ ๘ ปี ..๒๕๔๓ นี้อายุก็ได้ ๓๓ ได้ยินแล้วกรุณาตอบ
ด้วย คิดถึงเหลือเกิน จะพาท่านผู้อ่านลูกหลานไปกราบ

ทีนี้..เอาเรื่องหลวงปู่่มโดยตรง เล่าเป็นเกร็ด ๆ ไป
เลย คืบแรกที่มาถึงท่านก็นั่งพักสบายที่ชั้นล่าง ก็มีศิษย์ผู้ใหญ่
ของพ่อคนหนึ่ง จำได้ว่าชื่อคุณพงษ์ คุณากร เข้ามากราบหลวง
ปู่ พอเขากราบ ความปีติกระมังทำให้ตัวเขาลอย ลอยจริง ๆ..
ลอยขึ้นมาสักศอกหนึ่ง หลวงปู่่มจับหัวกดลงไปกับพื้น ก้นแก
ก็ลอยโด่ง ปากก็ออกเสียงเหมือนคำราม สักครู่ก็ราบกราบกับ
พื้นได้ หลวงปู่ว่า

“ดี.. ดี ใช้ได้” แล้วก็มองคุณพงษ์กับผู้เขียนเหมือน
มองอากาศตามเดิม ท่านคงเห็นเป็นขั้นตอนเล็ก ๆ ของภาวะ
พระกรรมฐาน

แต่ผู้เขียนนี่.. ผีทั้งตัวเลย.. มันมีจริงนี่หว่า ปีติตัวลอย
ได้นี้ มองหลวงปู่่มันหมายเลยว่าจะถามอะไร ให้พูดอะไรบ้าง
แต่ไม่เปิดโอกาสเลย นั่งเคี้ยวหมากเฉย นั่งค้อมไหล่ตาจับพื้น
ปากเคี้ยว เหมือนเคี้ยวกิเลส เคี้ยวขาดเลย นึกออกไหม?!

เดี๋ยวก่อน! สัมเล้าตอน ท่านเข้าไปนั่งปรกพุทธานุสสติ
วัตถุมงคล หลวงปู่อะไรละ.. ทางเหนือนะหลายองค์ นั่งเรียง

กัน สักครู่หลวงปู่จากล้านนาไท ทุกองค์รีบลุกขึ้นห่มจีวรพาดสังฆาฏิใหม่แบบภาคกลาง ค่อย ๆ ทำงานตาคัน แล้วนั่งลงหลับตาต่อ ไอ้เราก็สงสัยกัน ตอนหลังหลวงปู่ชุ่มเล่าให้ฟังว่า หลวงปู่ปาน วัดบางนมโคมาปรากฏกายตรงหน้าท่าน ตั้งท่าทำชกจรตมวโยใส่ท่าน เสียงหลวงปู่ปานพูดว่า

“พระอะไรนี่.. แต่งตัวไม่เหมือนชาวบ้านเจ้าของถิ่นเขาเนี่ย”

พอหลวงปู่ภาคเหนือห่มเสร็จแล้ว หลวงปู่ปานก็ยกมือไหว้เป็นเชิงโมทนาขมาโทษอะไรทำนองนั้น พอมาถามพ่อ พ่อหัวเราะเสียงดังเลย

“ข้าเห็นหลวงพ่อบานตั้งแต่แรกแล้ว ที่ท่านทำอย่างนั้น เพราะท่านเป็นพระโพธิสัตว์บาร์มีเต็ม รอเวลาตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า เรื่องระเบียบวินัยจารีตนี้.. ท่านต้องเคร่งครัด ที่ท่านยกมือไหว้ ก็เพราะหลวงปู่ชุ่ม หลวงปู่คำแสน เป็นพระอรหันต์ นับคุณธรรมปัจจุบัน หลวงปู่ก็ชื่อว่าบริสุทธิ์เต็มภูมิแล้ว ส่วนหลวงพ่อบานยังอยู่ขั้นดุสิต ยังไม่ใช่พระอริยะ ต้องรอเป็นพระพุทธเจ้าเสียก่อน จึงจะเหนือกว่า”

อย่างที่บอกแล้วว่า หลวงปู่ชุ่มเป็นพระปฏิสัมภิทาญาณ เป็นพระอรหันต์ที่มีญาณหยั่งรู้ประมาณไม่ถูก ยกตัวอย่าง ก่อนที่ในหลวงจะเสด็จ นี่ขอเล่าควบ ๓ ปี ที่หลวงปู่

๑๑๘ เสียงจากถ้ำ ฉบับพิเศษ

มาวัดท่าซุงเลย.. แต่ในหลวงเสด็จ ๒ ปี คือปี ๑๘ กับ ๒๐

ปี ๑๘ นี้ เททองหล่อรูปหลวงปู่ปานกับหลวงพ่อใหญ่

ปี ๒๐ ตัดลูกนิมิต และยกฉัตรศาลาจตุรมุขหน้าพระอุโบสถ (ผู้เขียนนี้ถ้าสถิติจะอ่อนขาดตอน เล่าปะปะ ปี ๑๘ พ่อดั่งประรำให้ในหลวงและพระบรมราชินีประทับทำพิธีเททอง พ่อในหลวงกลับ ก็สร้างศาลาจตุรมุขแทนตรงนั้นเพื่อเป็นราชานุสรณ์ เมื่อท่านมาตัดลูกนิมิตปี ๒๐ อีกกี้เลยเชิญท่านยกฉัตรยอดจตุรมุขเสียเลย..)

อ้าว! เล่าต่อ.. ก่อนในหลวงจะเสด็จตัดลูกนิมิต ตอนนั้นหลวงปู่ชุ่มกำลังฉันเพลอยู่ ท่านหันมาพูดกับผู้เขียนว่า

“วันนี้ ในหลวงฉันถ้วยเดียวบนเรือบินน้ำ..”

เล่าให้ท่านเจ้ากรมเสริม (พล.อ.ท.มรว.เสริม สุขสวัสดิ์) ฟัง.. ท่านตาลุกเลย บอกว่าจริง..จริง ราชวงศ์รักรัษที่ตามเสด็จบอกเจ้ากรมเสริมว่าในหลวงเดินทางมาวัดท่าซุงเวลาจำกัดรับสั่งให้ซื้อถ้วยเดียวใส่ปั่นโตเสวยบนเฮลิคอปเตอร์ แล้วลงต่อรถยนต์ที่นครสวรรค์เข้าวัดท่าซุง

บอกแล้วว่าเล่ายาก.. จะขอสรุปผ่านงานทั้งสามปีไป เพราะกิจกรรมสงเคราะห์ญาติโยมระหว่างช่วงงานนั้นก็เหมือนกับหลวงปู่องค์อื่น

โน่น.. สงัดจิตคิดตามไปที่วัดวังมุย ลำพูนเลย ท่านก็กลับ

วัดวังมุยไป พ่อกับหลวงปู่ท่านจะคุยตกลงกันด้วยวาจาหรือด้วยใจ ก็อย่าไปรู้รายละเอียดของท่านเลย เอาเป็นว่าหลวงปู่ชุ่มจะ ‘นั่งหนัก’ หรือภาษาบาลี เรียกว่า ‘เข้านิโรธสมาบัติ’ เป็นเวลา ๗ วัน เพื่อจะให้พ่อพาศิษยานุศิษย์ไปทำบุญเพิ่มบารมีกัน

โอ้ย.. ตอนนี้ฟ้าจะถล่มทลาย ลูกหลานพ่อ ผู้เขียนด้วย ต่างก็ฮือฮาสาธุการ จัดหาสิ่งของเงินทองกันโกลาหล ลั่นศรัทธา พอถึงเวลา (นี้จะเขียนหรือจะเทศน์ สำนวนมันจะมากไปหรือเปล่า) ก็เดินทางตามพ่อไป รถบัสก็คันหนอ.. ถึงลำพูนฝนตกรินเป็นสายไม่ขาดเม็ด ต้องพักถ่ายผู้คนขึ้นรถสองแถวจากวัดจามเทวีไปวัดวังมุย คงจะเหมาสองแถวหมดเมืองลำพูนกระมัง พี่อรรณพ (พ.ต.อ. อรรณพ กอวัฒนา) เป็นผู้จัดการอำนวยความสะดวกทั้งหมด ทางเข้าวัดวังมุยก็แคบ ฝนก็รินไหล แต่ผู้คนที่เดินทางไปถึงวัดวังมุยแบบทุลักทุเลเฮฮากันได้ทั้งหมด

หลวงปู่ชุ่มท่านเข้านิโรธในป่าช้าใกล้วัด ปลุกกระห่มล้อมสายสิญจน์ กันรั้วกันผู้คนเข้าไปรบกวน พ่อขึ้นไปรอหลวงปู่บนกุฏิรับรอง ผู้เขียนเข้าไปจัดจิวรสิ่งของทีนำไปร่วมถวายมากมาย โปสธ่แทบแตก พระคุณหลวงปู่คำแสนเล็กนั้งยิ้มเย็นใจคอยอยู่ในโบสถ์

๑๒๐ เสียงจากถ้ำ ฉบับพิเศษ

ณ ที่นั่นเอง.. ในกาลเวลานี้เอง.. ที่หลวงปู่ชุ่ม เคลื่อนเสลี่ยงคนคนหนามออกจากกระท่อม เมื่อตอนถอนจิตจากนิโรธสมาบัติ ฝนก็กลายเม็ดเป็นฟูฟอยละเอียดเนียนสายตา.. จำอารมณ์นัก.. คลื่นศรัทธามหาชนก็ร้องกระหึ่มโมทนาแย่งกันแข่งกันโยนดอกไม้ ธนบัตร บ้างจยขึ้นไปบนเสลี่ยงพระอริยสงฆ์ แม้โลกธรรม ลาภ สรรเสริญ ท่วมท้นล้นเสลี่ยงอย่างไร หลวงปู่ชุ่มก็นิ่งสงบ เย็นใจ ประคองจิตรับรู้ศรัทธาเหล่านั้น ไม่มีอาการหวั่นไหว

องค์หนึ่งนั่งเหนือเสลี่ยงชัย ฉ่ำละอองฝน ห้อมล้อมด้วย ผุ้ชนดุดดาวล้อมเดือน

อีกองค์หนึ่งนั่งยิ้มสงบคอยอยู่ในพระอุโบสถ รอเวลาโมทนามหาทาน ที่จะถวายบูชาครูบา

อีกองค์หนึ่ง.. องค์ที่ผู้เขียนกลัวที่สุดรักเหลือแสน กำลังกระทำสีหนาทลีลามมาเป็นองค์ประธานในพิธี

ท่านผู้อ่านเอ๋ย.. สามองค์พี่น้อง ที่เวียนว่ายบำเพ็ญบารมีมาจนครบจบกำลังแล้ว สามดวงประทีปแก้วกำลังจะมาสถิตร่วมในเขตพุทธสีมาพุทธเขตเดียวกัน เพื่อให้ลูกหลานได้ชื่นชมสมปรารถนา

แต่อะไร ๆ ในโลกมันก็ไม่ค่อยจะสมใจนักหรอก ท่านผู้อ่านเอ๋ย.. หน้าที่กระดาษณ์หมด ตอนหน้าค่อยอ่านต่อ..

แล้วท่านจะทราบ.. ว่าเมื่อพระแท้ท่านบันเทิงอารมณ์กันท่ามกลางลูกหลานนั้น มันลึบยากเพียงใด.

หลวงปู่ชุ่ม (ต่อ)

วันนั้น.. ท่านผู้อ่านเอ๋ย.. อารมณ์ใจของผู้เขียนมันไม่เหมือนกับวันก่อน ๆ ที่เคยร่อยอารมณ์กับการขโมยมะม่วงเขากิน.. ในใจเรานี้ มันนึกถึงแต่หน้าหลวงพ่อ มันกังวลเลิกลีลาที่พ่อบั่นลือข่มมิฉฉาพิริในใจผู้เขียน ..ท่านได้ฉีกขี้ทำลายความคะนองฤทธิ์บาป ของเราจนอ่อนแรงไปแล้ว ..มันกลายเป็นความเศร้าหมองใจ ที่เราได้เคยล่วงละเมิดสิทธิมะม่วงของเจ้าของเขามาโดยตลอด ขณะที่นั่งคิดอยู่ใต้กิ่งมะม่วงคู่แวนั้นแหละ ก็ได้ยินเสียงเปิดหน้าต่าง.. เสียงที่ผู้ชายเจ้าของกระแอมแบบไม่ใช่เพราะอาการป่วยกาย มันเป็นเสียงกระแอมผสมเจตนาจะบอกว่า “ฉันทมาแล้วนะ.. เจ้าขโมยหน้าด้าน” ข้าเลื่องมองไปก็เห็นพี่แกหวิมถ่วงเวลาไว้ท่า ข้าเลื่องมองผู้เขียนแบบคนที่ม่แต่ความหงุดหงิดหวาดระแวง ..นี่ถ้าเป็นวันก่อนหน้านี้ ก่อนจะพบพ่อ (หลวงพ่อกฤษีฯ วัดท่าซุง) ผู้เขียนจะต้องยืม เฮอะ.. ยืมมีเลศนัยของความหยิ่งทะนงคงมันในความเลวเฉพาะตัว.. คนอย่างเรา... ถ้าตัดสินใจว่าจะขโมยให้ได้ มันต้องได้ เอาเหอะ.. แก่ผลเมื่อไหร่ เป็นได้รู้ฤทธิ์สัตว์นรกกัน!

๑๒๒ เสียงจากถ้ำ ฉบับพิเศษ

ขโมยตอนแกยังไม่กลับบ้าน มันจะไปเก่งอะไร.. นี่นะ.. เดี่ยวจะเอามันเฉพาะหน้า มันถึงจะอร่อยใจ

แต่วันนี้..ใจมันไม่อร่อย มันกร่อย.. มันไม่กระตือรือร้น วันนี้เห็นหน้าพี่เจ้าของต้นมะม่วงมัน แล้วรู้สึกได้ทันทีว่า พี่เขามีทุกข์ เขามีความหวาดระแวง เขามีความรังเกียจเหยียดหยามตัวอะไรตัวหนึ่งที่นั่งใต้กิ่งมะม่วงคอยจิ้งหริ่ละเมิดน้ำใจเขา..

พ่อเอ.. ทำไมวันนี้ภาพของพ่อจึงได้ติดใจลูกไม่หลุดไปเสียที ทำไมเสียงพ่อจึงก้องกังวานจับใจลูกไม่เลือนหาย เสียงที่เสียบแทง คาใจ คาหู...

“....ฉันไม่รับสัต์ว์นรกเป็นลูกศิษย์หรอก..”

“..อย่างคุณนี่ ยังเป็นสัต์ว์นรกเต็มตัวนี่ เป็นคนยังเป็นคนไม่ได้ แล้วจะมาเป็นศิษย์ฉันได้อย่างไร”

“...แล้วไอ้..อี...ที่ละเมิดสิทธิอันชอบธรรม หยามน้ำใจคนอื่นนี่ มันเป็นคนเลวหรือคนดี...”

พ่อเอ.. ช่วงดุนรุกร้านนัก ช่วงสมกับความเลวที่ค้างคาใจสุดจะสาสม ลูกอยู่บ้านนี้ ๓ ปี ..เพื่อนบ้านทุกขมาตลอด ๓ ปี ลูกเลวเองเฉพาะตัว ลูกรังเกียจเฉพาะตัวไม่เป็นไร ..แต่ถ้าลูกได้เป็นศิษย์ของพ่อ จะยอมให้เขาดูลูกไปถึงครูบาอาจารย์ได้อย่างไร

ในกาลนั้นเอง ผู้เขียนก็เต็มใจเงยหน้ามองพี่ผู้ชาย ที่
บานหน้าต่างบ้าน ผู้เขียนกราบลงที่พื้นธรณีใต้ต้นมะม่วง ๑
ครั้ง แล้วประนมมือไหว้เจ้าของ..

“พี่ครับ..พี่ฟังผมหน่อย..” พี่แกจะทำหน้านางงัน
อย่างไร ก็ทำไป เราก็เปล่งคำในใจออกมา

“...ผมสร้างทุกข์ให้พี่มานานแล้ว ผมขโมยมะม่วงพี่กิน
มา คงจะนับถึงร้อยลูก ผมเจตนาละเมิดและหลอมน้ำใจพี่ ผม
เลวเต็มตัวมาตลอดหลายปี.. แต่วันนี้ผมพบครูบาอาจารย์แล้ว”

“..พี่ครับ ผมเป็นศิษย์หลวงพ่อกุญชีสิงดำ วัดท่าซุง
จังหวัดอุทัยธานี ผมเข้าใจศีลห้า ผมมีศีลห้าแล้วพี่ ผมขอขมาพี่
ด้วย พี่คิดราคามาเถอะครับ ผมจะชดใช้ให้..ขออย่างเดียว อย่า
ให้ครูบาอาจารย์ผมต้องแค้นหน่ายใจ หรือมัวหมองเพราะผม
เลย..”

“เฮ้ย..ไอ้น้อง..” พี่ชายคนนั้นชี้หัวมาที่ผู้เขียน

“เฮ้ย..ไอ้น้อง.. ถ้าน้องพูดได้อย่างนี้ ไม่ต้องชดใช้ กิน
ต่อไปน้อง.. พูดอย่างนี้ได้มาเป็นเพื่อนเป็นพี่น้องกันดีกว่า กิน
ตามสบาย.. ตลอดไปเลยน้อง!...”

โอหนอ.. อัจฉริยะหนอ ..ช่างน่าฟังน่าครอบครอง น่า
รักษาไว้เสียจริงหนอ เจ้าประคุณศีลเฮย.. เพียงเราเห็นโทษอัน
มีแก่เรา และจะพึงมีแก่ท่านที่เราละเมิด ก็เกิดพลังอัจฉริยะ

๑๒๔ เสียงจากถ้ำ ฉบับพิเศษ

ให้เกิดความอาจหาญผ่องใสในใจเรา ให้เกิดการให้อภัยปรองดองกับผู้อื่นรอบตัวอย่างนี้เองหนอ นี่เพียงข้อเดียวคือข้อ ๒ อทินนา.. เรากียึดคอมองฟ้า เดินดิน นั่งนอนยืนไปได้ทุกสถานที่ โดยไม่ระแวงตัวเอง โดยใจประกาศก้องไปถึงไหน ๆ ตามลมทวนลมว่า

“คนอย่างเรา... จะไปอยู่ที่ใด จะไม่มีสัตว์ มนุษย์ พรหม เทวดา ต้องเดือดร้อนเสียหายเพราะตัวเราเป็นขาดแต่ดี สมุจเฉทปหาน”

(แปลว่าอะไร.. มันยังมือไม่ได้ เขียนแล้วมันคึกใจดี)
พ่อเอ๋ย.. พ่อคุณัก เดือนหน้าลูกจะไปกราบให้ดูค่าอีก
ดูเถิด ค่าเถิด เคี้ยวเชื้ญรุกรานลูกเถิด
เอาให้ลูกจนตรอก ประจานให้หมดคักดีศรี
อยากจะรู้เหลือเกินว่า เมื่อถึงที่สุดแห่งความอับอาย
แล้ว

ถึงที่สุดแห่งความเหน่งหน่ายแล้ว.. เราจะเป็นอย่างไร
มันต้องเข้าท่าแน่นอน...

ว่าจะขยี้ไว้สักหน่อย ใจมันอยากเขียนต่ออีกนิด ใน
เดือนถัดไปก็ไปพบพ่อ.. พ่อ นั่งบนตั่งเตี้ยเดิม งามสง่าดุจพระ
อาทิตย์ทรงกลด ข้างอาจหาญสูงส่งพันพรรมนานัก พ่อเอ๋ย..
คนอย่างลูก (คนเลวนะพ่อ) นี่ไม่เคยร้องไห้ให้ใครง่ายนัก แต่ลูก

หลังน้ำตา เทน้ำใจกราบเท้าพ่อ ...พูดไม่ออก..! แต่พ่อก็พูดเสีย
เอง

“เออ..เออ... อย่างนี้พอใช้ได้ เอ้า..เข้ามาใกล้ ๆ”

พ่อรู้ใหม่ว่ามือพ่อที่ตบไหล่ลูกนั้น มีราคาอันหาพินิจ

“อย่างนี้รับเป็นศิษย์ได้ แต่อย่าทะนงตัวนะ ยังไม่พ้น
นรกหรอก หนีมันให้ได้ ลูกผู้ชายเกิดมาเป็นมนุษย์พบพระพุทธ
ศาสนา อย่าให้เสียชาติเกิด..”

พระคุณพ่อเหนือเกล้าเออย.. เพียงพอแล้ว พ่อที่ลูกจะ
พิสูจน์ตัวเองแล้ว พ่อดูแลลูกจะทำให้พ่อดู

เอ้า..! จบเสียทีก่อน.. ชักจะเล่นบทดาราดำน้ำตา
สาไทยหรือ? ไปฟัง.. ไปสัมผัสกระแสใจอันบริสุทธิ์ แต่เร้าแรง
ของ หลวงปู่ชุ่มกันดีกว่า...

ตอนที่แล้วมาจบลงตรงไหนหนอ.. มาจบลงที่ว่าพระ
คุณเจ้าสามพี่น้องร่วมบารมีกำลังจะมาก่อทำพิธีมหาจุฬาร่วม
กันในพระอุโบสถเดียวกัน อีกวาระหนึ่ง

ต้องขอบอกเล่าंनाอารมณ์ ท่านผู้อ่านเสียก่อน ..เอา
เสียนิดหนึ่งพอเป็นเชื่อบุญหนุนให้ท่านเห็นด้วยใจได้ คือหลวง
ปู่ชุ่มหนึ่ง.. หลวงปู่คำแสนเล็กสอง.. พ่อ (หลวงพ่อฤๅษีฯ วัดท่า
ซุง) รวมเป็นสามดวงแก้วสังฆรัตนะนี้ ตามที่ฟังพ่อเล่า ก็ทราบ

๑๒๖ เสียงจากถ้ำ ฉบับพิเศษ

ว่า ท่านเกิดร่วมอุทรเดียวกันมาหลายชาติหนักรึ.. แต่ละองค์ก็ทรงลักษณะเป็นพิเศษเฉพาะตน

หลวงปู่คำแสนเล็กจะเป็นพีใหญ่ มีอัยยาศัยรักสงบ ขี้อาย รักน้องจนตัวเองประมาณไม่ได้ว่ารักแค่ไหน จะยอมเสียสละทุกอย่างให้น้องได้แม้จะเป็นบัลลังก์เสวตรฉัตรตามสิทธิ ทายาทอันชอบธรรม ขออย่างเดียวให้น้องได้มีความสุข

หลวงปู่ชุ่มออกจะดุ มีความเด็ดเดี่ยว หุ่นชีวิตจิตใจให้ กับงานทุกอย่างที่รับผิดชอบ แต่วาสนาเออ.. อานุภาพที่เด็ดขาดปานนั้น ก็มีไว้ทำเพื่อน้องที่ท่านรักและชาติตระกูลเท่านั้นจริง ๆ แล้วท่านรักความเป็นอิสระ ไม่ชอบนำคน แต่ก็ไม่ชอบให้คนนำท่าน เสร็จจากภารกิจใดก็มอบความสำเร็จนั้นให้ส่วนรวม แล้วก็อยู่กับตัวเองและโลกของตัวเอง.. อย่างนี้มาทุกชาติ

ที่นี้มาถึงพ่อ หลวงพ่อฤๅษีลิงดำ วัดท่าซุง เขียนยากหน่อย เพราะอยู่ใกล้ตัวเรามากที่สุด ใกล้เกินไปจนมองเห็นความดีเต็มที่ได้ หรืออีกอย่างหนึ่งเห็นความดีของพ่อจนบรรยายไม่สาสมใจรักของเรา

พระดี.. คนดี.. ก็เหมือนภาพวาดฝีมือประณีตสมปรารถนา

หากดูใกล้เกินไป ก็เห็นตำหนิลายเส้น เงาสี เป็น

ธรรมดา

หากดูไกลเกินไป ก็เห็นความดีจุดเด่นไม่ชัดเจนทั่วถึง
ต้องอยู่ระยะไม่ใกล้ไม่ไกลนัก นาน ๆ ดูที ก็จะเห็น
ควรค่าถนอม

พ่อของเราก็เหมือนกัน.. การดูใกล้ดูไกล จะเอาไว้พูด
ตอนที่เป็นเรื่องของท่านโดยตรง ตอน ‘**พระผู้เป็นเนื่อนาบุญ**’
..ตอนนี้จะชวนท่านผู้อ่านดูในระยะพอดี โน่น.. เห็นพ่อเดินมา
จากกุฏิที่พัก จะว่าเข้มแข็งปึงปึงก็ไม่ใช่ จะว่าอ่อนโยนเหมือน
คนไม่เคยลำบากก็ไม่เชิง ถ้าท่านเคยเห็น ..สมัยก่อน เขาเรียก
สีหะ ..ถ้าตัวที่เป็นจำฝูงเขาเรียก สีหราช คือราชสีห์ คือสิงโต
ในหนังที่วีนั่นแหละ ท่านเคยเห็นไหม

หลวงปู่ช่มลอยเหนือศิระผึ้งชนมาบนเสลี่ยง แต่พ่อ
เดินผ่านฝูงชนที่จงรักต่อท่านมาแบบธรรมดา แต่กลุ่มบุคคล
ผู้อัมบุญเหล่านั้นกลับเปิดทางให้ท่านเป็นสายนำอัสจรรย์ เขา
เหล่านั้นนั่งประนมมือสองข้างทาง แต่ตาจับจ้องหน้าพ่อด้วยความ
รัก เทิดทูน จะว่าท่านใดได้น้ำใจจากปวงชนมากกว่ากัน
หนอ ระหว่างท่านลุงผู้ทรงเสลี่ยงกับท่านพ่อผู้กระทำสีหนาท
ลีลา ในช่วงมือเอื้อมถึง ท่ามกลางคนที่ท่านรัก ..แต่ทั้งสองท่าน
ก็มารวมกันในพระอุโบสถวัดวังมุย ในกระแสดายดาที่ชื่นชม
ของท่านพี่องค์ใหญ่สุด ..ท่านลุงคำแสน

๑๒๘ เสียงจากถ้ำ ฉบับพิเศษ

ท่านผู้อ่านเอ๋ย.. เมื่อทั้งสามท่านนั่งสามเส้ามีพอนั่งตรงกลาง เราจึงได้เห็นอำนาจวาสนาบารมีและภาระรับผิดชอบของพ่อ พ่อพุดนำให้ลูก ๆ ที่ตามขบวนไปให้รู้จักอาณิสสของการทำบุญกับพระอรหันต์ที่ออกจากนิโรธสมบัติ พ่อพุดไม่มีติดขัดเสียงกังวานกินใจ หลวงปู่คำแสนนั่งยิ้มมองพ่อทำงาน แบบ.. ‘โหมทนาด้วย ช่วยเหนื่อยแทนหน่อย’ หลวงปู่ข่มนั่งสงบสำรวม เหมือนนั่งสบายคนเดียวในป่าร่มรื่นในโลกของท่านเอง.. ต่างองค์ต่างทำหน้าที่ ต่างองค์ต่างเป็นสุขอิสระตามธรรมชาติของตนเอง นาน ๆ ครั้ง ก็จะหันมามองทางญาติโยมลูกหลาน ที่มาทำบุญกับท่าน มองยิ้มสนิทใจ เหมือนยิ้มพร้มไปบนดอกไม้ที่ท่านได้ปลูกฝังรดน้ำมากับมือ ใจเราเอ๋ย.. ขณะนั้น ใจเราอยากจะเป็นพระอรหันต์ อยากบวช อยากยิ้มเอ็นสนิทเหมือนท่าน แม้ต้องแลกด้วยทุก ๆ อย่างในโลกที่เราครอบครอง รวมทั้งชีวิตของเราด้วย ..เราจะยอมแลกกับผ้ากาสาวพัสตร์ เราปรารถนาจะบวชอุทิศแต่พระรัตนตรัย เราจะเดินตามรอยเท้าพ่อและพระอรหันต์ทั้งหลาย เราปรารถนาพระนิพพาน

จากวันนั้น.. ถึงวันที่นั่งเขียนอยู่นี้ ก็ปีแล้วหนอ... (๒๕๔๔) ๒๔ ปีมาแล้ว เหตุการณ์นั้นแม้จะผ่านไปแล้ว แต่ภาพเหตุการณ์ของบุญวาสนานั้น ยังสะอาดแจ่มใส ยังสามารถ

นี่ถึงกลิ่นรูป กลิ่นจิวร กลิ่นน้ำหมาก.. นี่กรรมที่มีค่าโบราณ
กล่าวไว้ว่า กลิ่นแห่งศีลนั้นหอมทวนลม ขจรขยายไปได้ไกล
แสนไกล ยิ่งมาได้ไออุ่นของพระธรรมจากใจของพระคุณเจ้า
สามพี่น้องมาอบรม ผสมผสานเข้าไปด้วย จึงได้หอมมานาน
ขนาดนี้หนอ..

จากพิธีออกจากนิโรธสมาบัติวันนั้น ผู้เขียนได้พบ และ
ปรนนิบัติหลวงปู่ชุ่มและหลวงปู่คำแสนเล็กอีกหลายวาระ ส่วน
ใหญ่จะเป็นที่ ‘บ้านขอยสายลม’ ของพวกเรานั้นแหละ จะเล่า
สู่กันฟังตามลำดับ เหตุการณ์จริงเป็นต้นมา

ครั้งหนึ่งพ่อทำพิธียกฉัตรจำลองที่พระธาตุจอมกิตติ
เมืองเชียงแสน จังหวัดเชียงราย เหตุผลที่ทำพิธีนั้นท่านผู้อ่าน
ก็คงจะได้ทราบจากหลวงพี่ชัยวัฒน์แห่งวัดท่าซุงเขียนเล่าและ
บอกเล่า ขณะนำท่านผู้อ่านไปเที่ยวนมัสการพระธาตุประจำ
ทุกปีอยู่แล้ว ผู้เขียนจะเล่าเฉพาะส่วนที่เกี่ยวกับ ‘**ความเป็น
พระ**’ ของครูบาชุ่มเท่านั้น ก่อนจะเดินทางขึ้นไปทำพิธี เรา
ได้จัดเตรียมการทุกอย่าง รวมทั้งกำหนดองค์พระสุปฏิปันโน
ที่จะเข้าร่วมบวงสรวงด้วย ทุกองค์จะต้องเคยเกี่ยวข้องกับ
เหตุการณ์ภูชาติเชียงแสนจากขอมโดยเฉพาะ ก็มี..

พ่อเรา

หลวงปู่คำแสนเล็ก

๑๓๐ เสียงจากถ้ำ ฉบับพิเศษ

หลวงปู่ครูบาชุ่ม

หลวงปู่ครูบาวงค์

หลวงปู่ครูบาธรรมชัย

เหตุผลเป็นเพราะอะไรไม่ต้องเขียนแล้ว พ่อก็อัญเชิญพระบรมสารีริกธาตุสี่แดงเป็นประกายจุฬเพชรพลอยบรรจุในยอดพระธาตุจำลอง (พระเจดีย์องค์เล็ก ขณะนี้ตั้งอยู่ทางมุมซ้ายด้านในบริเวณพระธาตุจอมกิตติ) นำขึ้นไปจากซอยสายลม จุงเอาลูกหลานที่มากมาย และยุ่งบ้างชนบ้างเหมือนลิง มีผู้เขียนรวมอยู่ด้วยตัวหนึ่ง ได้ฤกษ์อากาศดีตอนเช้า ก็เอาพระธาตุจำลองประดิษฐานตรงหน้าองค์พระธาตุจอมกิตติ หลวงปู่ครูบาทั้งหลายก็มาตามคำอาราธนาของคุณเจดิสรี ศุขสวัสดิ์ ณ อยุธยา (พี่อ้อย) เจ้าของบ้านซอยสายลม แม่งานคนสำคัญสมัย ๒๐ กว่า ปีนั่น หลวงปู่ทั้งหลายนั่งตรงพระวิหารคู่พระธาตุ ซึ่งขณะนั้นเป็นศาลาไม้เก่ามาก พ่อก็ทำพิธีบวงสรวงยกฉัตร พอพ่อกล่าวคำบวงสรวงเสร็จก็จะยกฉัตรจำลองติดยอดพระธาตุ พ่อก็หันมา พูดเบา ๆ ว่า

“ไปบอก...”

เท่านั้นเอง.. หลวงปู่ชุ่มซึ่งอยู่ในกลุ่มครูบาเจ้า ..ห่างพ่อ ขนาดไม่ได้ยินเสียงสั่งนั้นแน่ ก็นำขึ้น

“ชยันโต โพธิยา.....”

พอให้ท่านเจ้ากรมเสริม (พล.อ.ท. ม.ร.ว.เสริม สุขสวัสดิ์
คู่บุญพี่อ้อย) ยก้านฉัตรติดยอดพระธาตุ แล้วหันมาพูดว่า

“ต้องอย่างนี้ พระดีต้องอย่างนี้ ต้องฟังคำสั่งพระ
พุทธเจ้าได้ พร้อมกันถูกต้องอย่างนี้!”

ตกลงก็ต้องไปบอกให้หลวงปู่ชุ่มขึ้นชยันโต.. เพราะ
ท่าน ‘ฐ’ พร้อม ๆ กับที่พอรู้จากท่านผู้สั่งจากเบื้องบน พอถึง
บอกว่า ‘พระดีต้อง อย่างนี้’ อันที่จริงก็ทั้ง ๕ องค์นั้นแหละ
..จึงได้ถูกกำหนดให้มาร่วมพิธีใหญ่ของประเทศชาติได้ ข้อ
พิสูจน์ที่เห็นชัดเจนจะแจ้งตั้งแต่ก่อนพอจะบวงสรวง ตอนที่
หลวงปู่ต่าง ๆ หยอยมาไม่พร้อมกัน หลังจากกราบพระธาตุ
จอมกิตติแล้ว ทุกท่านก็หันมากราบองค์เล็กที่บรรจุพระบรม
สารีริกธาตุอย่างนอบน้อม กราบแล้วกอบเทินหัว ท่านนี่ก็ออก
ใหม่.. นั้นแหละทำอย่างนั้นทุกองค์ ก็ตามเคยเหมือนกันที่ผู้
เขียน เป็นต้องเข้าไปถามเสียจนได้

“หลวงปู่กราบอะไร?”

“หลวงปู่กราบพระบรมธาตุพระพุทธรเจ้า แสงสวย
เหลือเกิน เป็นบุญมากน้อ..”

ก็หายสงสัย หายคันหัวใจ

อีกครั้งหนึ่ง ที่บ้านซอยสายลม

ตามปกติจริง ๆ แล้ว บ้านซอยสายลมจะมีงานยุ่ง

๑๓๒ เสียงจากถ้ำ ฉบับพิเศษ

เฉพาะตอนที่พ่อมาสอนพระกรรมฐานเดือนละครั้ง เป็นเวลา ๓ วัน พี่อ้อยจะเดินสั่งงานจัดโน่นวางนี่ก่อนพ่อมาเพียง ๒ วันก็เสร็จเรียบร้อย แต่นับจากงานฉลองวัดท่าซุง ปี ๒๕๑๘ เป็นต้นมา การจัดแจงสถานที่ก็มีการเพิ่มเติมขึ้นบ่อยครั้ง เพราะหลวงปู่สุปัฏปันโนทั้งหลายจะโคจรมาพักเจริญศรัทธาตามคำนิมนต์ของท่านเจ้าของบ้านครั้งละองค์ ก็จัดที่พักไม่ยาก บางคราวมาพร้อมกัน ๓-๔ องค์ พี่อ้อยก็สั่งงานเพิ่มคือบริเวณที่พวกเรานั่งตรงหน้าท่านเจ้าอาวาสรับแขกทุกวันนี้แหละ เอาราวสลิงมาชิง รูดม่านกันเป็นห้อง คูหาละองค์ บางคราวก็จัดกันฉากกันสายตา ตรงพื้นที่จำหน่ายสังฆทานปัจจุบันนี้แหละ หลวงปู่ทั้งหลาย ท่านไม่ติดความสุขสบายของเสนาสนะอยู่แล้ว แต่ท่านกลับแสดงทำเป็นสุขสบายใจ สนุกสนมกับเสนาสนะเฉพาะกิจที่พี่อ้อยสั่งเนรมิตถวายเสียจริง ๆ

ยิ่งหลวงปู่ชุ่มกับหลวงปู่คำแสนเล็กละก็.. จะนั่งสบายใจ ยิ้มอมความสงบสุขไว้เต็มอกเต็มใจเต็มใบหน้า นึกเอาเองเถอะ พระชราภาพแล้ว นั่งหลังค่อมลงแล้ว... ใจปลงปลดโลกธรรม ความทุกข์ออกจากใจเป็นอิสระเบิกบานเสียแล้ว... จับท่านไปนั่งตรงไหนก็เป็นสุข ช้าพลอยทำให้สถานที่เยือกเย็น คนในที่นั่งก็เป็นสุขอิมเอบบุญไปด้วย อย่างวันนั้นท่านนั่งฉันหมากกัน ๒ องค์น้องพี่ ภายในฉากผ้าคูหาอาศัยสบายอิริยาบถ

มีผู้เขียนนั่งประจบประคบवादอยู่ มาดูพระแท่นหมากกันดีกว่า..

เคยได้ยินใครหนอ.. พูดว่าพระที่ฉันทมาก นัตยานัตถ์ ยังมีกิเลส ให้เหตุผลที่น่าเอ็นดูว่า ขนาดกิเลสปลายกิ่งแค่หมากกับยานัตถ์ก็ยังตัดไม่ได้ จะไปตัดกิเลสโลภ โกรธ หลง ได้ยังไง ก็คงจริงของเขา แต่ของหลวงปู่คำแสนกับหลวงปู่ชุ่มนี้ ไม่จริงแน่ โธ่เอ๊ย.. นั่งใจเย็น ทรงอิริยาบถกำหนดรู้สบายอารมณ์ หยิบหมากใส่ปากเคี้ยว ฟันก็ไม่ค่อยจะมี บางเคี้ยวก็ต้องตะแคง มุมฟันมูมปากช่วย ..หัวเราะขำตัวเอง

“มันแข็งน้อ..”

เอ้าหยิบพลูป้ายปูน ช้าเชียว.. ทั้งสายตาทั้งอารมณ์ ทะลุ ไปไหน ๆ โนน ทะลุนะไม่ใช่ทะลวงเลอะเทอะฟุ้งซ่าน ทำมือห่อพลู ทำเหมือนตะล่อมอารมณ์เป็นคำเดียว ส่งใส่ปากเคี้ยว ใจคงจะเคี้ยวอารมณ์ กัดกิเลสให้ขาด หลวงปู่ชุ่มเคี้ยวไปครู่เดียวก็หันมาทางหลวงปู่คำแสน

“มีหมากมัย..”

“มี..”

เอ้า.. ยืนกันหยิบกันแค่หมากแห้งซีกเดียว มันไม่พอเคี้ยวไม่พอสูตรผสม เคี้ยวไปก็ยืมขำ ยืมขอบคุณ ยืมตอบรับ ไม่เป็นไรเอาอีกไหม ..พอแล้ว ไม่เอาแล้ว เอ้า..บ้วนน้ำหมากกัน

๑๓๔ เสียงจากถ้ำ ฉบับพิเศษ

ดีกว่า ปากเคี้ยว.. มือหยิบกระโถนรอรารมณ พอใช้ได้ก็ขับน้ำ
หมากบัววัน ๒ บ้วน ๓ บ้วน แล้วก็วางกระโถน หลับตาเคี้ยว..
องค์หนึ่งนั่งเงยหน้าหลับต้ายิ้มเย็นเป็นสุข อีกองค์ลืมหูลืมตามอง
ทะลุพื้นบ้านทะลุโลก ไม่เห็นสนใจน้ำหมากหรือกระโถนที่ท่าน
วางทิ้งแล้ว

กิเลสอยู่ตรงไหนหนอ..

ผู้เขียนก็มกราบชิดเท้าเจ้าประคุณ ไม่มีเหตุผล ไม่ต้อง
การเหตุผล ใจมันเป็นสุขอิมเอิบ

เนื่อนาบุญแห่งพุทธเกษตรเอ๋ย.. เพียงพระคุณเคี้ยว
หมาก ขับน้ำหมากวางกระโถน ก็บันดาลให้เกิดดอกออกผล
ขึ้นในใจผู้เขียน ให้เบิกบานอิมเอิบด้วยความหวัง ..เราจะต้อง
ได้บวช เราต้องได้เคี้ยวหมาก เราต้องอิมอย่างนี้บ้าง (อันหลังนี้
เลวนะ..วัดรอยเท้าช้างนะ)

หลวงปู่่มนี้ทรงอภิญญาสมาบัติแน่ แต่ไม่เคยเห็น
แสดงขัดแย้งแดงจัดอะไรสักครั้ง มีครั้งหนึ่งที่มาพักชอยสายลม
อย่างนี้แหละ มากัน ๔ องค์ ตกคำท่านก็จะทำวัตรเย็นกัน
...พระคุณเจ้าทางเหนือนี้ ท่านจะคุกเข่าสวดมนต์กัน พอวัน
แรกผ่านไปก็ต้องรีบแก้ไขปัญหา ฟันกระดานแข็ง เข่าพระแก่
คุกบดพื้นก็ต้องเจ็บมาก พื่ออัยก็ให้เอาเบาะฟองน้ำมา รองเข่า
ถวายท่าน ..โธ่เอ๋ย วันนั้นหลวงปู่บุดดาภิเษกมาสสมทบเหมือน เหาะ

มาไม่บอกกล่าว มาถึงพอดีกับที่ทั้ง ๔ องค์ กำลังจะคุกเข่าบนเบาะ หลวงปู่บุตรดาจะคุกเข่าบนพื้นแข็ง โอ้ย..หลวงปู่ชุ่ม หันมามองตาผู้เขียน ตะคอกเสียงดุเชียว..

“นี่..ยังงี้! พระคุณท่านจะนั่งยังงี้!”

ก็ใครจะไปรู้ว่าท่านจะมา ละล้าละลัง เขาก็จะคุก หลวงปู่ชุ่ม เอาเข่าท่านกระทบเบาะ.. เจ้าเบาะสีเหลืองลายน้ำตาล ใบของหลวงปู่ชุ่ม ก็แล่นมองไม่เห็นเงาไปรองรับเข่าหลวงปู่บุตรดาพอดี! หลวงปู่ชุ่มก็คุกกับกระดานแทน ผู้เขียนวิ่งแทบจะชนพื่ออยู่ที่เดินถือเบาะ มายืนให้เอาถาดหลวงปู่ชุ่มคุกเข่าสบายอิริยาบถ แล้วค่อย ๆ นึก ..ใช้โอกาสนี้หรือเปล่าหนอ หูกี่ฟังเสียง ๕ พระสงฆ์อายุรวมกันเกิน ๔๐๐ ปีสวด เสียงสำเนียงไพเราะแบบโบราณ เสียงคำเมือง กระแสคำพระ

“นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อาระหะโต.. ชัมม๊า.. ชัมมพุต ตัสสะ...นะโม...”

ร้องให้สนุกดีวันนั้น..

แล้วก็มาถึงเรื่องสุดท้ายที่จะเล่าให้ฟังกัน เรื่องของหลวงปู่ชุ่ม ทำอะไรล่ะ! ฟังเอาเองดีกว่า คือพอจะใกล้ถึงสังขาร หลวงปู่ชุ่มก็บอกความในใจกับท่านเจ้ากรมเสริมและพื่ออัย (ท่านพล.อ.ท.ม.ร.ว. เสริม สุขสวัสดิ์ และคุณเชิดศรี สุขสวัสดิ์

๑๓๖ เสียจากถ้ำ ฉบับพิเศษ

ณ อยุธยา เจ้าของบ้านซอยสายลม ..เขียนย้า กลัวคนรุ่นหลังจะลืม) ว่าท่านเคยเกิดเป็นลูกของท่านพ่อท่านแม่คู่นี้ แล้วท่านก็ลงไปปักขีไต้กับพระคุณพ่อเรา ในงานสาธารณสงเคราะห์ของศูนย์สงเคราะห์ฯ วัดท่าซุงเรา ก่อนเดินทางก็บอกท่านพ่อท่านแม่ทั้งสองว่าไปเที่ยวนี้ก็ต้องลาแล้ว ศพของท่านขอให้จัดที่ซอยสายลม ขอให้โยมพ่อโยมแม่จัดการ เผาศพท่านด้วย ถ้าให้ทางวัดลำพูนไปจัดการศพจะเสียเปล่า ถ้าให้โยมพ่อโยมแม่จัดการ กระดูกท่านจึงจะเป็นพระธาตุเอาไว้ให้คนรุ่นหลังสักการะ ทศนาเพื่อความมั่นคงในคุณพระรัตนตรัยได้

...ขอเล่าข้ามไปก่อนว่าเมื่อท่านกลับจากปักขีไต้ก็ป่วยเข้ารับรักษาตัวที่โรงพยาบาลอะไรหนอ... มีพี่อำไพ พวงทองกับพี่หมอยุวดี เป็นผู้รับธุระถวายอุปการะ เล่าข้ามต่อไปก่อนอีกช่วงหนึ่งว่า... พอหลวงปู่มรณภาพ ตั้งศพที่บ้านซอยสายลมแล้ว ชาวบ้านชาววัดลำพูนก็เดินขบวนกันมา อย่าเรียกว่าแย่งเลย.. มาเผาศพท่านไป ทางบ้านสายลมก็ไม่กล้าอ้างคำฝากฝังฝากไข่ของหลวงปู่ เพราะท่านไม่ได้เขียนเป็นลายลักษณ์อักษรไว้ ก็ต้องเป็นไปตามกฎหมายวินยสงฆ์ ..เสียตายหนอ

เออละ..กลับมาดู ย้อนไปสัมผัสเหตุการณ์ที่พวกเราปรนนิบัติร่างกายพระดีกันเป็นวาระสุดท้าย วันนั้นพอดีเป็นวันที่พ่อไปสอนพระกรรมฐานที่บ้านสายลม ปีไหนหนอ.. ๒๕๒๑

เวลาประมาณสองทุ่ม พี่อ้าไฟ พวงทอง ก็โทรศัพท์มาบอกว่า หลวงปู่ชุ่มมรณภาพแล้วโดยอาการสงบ.. คือลูกขึ้นมานั่งยิ้มสดชื่น สักครูก็นอน..สงบนิ่งไปเลย พ่อสั่งให้นำศพหลวงปู่มาตั้งที่บ้านสายลม ตั้งสรงน้ำกัน ตรงหน้าห้องที่พระสงฆ์พัก เวลามาสอนกรรมฐาน ตรงที่จำหน่ายสังฆทานนั้นแหละ เอาเตียงมาวางร่าง เอาตั้งมารองขนน้ำสรงมือ

ร้องให้กันทำไมหนอ.. ท่านคงนอนยิ้มงาม ..ไม่มีใครตอบท่าน มีแต่ต่างก็ตอบสนองความเคารพอาลัยรักของตนเอง เอาหมั่นมาทาฝ่าเท้า เอาผ้าขาวมาตัดพิมพ์แจก ให้ทำบุญกัน.. พิมพ์รอยเท้าทำไมหนอ.. ท่านคงถาม ทำไมไม่พิมพ์น้ำคำ ประทับกระแสรธรรมไว้ในดวงจิต ..เอาเถิดลูกหลานเอ๋ย ทำอะไรที่มันไม่ผิดศีลแล้วมีความสุขก็ทำเถิด เป็นบันไดเป็นกำลัง ให้ก้าวไปสู่จุดที่ปู่เข้าถึงแล้ว จุดที่พ่อเธอเข้าถึงแล้ว เมื่อเธอเข้าถึงด้วยตัวเอง อามิสบูชาทั้งหลาย เธอก็ไม่ต้องทำแล้ว ตอนนี้ทำเถิดลูก ทำไปจนวันตาย... วันที่ปู่ได้ครอบครองสมใจแล้ว

ผู้เขียนประจักษ์เตี๋ยปากหลวงปู่ด้วยกระดากซบ ตอนนี้ไม่กลัวโดนดุแล้ว ตามีอำนาจดุสหายฟ้าปิดสนิทแล้ว แต่กระแสนอัศจรรย์ อย่างหนึ่งเล่นเข้ากระตบใจผู้เขียน

“ครูปู่บนหัวนอนซี.. สวยไหม?”

สวยครับ งามมาก..ยิ้มงามสงบนัก

“ดูหน้าศพปู่ซิ.. สวยไหม?”

ไม่สวย ปู่พ่นน้ำลายเป็นฟองทำไม ผมเช็ดให้...

“จะให้ดูโง่ลูก.. ผลสุดท้ายปู่ก็เป็นอย่างนี้ เย็นเฉียบ
แข็งทื่ออย่างนี้ ทุกคนต้องเป็นอย่างนี้ พ่อเธอก็ต้องเป็นอย่างนี้
ตัวเธอก็ต้องเป็นอย่างนี้ ร่างกายหมดอายุใช้งานแล้วก็ไม่มีอะไร
ดีแล้ว เอามาทำกิจ เอามา โลก โกรธ หลงอะไรไม่ได้แล้ว เธอ
อย่าประมาทเลย รีบทำความดีเสียให้ถึงพร้อม รีบจัดขัดล้าง
ความชั่วมลทิน ในใจให้หมดไปเสีย มันเป็นของไม่ดี แล้วใจของ
เธอก็จะผ่องใส ให้มันผ่องใสเสียก่อนตาย จะได้นั่งกินหมากนั่ง
ยิ้มเย็น นั่งคุยเป็นสุขได้...”

ครับ..ปู่ หลวงปู่.. ลูกขอคุกเข่าปรนนิบัติ ขอมองหน้า
ขอดูตบกระแสบใจของหลวงปู่ของท่านลุงซุ่มโดยไม่ยกมือไหว้
ขอเอามือทำงาน เอาใจกราบเข้าไปในดวงจิตที่เลอเลิศด้วย
ความเมตตา อันเข้มแข็งดุจแสงสายฟ้าที่สะท้อนเงาลงในแผ่น
น้ำอันสงบร่มรื่น ทั้งร่างนี้ไว้เกิด... ขึ้นไปสถิตเป็นกำลังใจคอย
ชี้ทางลูกด้วยเถิด...

หลวงปู่รู้ไหม.. เคยมีใครบอกหลวงปู่ไหม ว่ามีพระดี
องค์หนึ่งได้อุบัติมาในโลกมนุษย์ พระองค์นี้ใช้ความสงบอันเด็ด
เดี่ยวสอนผู้คนได้โดยแทบไม่ต้องใช้วาจาภาษาพูด เพียงท่าน
เดิน ยืน นั่ง นอน ฉันทมาก แม้นอนตายหงายร่างก็ยังสามารถ

สั่งและสอนผู้คนให้เข้าใจความจริงที่สวຍงามได้ ลูกจะบอกให้
เพราะลูกรู้จักพระองค์นั้น เพราะลูกรักพระองค์นั้น ท่านชื่อ
ครูบาชุ่ม โพธิโก พระดีศรีล้านนา หลวงปู่ย่าอิจฉาท่านนะ
อย่ามาห้ามไม่ให้ลูกรักบูชาท่านนะ เพราะท่านได้พิมพ์จริยา
พระ ลงไปในใจลูกเสียแล้ว จนตราบเท้าเข้าสู่พระนิพพานก็จะ
ไม่ยอมลบให้เลือนหาย.

ตอนที่ ๗

หลวงปู่ธรรมชัย

จากวันนั้นเป็นต้นมา ชีวิตจิตใจของผู้เขียน ก็ฝากฝัง
หยั่งลึกลงไปในพื้นที่ผืนแผ่นดินนาบุญ แห่งหลวงพ่อกุญชรลีลา
วัดท่าซุง รักแห่งความจงรักได้แผ่ซ่านเกาะยึดซ่อนไขผสมกลม
กลืนไปกับสายวาสนาบารมีสายการปฏิบัติแห่งครูบาอาจารย์
ผู้เขียนไม่ได้บอกว่าตัวเองเป็นต้นไม้ชนิดดีในผืนนาชั้นยอด แต่
กลับบอกได้ว่าตัวเองพบเพื่อนาบุญอันไพบุลย์สมใจปรารถนา
แล้ว ..ได้ลงรากฝากฝังติดเนื้อธรรมนี้ไม่มีการถอนตัวออกมา
แล้ว ส่วนการจะเติบโตและมีคุณสมบัติต่อตัวเองแล้ว ต่อโลก
เพียงใดนั้น ..กำลังทำและถามตัวเองอยู่

จุดมุ่งมาดปรารถนาของผู้เขียนก็คือการได้บวชเป็น
พระสงฆ์ภายใต้การอบรมสั่งสอนของพ่อ ปรารถนาจะเป็น
พระดี มีประโยชน์สุขต่อตนเองและประชาชนทั้งหลาย และ
ที่มั่นคงทรงใจที่สุด ก็คือเชื่อมั่นและปรารถนาพระนิพพานใน
ชาติปัจจุบันตามที่พ่อชี้แนะสอนสั่ง แต่จะด้วยเหตุผลใดหนอ
ที่พ่อยังไม่ยอมให้บวช เหตุผลและคำสั่งตัดสินนั้นผู้เขียนน้อม
ยอมรับโดยไม่เคยนึกโต้แย้ง แต่ยอมรับว่าอยากบวชทุกขณะ
จิต ตลอดชีวิตแต่วันนั้นมา..

จากวันนั้นมา... ผู้เขียนก็เริ่มเข้าไปฝากตัวขอทำงานรับใช้พระศาสนาในบ้านซอยสายลม ทั้งนี้เพื่อจะได้พบพ่อทุกเดือน ที่ท่านมาสอนพระกรรมฐานและรับบำเพ็ญกุศลเป็นเวลา ๓ วัน คือวันเสาร์อาทิตย์และวันจันทร์แรกของเดือน ผู้เขียนเริ่มช่วยจำหน่ายหนังสือ วัตถุมงคลและชุดสังฆทาน รวมทั้งชวนขาย ยกหยิบย้ายงานใด ๆ ที่พื้อย (เจ้าของบ้าน) จะเมตตาสั่งการ ทำงานอย่างนี้ถือว่าเป็นการทำการปฏิบัติตนและประพฤติธรรมรอเวลาบวชอย่างแท้จริง ทำให้ได้สัมผัสผู้คนที่หลังไหลมาทำบุญปฏิบัติธรรมกับพ่อ ได้ร่วมมือร่วมใจกับศิษย์รุ่นพี่รุ่นน้อง ที่วนเวียนเข้ามาทำงานกันไม่ขาดสาย ได้พบและกราบทำบุญกับพระนักปฏิบัตินักพัฒนาหลายองค์ที่ท่านเคารพและเข้าใจกันกับพ่อ ซึ่งแน่นอนทั้งหมดที่กล่าวมานี้ย่อมมีทั้งกระแสที่เราพอใจและไม่พอใจ แต่ท่านผู้อ่านเอย ความที่เราพอใจหรือไม่พอใจนั้น ก็ไม่ใช่ว่าท่านทั้งหลายนั้นจะดีหรือไม่ดี ถูกต้องหรือไม่ถูกต้อง ไปเสียทุกคนทุกครั้งก็หาไม่ พ่อจะบอกเราเสมอว่า ให้อุदारมณใจของเรา ฝึกฝนอารมณใจของเราเอง ท่านบอกว่า

“ถ้าเราดีเสียอย่าง จะไม่เห็นว่าคุณอื่นเลวเลย มีแต่กฎของกรรมที่กำลังให้ผล และแสดงผลอยู่เท่านั้น แล้วก็ไม่มีอะไรเหลือ...”

บ้านสายลม เป็นบ้านที่ให้ชีวิตธรรมะแก่ผู้เขียน เป็นสถานที่ให้โอกาสและฟูมฟักกลุ่มเกลาผู้เขียนอยู่เป็นเวลาถึง ๑๐ ปี ชีวิตผู้เขียนนั้นนอกจากคุณพ่อคุณแม่และพี่น้องร่วมสายโลหิตแล้ว ก็มีบุคคลอื่นเป็นที่รักและระลึกถึงอยู่ที่บ้านสายลมอีกจำนวนหนึ่ง ที่เป็นประหนึ่งสายเลือดในหัวใจผู้เขียน

ท่านเจ้ากรรมเสริม (พล.อ.ท.ม.ร.ว.เสริม ศุขสวัสดิ์)

พี่อ้อย (คุณฉัตรศรี ศุขสวัสดิ์ ณ อยุธยา)

พี่หน้อย

คุณหน้อย

คุณโหม่ง

คุณหนา

คุณหน่อง

ครอบครัวเจ้าของบ้านสายลมทั้งหมดนี้แหละ ที่เป็นส่วนสำคัญในการทำนุบำรุงพระศาสนา ณ วัดท่าซุงของเราอย่างแท้จริง สมัยก่อนโน้นพ่อมารับสังฆทาน ๓ วัน พวกเรานับเงินกัน รวมทั้งในตู้ใบบาตรบริจาคแล้วถ้ารวมกันได้ถึง ๘๐,๐๐๐ บาท (แปดหมื่นบาทถ้วน) จะดีใจกันมาก จนถึงเวลาก่อนพ่อจากโลกมนุษย์ไปสู่อมตสุข รายได้จากการบำเพ็ญกุศลจำได้ว่าขึ้นถึงเดือนละ (๓ วัน) ๕ ล้านบาท ถึงบัดนี้ก็คงจะไม่ต่างจากนี้มากนัก แสดงถึงรากฐานและน้ำใจแรงกายอัน

๑๔๔ เสียจากถ้ำ ฉบับพิเศษ

ยาวนานหนักแน่นของชาวบ้านสายลม ที่มีต่อวัดท่าซุงของเรา
ตลอดมา

ผู้เขียนเอง ได้เห็น ได้เรียนรู้ ได้ฝึกฝน ได้มาทำดีทำเลว
ที่บ้านนี้ตลอด ๑๐ ปีก่อนจะได้บวช พ่ออวยเปรียบเสมือนแม่
เสมือนพี่ที่อบรม ดูว่าตกเดือน โดยไม่เกรงใจว่าผู้เขียนจะโกรธ
เพราะท่านถือเราเป็นคนของท่าน เอาไว้ตอนเล่าถึงเรื่องของ
ท่านบนเส้นทางพระโยคาวจรนี้แล้ว จะอัญเชิญให้สนใจ ตอน
นี้ก็ขอเชิญท่านผู้อ่านไปพบกับหลวงปู่พระศีลธิ์เชียงใหม่อีกองค์
หนึ่ง หลวงปู่ครูบาธรรมชัย แห่ง อ.แม่แตง.

.....

ท่านผู้อ่านคงจำได้ว่า เมื่อตอนที่เขียนถึงหลวงปู่
คำแสนเล็ก ได้เคยกล่าวถึงพระสงฆ์องค์หนึ่งที่หลวงปู่คำแสน
เล็ก ทั้งดูและเอ็นดู และเมื่อตอนที่แล้วของหลวงปู่ชุ่มในพิธี
ยกฉัตรจำลองที่พระธาตุจอมกิตติ ได้เอ่ยชื่อพระสุปฏิปันโน
องค์สุดท้าย ในรายชื่อพระที่ไปร่วมพิธีบวงสรวงครั้งสำคัญ
พระองค์นั้นก็ชื่อ **‘หลวงปู่ธรรมชัย’** แห่งวัดทุ่งหลวง อ.แม่แตง
จ.เชียงใหม่ นั่นเอง

ท่านผู้อ่านที่รัก ถ้าจะมีพระดีสักองค์ที่รักและเคารพ
พ่อของเรา (หลวงพ่อฤๅษีลิงดำ วัดท่าซุง) อย่างสุดที่จะรักได้
และแสดงความในใจออกมาทางกายได้เหมือนใจที่สุด องค์กรนี้

แหละเป็นอย่างที่กล่าวนั้น

ผู้เขียนพบหลวงปู่ครูบาธรรมชัยครั้งแรก.. ในงาน
บวงสรวงยกฉัตรพระเจดีย์ธาตุจำลองที่วัดพระธาตุจอมกิตติ
อ.เชียงแสน จ.เชียงราย เมื่อเกือบจะ ๓๐ ปีโน้น แต่บุคลิกภาพ
ของท่านยังชัดเจนไม่เคยเลือนราง ยังต่อเนื่องภาพลำดับ
เหตุการณ์ของหลวงปู่ ไม่เคยจางหาย เข้าวินั้น.. พวกเราชาว
วานรชาลยสมรชาญบุรุษทั้งหลาย นั่งล้อมรอบพอรอเวลาฤกษ์
จะบวงสรวงยกฉัตร ขณะนั้นก็มีพระร่างเล็กห่มดองครองสิริรัก
ใส่ประจำคอเม็ดใหญ่ มือถือไม้สั้น อย่างถนุถนอมแต่โอ้อวด
ถือคทาประจำยศ ใบหน้าท่านเคลื่อนไหวด้วยรอยยิ้มเต็มใบ
หน้า เดิมค้อมไหล่นิด ๆ เข้ามากราบองค์พระเจดีย์จำลอง
กราบนมูนวลงบนอบกอบใส่เกล้า เรานี้.. ดูท่านแล้วต้องน้อม
ใจ ก้มหัว นึกกราบตามกอบตามท่านชนิดห้ามใจไม่อยู่ เสร็จ
แล้วท่านก็มากราบพ้อแทบเท้า ยิ้มสບตาพ้อด้วยรอยยิ้มเหมือน
เด็กดีใจ โอ้ยนี่มันคืออะไร... พ้อก็มองหน้ารับยิ้มตอบเหมือน
ท่านผู้ใหญ่จับตาพบเด็กน้อยที่คอยหา เอาละ.. เท่านั้นที่พอที่จะ
กระตุ้นความอยากของผู้เขียนให้ชนะความสำรวมมารยาทได้
ทันที เมื่อเสียงเข้าไปถามท่านว่า

“หลวงปู่กราบสวयจังครับ ตอนกราบเจดีย์ยิ่งงาม
มาก...”

(กำลังจะถามต่อว่า หลวงปู่กราบอะไร เห็นอะไร ทำนองนั้นแหละ) ท่านก็หันมามีมือตอบว่า

“หลวงปู่กราบพระบรมสารีริกธาตุพระพุทธรเจ้า แสงรังสีสวยงามเหลือเกิน เป็นบุญมากนี่...” ก็หายสงสัยคลายอารมณ์คัน ผู้เขียนนะไม่ได้เห็นแสงฉัพพรรณรังสีเหมือนหลวงปู่ แต่รู้แน่ชัดเพราะเห็นพ่อบรรจุพระบรมสารีริกธาตุนั้นกับตาของตัวเองตามที่เขียนเล่าในตอนหลวงปู่ข่ม

หลวงปู่ธรรมชัยองค์นี้ จะเรียกว่าพระอภิญญาหรือเปล่า ไม่ชัดเจนนัก แต่ด้านทิพจักขุญาณนี่ว่องไวไม่ทันกำหนดจิต หลวงปู่เป็นพระหมอ สงเคราะห์ผู้คนด้านรักษาโรคและกฎของกรรมพิสดารพันวิสัยเยียวยาของแพทย์สมัยปัจจุบัน เวลาท่านตรวจอาการของโรค จะให้คนไข้จับไม้คทาที่ท่านถือคู่กายอยู่ตลอดเวลา นั้นแหละ คนไข้จับด้านปลาย หลวงปู่จับทางด้าม สัมผัสบอก เสียงจะแจ้งเลย..

“เป็นโรคกษัย... ไม่ใช่มะเร็ง.. ป่วยมา ๓ ปี ๔ เดือน ๑๒ วัน.. มีอาการปวดเอี้ยว (ผู้เขียนช่วยท่านจดฉลากยาในบางครั้ง ต้องย้าถาม จึงได้ความว่าปวดเอว ภาษาเหนือนี้ลืมนไปหลายชาติแล้ว) ให้กินยามะขางโหด...ยา..(โอ้ย...จำชื่อไม่ได้ มันนานมาแล้ว เกือบ ๓๐ ปี แล้วก็มามากมายหลายขนาน)...รักษา ๒๙ วันหาย!”

แล้วท่านก็ยิ้มเต็มหน้าเมตตาล้นใจ มองหน้าคนไข้ ผู้เขียนเห็นเขาราบหน้าเบิกบานมีความสุข ยิ่งนึกว่าคงจะหายโรคก่อน ๒๙ วันด้วยซ้ำไป เอ้า! คนอื่นต่อไป.. ทอยเข้ามายาว.. แฉวยาว.....

สมัยแรก ๆ หลวงปู่ธรรมชัยจะรักษาคนไข้ที่บ้านซอยสายลม.. มีอยู่วันหนึ่งกำลังทำงานง่วนอยู่ในห้องสอนกรรมฐาน ปัจจุบันของซอยสายลมนี้แหละ นั่งกันอยู่ในห้อง มีฟ้ามี่ฟ้ามันปิด ท่านรีบบอกผู้เขียน

“นี่.. รีบไปเซ็นรถลูกหลวงปู่มาเร็ว เอามาเร็ว ๆ เข้ามาก่อนใคร ๆ เขาใช้หนักหนานัก”

ผู้เขียนรีบตาลีตาลานออกไปนอกห้อง หน้าบ้านก็ไม่มี.. โน่น! ที่ถนนหน้าบ้านสายลมโน่น.. กำลังเปิดประตูท้ายรถแวน เซ็นท์ลูกทุเลลงจากรถ ผู้เขียนรีบเข้าไปช่วยด้วยความมุงมากกว่าความสงสาร ..นี่ ขนาดนี้เขี้ยวหรือ ท่านเห็นได้ รู้ได้ยังไง โอ้ย..พาเข้าไปตรงหน้าหลวงปู่ นั่งหน้าเหลืองเหมือนศพ มีสายเสียจากเอาจากห้อง จากอะไร เขียนว่าอะไรดี... ไอ้ที่ใช้ปัสสาวะนะ ระโยงระยางแฉงลงในขวด ในถุงพลาสติกที่แขวนรอบรถ ญาติคนป่วยบอกว่าหมอเชิญให้กลับมาตายที่บ้านหลวงปู่มอง... ยิ้ม... โคลงหน้าจิ้งหะสั่น ๆ สุภาพเขี้ยว

“ไม่ตาย..ไม่ตาย... ไปอยู่กับหลวงปู่ที่เชียงใหม่ รับรอง

๑๔๘ เสียงจากถ้ำ ฉบับพิเศษ

เดือนเดียว หาย...”

ข่าวที่แน่ชัดในเวลาต่อมา อีก ๒ เดือนก็คือ กวาดวัดทำงานได้ มอบกายถวายชีวิตให้หลวงปู่เรียบร้อยไปแล้ว

หลวงปู่ธรรมชัยมาปรากฏกายสงเคราะห์ศิษยานุศิษย์ที่วัดท่าซุงในปี ๒๕๑๙ ซึ่งเป็นปีที่ ๒ ของงานประจำปี ท่านมาที่หลังหลวงปู่องค์อื่นแต่ทำงานมากกว่าทุกองค์รวมกัน ทั้งรักษาโรค ทั้งแก้วิบากกรรม (แก้ไขให้ผ่อนหนักเป็นเบา) ทั้งพยากรณ์ให้กำลังใจ หลังฉันอาหารเช้า (ฉันมือเดียว ประมาณ ๑๐.๐๐ น.) ก็ลงมือรักษาไปจนโน่น.. ดึกเลย จะพักบ้างก็สงบน้ำตอเนิ่น ไบหน้ายิ้มตลอดเวลา ผู้เขียนไม่เคยเห็นท่านทำหน้าบึ้ง เปื่อหน่าย ไม่เคยได้ยินคำบ่น จากปากว่าเหน็ดเหนื่อย ทั้ง ๆ ที่คนไข้ก็มีอาการป่วยมากมายหลายประเภท ท่านก็รักษา ช่วยเหลือเขาได้

มีอยู่อีกครั้งหนึ่ง.. ที่นี้โรคใจ..

คนนี้เป็นผู้หญิง สวยเสียด้วย เป็นนางงามและดาราภาพยนตร์ สมัย ๒๐ ปีกว่าโน้น เธอเข้ามากราบ กราบ..กราบ..กราบ...พอเงยหน้า มองหลวงปู่เท่านั้นแหละหน้าสวย ๆ นี่..เบะ เบ้เลย ร้องไห้โฮลั่นห้อง ไม่อายใคร

“หลวงปู่เจ้าขา... ฮือ..ฮือ.. หลวงปู่.....”

ตาฉ่ำน้ำตา มองหน้าหลวงปู่เหมือนจะกลืน เหมือนจะ

กลัว

“พระอรหันต์มีจริงนะเจ้าคะ..หลวงปู่...”

“ผมอยากบวชครับ หลวงปู่...”

อ้าว..ผู้หญิงหรือผู้ชายกันแน่ เธอก็รำพันของเธอต่อไป ..ยิ่งร้องไห้ น้ำมูกนี้ไหลเประอะหมดงามกันเลยทีเดียว หลวงปู่ก็ยิ้ม..ม... พักหน้าน้อย ๆ แล้วพักหน้าให้ผู้เขียน พาเธอไปล้างหน้าล้างตา กลับออกมายิ้มแป้นสวยกว่าเดิม เพราะตอนนี้ยิ้มแบบมีความสุข สงบจากปิติโลดโผนนั้นแล้ว หันหน้าไปคุยกับพี่ ป้า น้า อา ผู้หญิงที่นั่งประดาหน้าหลวงปู่อยู่ด้วยกัน หลวงปู่ธรรมชัยหันมาพูดกับผู้เขียนเบา ๆ ว่า

“คนนี้ชาติก่อนเขาเชื่อสุตฺตฺน์ บวชเป็นศิษย์หลวงปู่คู่กับเรานี้แหละ”

อ้าว!.. มาเกี่ยวข้องกับเราด้วย.. อย่างนี้เอง.. ตอนพาไปซื้อหอน้ำล้างหน้า ถึงได้เดินเกาะผู้เขียนไปเหมือนสนิทกันนักหนา ทั้งที่เพิ่งพบหน้ากันครั้งเดียวนี้เอง แล้วหลวงปู่ก็เล่าต่อ

“บวชแล้ว ก็ทำความเพียรเคร่งครัด ได้ฉานสมาบัติ เก่งพอตัว แต่ยังไม่ทันได้เป็นพระอริยะก็เกิดเรื่องเสียก่อน คือพอคลายความเพียรนั่งพักอยู่หน้ากุฏิ ชาวบ้านเขาแห่นางงาม ชนะการประกวดผ่านไป ใจสุตฺตฺน์กำลังสบายอยู่ก็นึกไปว่าเขามีบุญนะที่เกิดมาสวยได้เป็นนางงาม ...เกิดสิ้นชีวิตในช่วง

๑๕๐ เสี่ยงจากถ้ำ ฉบับพิเศษ

อารมณ์นั้น.. ก็เลยต้องมาเกิดเป็นนางงาม ตายจากชาตินี้จะขึ้น
ไปอยู่ชั้นดุสิต จะลงมาเกิดอีกครั้งที่เกาะภูเก็ตร่วมหลวงปู่ ใน
สมัยศาสนาครบ ๕,๐๐๐ ปี โน่น...”

โอ้โฮ.. ท่านพูดคล่องไม่ต้องตั้งท่าหลับตาสักนิด..!

สำหรับตัวผู้เขียนเอง จากการสัมผัสเกี่ยวข้องกับหลวง
ปู่ธรรมชัยมา มีความคิดเห็นเป็นส่วนตัวว่า ถึงจะพบจะเห็น
หลวงปู่มาก แต่ความมักคั่นจะม้นน้อยกว่าองค์อื่น ๆ ทั้งนี้เห็นจะ
เป็นเพราะว่า หลวงปู่ไม่ได้มุ่งสอนพระกรรมฐาน.. มุ่งในด้าน
สงเคราะห์ แบ่งเบาทุกข์หยาบเย็นสุขแก่สุขภาพทางกายที่ได้รับ
วิบากกรรม ทุกข์ทรมานเสียเป็นส่วนใหญ่ การเข้าไปนั่งถ้ำ
นั่งพิงนาน ๆ จึงไม่มีโอกาสนัก เพราะระยะนั้นผู้เขียนมีความ
ปรารถนาบวชรุนแรงมาก คิดแบบไฟแรงจัดว่า เราจะสนใจ
เฉพาะอารมณ์ตัด อารมณ์ละเพื่อพระนิพพานเท่านั้น ก็เลยได้
เรื่องหลวงปู่ธรรมชัย มาเล่าค่อนข้างน้อย

สิ่งสำคัญที่สุดที่ผู้เขียนรู้สึกได้คือความเมตตากรุณา
และความอ่อนน้อมที่สูงส่งไม่มีประมาณ ความเมตตานั้นเห็น
ชัดเจนใจที่ท่านสงเคราะห์ประชาชน ใบหน้าบ่มสุข สายตานุ่ม
นวลยิ้มฉายเชื่อมสายตาคนไขให้ตื่นต้นปีติ การพยักหน้าที่สุขุม
เชื่อมั่นที่ทำให้ผู้คนอบอุ่นใจว่า ได้ที่พึ่งที่วางใจได้สนิทคนหนึ่ง

จบภาระจากไป ก็ส่งสายตามองปิดงานสงเคราะห์อย่างหมดจดงดงาม อีกคนหนึ่งเข้ามาเฉพาหน้าก็เงยหน้าฉายแววอบอุ่นต้อนรับเป็นอย่างนี้เสมอมา... ไม่เคยแสดงอาการเหน็ดเหนื่อย เบื่อหน่ายให้ผู้คนเห็น

ในด้านความอ่อนน้อมนั้นเห็นได้ที่ตัวหลวงปู่ การเดินที่เนิบนาบ ค้อมไหล่ การยิ้มยิ้มที่อาบอิมกระแสบใจ คำพูดที่ซื่อตรงสบายอารมณ์สบายหู ..แต่ถ้าจะดูให้ชัดเจน ต้องดูเวลาท่านกราบพ่อ (หลวงพ่อกุญชร) จากเท้าและเข่าที่กระโหย่งถึงมือและเศียรเกล้าที่กราบกราบแนบพื้น จากมือที่พนมถวายคำพูดและสนทนาปราศรัย มือนั้นงามนอบน้อมเหมือนช่อดอกไม้ที่ประคองบูชา ไม่เคยตกต่ำลงมาจนกว่าคำพูดนอบน้อมจะจบลง นั่นก็ยังไม่น่าอัศจรรย์ใจ เพราะพระดีที่มีความสุขแล้ว ท่านก็ทำกันอย่างนั้นทุกองค์ ที่ประทับใจผู้เขียนไม่มีลืมกลับเป็นตอนนี่.....

วันนั้นหลวงปู่มาธุระที่กรุงเทพฯ มาพักที่บ้านซอยสายลม ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่พ่ออยู่ที่วัดท่าซุง พี่อ้อย (ที่จริงผู้เขียนน่าจะเรียกแม่ ถึงตอนที่เขียนถึงท่านจะเรียกให้สมใจ) ก็ให้จัดหลวงปู่พักบนห้องพ่อ เราก็พาท่านขึ้นไปกราบเรียนว่า

“หลวงปู่....พักบนเตียงหลวงพ่อนะขอรับ ผมเปลี่ยนที่นอนให้เรียบร้อยแล้ว”

๑๕๒ เสียงจากถ้ำ ฉบับพิเศษ

เท่านั้นแหละท่านผู้อ่านเอ๋ย...หลวงปู่ธรรมชัยถึงกับ
คุกเข่าลงบนพื้นหน้าเตียงนอน กราบลงบนพรมวางเท้าแล้ว
พูดเสียงน่าสงสารว่า

“จะฆ่าหลวงปู่รื้อ.. จะให้หลวงปู่ตกนรกรื้อ.. หลวงปู่
ขอนอนตรงนี้ก็พอแล้ว...”

แล้วท่านก็กราบขึ้นตรงที่วางเท้าหน้าเตียงนอนพอ ก็
ต้องรื้อฟูกลงมาปูตามที่ท่านยืนยันขึ้นแข็ง

หลวงปู่ธรรมชัยน่าจะปีเดียวกับพ่อ (หลวงพ่อฤๅษีฯ)
แต่มารยาทการแสดงออกนั้น เหมือนลูกที่กระทำต่อพ่อที่ตนรัก
และเกรงกลัว

..ยังหลวงปู่ อ่อนน้อมค้อมต่ำ ก็ยังส่งให้ท่าน ดูสูงส่ง
มั่นคงในชาติไม่มีประมาณ และยังชี้ชัดให้พระคุณของพ่อ
เด่นกระจ่าง แม้จะพยายามปกปิดซ่อนเร้น ให้เห็นแต่ความ
ธรรมดาสามัญตลอดมาก็ตาม..

จนเวลานี้... แม้พระคุณทั้งสองจะทิ้งร่างลาโลกไปแล้ว
ก็ยังส่งมอบมรดกธรรมล้ำค่าไว้ให้ลูกหลานที่ศรัทธาใช้สอย นั่นก็
คือความอ่อนน้อมถ่อมตน และการปกปิดความดีไม่อวดอ้าง
เหมือนจันทร์เพ็ญเด่นกระจ่าง แม้จะเอาเมฆหมอกหนามาบดบัง
เอาไว้ ก็ยังครองใจชาวโลกให้จดจ่อระลึกถึงอยู่ไม่มีเวลาเสื่อม
สลายคลายศรัทธา.

ตอนที่ ๘

หลวงปู่มหาอำพัน

เท่าความตอนที่แล้วเพื่อนำเนื้อเรื่องว่า.. ผู้เขียนได้เรียนรู้ ได้ฝึกฝน ได้มาทำดีทำเลวที่บ้านซอยสายลมนี้ ตลอด ๑๐ ปี ก่อนจะได้บวช พื่ออัย (คุณเจ็ดศรี สุขสวัสดิ์ ณ อยุธยา) ท่านเจ้าของบ้าน เปรียบเสมือนแม่ เสมือนพี่ที่อบรมดูว่าตกเดือน โดยไม่เกรงใจว่าผู้เขียนจะโกรธ เพราะท่านถือว่าเราเป็นคนของท่าน...

ยังได้ทราบความประสงค์ที่ผู้เขียนปรารถนาจะบวช ถวายชีวิต ปฏิบัติธรรมและรับใช้พระพุทธศาสนาใต้บุญของพ่อ พื่ออัยก็ยิ่งกวัดขั่น อบรมดูแลแก้ไขพฤติกรรม พุ่มพุก ศรีธธา ของผู้เขียนเข้มงวดเป็นพิเศษ ผู้เขียนพูดไว้จารึกไว้ ณ บัดนี้ว่า ผู้เขียนเกิดในกระแสรธรรมที่บ้านสายลมนี้ ได้อิ่มใจ เข้มแข็งแรงกล้า ในศรัทธาต่อพระพุทธศาสนาที่บ้านนี้ ได้เตรียมตัวบวช และสมมาดปรารถนาห่มผ้ากาสาพลัสตร์จากบ้านนี้ แต่ผลการปฏิบัติและพฤติกรรมของผู้เขียน หากจะคิดผิดเพี้ยนหรือไม่เป็นที่สบายใจของท่านผู้ใด ก็เป็นเรื่องส่วนตัวของผู้เขียน ถ้าหากจะมีท่านใดสบายใจหุสบายใจเพราะมีผู้เขียนเป็นเหตุร่วม ก็ขอให้ทราบว่า เป็นผลจากการอบรมบ่มฝึกของพื่ออัยเป็นส่วนสำคัญนักหนา..

สมัยที่เข้ามารับใช้งานพ่อที่บ้านสายลม ยังจำบรรยากาศ และตัวบุคคลที่ร่วมสมัยได้ชัดเจน เอาเฉพาะในส่วนของผู้่น้อยเสียก่อน.. ในบรรดาเพื่อนสหายธรรมมีผู้ปรารถนาบวช มีอยู่ด้วยกันหลายคน

‘หลวงพี่ชัยวัฒน์’ ตอนนั้นมีฉันทะในการรวบรวมศรัทธาและเงินทำบุญได้ไม่มีใครเทียบ หากพ่อจะเดินทางไปล่าพระอาจารย์ (กราบพระสุปฏิปันโน) หรือไปบวงสรวงทำพิธีมหามงคลในที่ใดทิศไหน ..จะมีหลวงพี่ชัยวัฒน์นั่งสนทิตใจใกล้ไม่เคยขาด และบัดนี้หลวงพี่ชัยวัฒน์ก็รับมรดกกรรมเดินทางนำญาติโยม บำเพ็ญมหากุศลเป็นเอกเป็นเด่น เป็นวาสนาประจำตัว ไม่มีใครทำแทนได้..

‘หลวงพี่สุรจิต’ ตอนนั้นเป็นผู้กระตือรือร้นใฝ่หาพระอาจารย์ เป็นผู้ทีกล่าวคำนารักว่า

“ผมอยากถามปัญหาหลวงพ่อ (หลวงพ่อฤๅษี) ลักสองข้อ..”

ท่านพูดกับผู้เขียนเสียงดังเซียว

“..ถ้าหลวงพ่อตอบได้ ผมจะมอบกายถวายชีวิต บวชรับใช้” เสียงนั้นทำเอาท่านเจ้ากรมเสริม (พล.อ.ท. ม.ร.ว. เสริม สุขสวัสดิ์) ท่านเจ้าของบ้านซอยสายลม ต้องลุกขึ้นนั่งจากท่า

นอนฟังพาบอ่านหนังสือกำลังภายใน กล่าวรับคำหาญกล้านั้น
ว่า

“ฮ้า! ..ยังงั้นเชียวหรือ?.. ไหนลองมาคุยกันดูก่อน ลอง
ให้ผมตอบดูก่อน..”

จากนั้นทั้งสองท่านก็คุยกันไม่ทราบว่าย่างงัยบ้าง แต่
หลวงพี่สุรจิตได้ถวายชีวิตบวชในปีถัดมา และอยู่ควัดท่าซุง
จนปัจจุบันนี้ มาทีหลังแต่บวชก่อนใครทั้งหมด..

ในกลุ่มลิงหน้าพลับพลาพระคุณหลวงพ่อฤๅษีฯ ก็มีที่
บวชแล้วสึกไปเป็นฆราวาส และยังเป็นฆราวาสยังไม่ยอมบวช
ก็มี.. ชัยรัตน์ สุทัศน์ สองพี่น้องผู้มีน้ำใจต่อผู้เขียน ที่ทั้งชีวิต
ก็ไม่ยอมลืมน มีไพโรจน์ สมศักดิ์ และธำรงผู้เฒ่าเฒ่าเป็นพี่รัก
ของผู้ใกล้ชิด สมโชค และสุชาติ ทั้งหมดนี้ไม่ขอเอ่ยนามสกุล
เพราะเจ้าตัวอาจไม่ปรารถนาจะบอก กลุ่มลิงหน้าพลับพลา
นี้จะซุกมุ่นุ่นวายใจเป็นสุขบ้างเป็นทุกข์บ้าง ทำงานจำหน่าย
วัตถุมงคล หนังสือ เทปธรรมของพ่อ รวมทั้งบอกบุญแจกจ่าย
ข้าวกุศลที่พ่อบำเพ็ญนำลูกหลานอยู่ จะเป็นกลุ่มผู้น้อยที่พี่อ้อย
เมตตาเอาใจใส่เป็นพิเศษ เป็นกลุ่มแรงงานอาสาทำงานตาม
บัญชาของพี่อ้อย ไม่ว่าจะเป็นงานบริการการปฏิบัติธรรมใน
ซอยสายลม งานในวัดท่าซุงทุกประเภทเวลาว่างงานประจำปี
และงานโอกาสพิเศษต่าง ๆ ..รวมทั้งงานเดินทางไปบำเพ็ญกุศล

๑๕๘ เสียงจากถ้ำ ฉบับพิเศษ

พิเศษที่พ่อจ้ดนำลูกหลาน การทำงานทุกอย่างนี้เองที่ทำให้
ผู้เขียนและเพื่อน ๆ ได้เรียนรู้ ลีลา มารยาท กิเลสและกุศล
ในกระแสนุคคลต่าง ๆ อย่างสมใจ อันเป็นเหตุให้ผู้เขียนได้รับ
ประโยชน์มากมายเมื่อได้บวชเข้ามาในพระพุทธศาสนา

นี่ย้อนถึงกำลังใจตอนนั้น ตลอดทั้งวันทั้งคืนส่วน
ใหญ่จะส่งใจเข้าไปในกาสาฬพัศตร์อยู่ตลอด เข้าไปกราบถาม
ขออนุญาตบวชกับพ่อ ท่านตอบว่า

“ยัง.. ยัง..”

แม้กระทั่ง เมื่อเข้าไปกราบหลวงปู่บุดดา ที่ตอนนั้น
ท่านจำพรรษาอยู่วัดอาวุธฯ ถนนจรัลสนิทวงศ์ ไปพร้อมกับ
ภรรยา ผู้เฒ่าตาประคับประคองศรัทธาผู้เขียนตลอดมา หลวง
ปู่บุดดา กล่าวกับเธอว่า

“เออ.. นี่! อีผู้หญิง ผู้ชายเขาจะต้องบวชนา อย่าไป
หลงเขาไว้เชียวนา..”

แล้วท่านก็หันไปสั่งหลวงพี่มหาทอง ซึ่งตอนนี้นำว่า
เป็นเจ้าคณะอำเภออยู่จังหวัดสิงห์บุรี เป็นพระครูสัญญาบัตร
ไปแล้ว

“นี่..! มหา ไปเอาผ้าไตรมาให้ไอ้ผู้ชายนี้มันชุดนึ่ง เอา
ไว้เป็นผ้าครอง”

ท่านผู้อ่านเอ๋ย แม้ได้ผ้าไตรครองอันเป็นมิ่งมงคลสูง

สุดจากพระบริสุทธิ จากมือหลวงปู่ดามาแล้วอย่างนั้น
ก็ยังไม่ได้บวช เอามาบูชาไว้ที่โต๊ะบูชาพระ เมื่อพ่อยังไม่ให้
บวชตัว เราก็จะบวชใจ ก็เริ่มท่องบ่นบทสวดเจ็ดตำนานจนได้
คล่องแคล่ว ท่องบทขานนาค เสาหัว ภัณฑะ จนจำได้เจเนใจ
เล่าไม่อาย.. พ่อวันดีคืนดี ทนไม่ไหวจริง ๆ แล้ว.. ก็ปิดประตู
ห้องพระเอาผ้าไตรออกมากราบขอขมา แล้วลองห่มแบบพระ
นั่งสวดมนต์ ทำสมาธิ แล้วก็ชักผ้าบูชาไว้อย่างเก่า ทำอย่างนี้
จนผ้าไตรอ่อนนุ่มนวลเหมือนบวชแล้วสักเต็มพรรษา

เออละ.. ตอนหน้าค่อยเล่าต่อ อ้อ! แถมอีกนิด เรื่องน่า
อายทั้งนั้น คือตอนนั้นภาพยนตร์เรื่อง ‘แผลเก่า’ ได้ถูกสร้าง
ขึ้นเป็นครั้งแรก คุณสรพงษ์ ชาตรี เป็นไอ้ขวัญ คุณนันทนา
เงาะกระจ่าง เป็นอีเรียม ฉายที่โรงภาพยนตร์อินทรา ประตูน้ำ
ทั้งสองนี้เล่นเก่งมาก มีอยู่ฉากหนึ่งที่ต้องเข้าไปดู ถึงเจ็ด
รอบ คือ ฉากไอ้ขวัญตื่นเข้าตักน้ำล้างหน้า ก้มดูเงาในอ่าง เห็น
เงาหัวขาด อันเป็นลางสังหรณ์ซึ่งเขาต้องตายในวันนั้น

ท่านผู้อ่านเอ๋ย.. ไอ้ขวัญเป็นตะลึง ถือชันหรือกะลา
จำไม่ได้.. ยืนซึมเศร้า ภาพเบื้องหลังเป็นทุ่งนา ต้นข้าวเขียว
ขจี สดใส มีพระภิกษุเดินบิณฑบาตผ่านเห็นไกล ๆ.. ใจของ
ผู้เขียนหมดความอดกลั้นร้องให้ออกมาจนคนหันมามอง ..ใจ
เราเนี่ย มองผ่านมนุษย์ผู้เป็นพระเอกผู้อาภัพ ผ่านไปจับที่ผ้า

สี่เหลืง ห่มร่างผู้สวยามยามเข้า มันจับใจผู้เขียนจนต้องพูดออกมา ร้องออกมา...

“นี่! ..งามเหลือเกิน งามเหลือเกิน.. เรากับไอ้ขวัญก็ คงจะอาภัพพอกัน ไอ้ขวัญปรารถนาอีเรียนแต่ผู้ใหญ่ขัดขวาง เรานี้ปรารถนาकाสาวพัสดร์ ปรารถนาจะอุ้มบาตรเลี้ยงชีวิต ประพตติธรรม แต่ถูกรกรรมเดิมขัดขวาง เราจะคอย.. พ่อครับ ลูกจะคอย.. ขออย่าให้ลูกต้องตายไปเสียก่อนเหมือนไอ้ขวัญ สงเคราะห์ลูกด้วย..”

อะไรทำนองนี้แหละ ดูไปร้องให้ไปจนได้เจ็ดรอบ ก็ พอดิหน้ากระดาหหมด เล็กร้องให้ร้องห่มเสียที ไปกราบพระดี ในกรุงรัตนโกสินทร์กันดีกว่า..

ท่านที่ไปปฏิบัติพระกรรมฐานที่บ้านสายลม สมัย เมื่อกว่า ๒๐ ปี มาแล้ว จะเห็นว่าทุกครั้งพ่อ (หลวงพ่อฤๅษีฯ) ไปสอนพระกรรมฐาน จะมีพระภิกษุอายุเกิน ๗๐ ปี รูปร่าง อ้วนขาว ผิวทั่วกายมีริ้วรอยต่างไปทั้งตัว นั่งพริ้มตาเปล่ง รอยยิ้มอมสุข ร่วมปฏิบัติอยู่ด้วยเสมอไปไม่เคยขาด ไม่เคย มาสาย พระคุณเจ้ารูปนั้นคือ หลวงปู่พระมหาอำพัน แห่งวัด เทพศิรินทร์ อันเป็นวัดที่สถิตของพระสุปฏิปันโนองค์สำคัญ แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ ท่านเจ้าคุณนรรัตน์ราชมานิต ผู้ระบือ นามความดี

ท่านผู้อ่านเอ๋ย.. เขียนถึงองค์นี้แล้วกลัวว่าภาษาไทยจะมีอักษรไม่พอเขียนบรรยายคุณชาติมารยาทพระของหลวงปู่พระมหาอำพัน เพราะดูไม่ออกว่าท่านจะมีความดีความเด่นเห็นชัดอะไรนักหนา แต่เมื่อมาหาความบกพร่องของท่าน กลับหาเคঁหา ร่องรอยความเลวไม่ได้

นี่แหละ.. เขียนยากตรงนี้แหละ

หลวงปู่ท่านเป็นพระธรรมยุติกายที่น่าสนใจมาก ก็คือท่านเป็นทั้งสหายและศิษย์ในทางธรรมของท่านเจ้าคุณนรฯ คือท่านบวชก่อนท่านเจ้าคุณ นรฯ ๘ เดือน สนทนสนมชอบพอกันแบบพี่น้องในทางธรรม และเคารพยกย่องท่านเจ้าคุณนรฯ เป็นพระอาจารย์สอนพระกรรมฐาน อยู่ที่วัดเทพศิรินทร์ด้วยกัน จนท่านเจ้าคุณนรฯ ทั้งสังฆารละโลกอันรุ่มรวย เสวยสุขสงบไปแล้ว ..แต่หลวงปู่ยังตามไปไม่ได้ ยังคงสถิตอยู่วัดเทพศิรินทร์ และมาปฏิบัติธรรมถวายตัวเป็นศิษย์พ่อ (หลวงพ่อฤๅษี) ซึ่งเป็นพระมหานิกาย และมีอายุพรรษาอายุชั้นห้าอ่อนกว่าหลวงปู่ มากมายหลายปี

แต่ว่าท่านเอ๋ย.. สิ่งอัศจรรย์อันงามตาสบายใจได้ตามหลวงปู่มาด้วย นั่นคือความเคารพนอบน้อมถ่อมตนช่างสูงช่างยิ่งใหญ่อะไรอย่างนั้น หลวงปู่พระมหาอำพันผู้สูงวัย ผู้สงบเยือกเย็น ก็กราบกรานมือ นบหน้าแนบเท้าพ่อผู้อ่อนวัย

๑๖๒ เสียงจากถ้ำ ฉบับพิเศษ

อ่อนพรรษา ความเคารพนอบน้อมกับความเมตตาอาทรมาพบกันตรงนั้น.. ที่บ้านซอยสายลม เมื่อปี ๒๕๑๘ ได้เกิดตำนานสังขานุสติขึ้นในจิตใจของท่านทั้งหลายในยุคนั้น ซึ่งมีผู้เขียนรวมอยู่คนหนึ่งด้วย

มีสิ่งหนึ่งซึ่งอยากจะเขียนเล่าให้ฟังจริง ๆ นั่นคือปกติแล้วเวลาพ่อให้ไตรสรณาคมน์ทั้งพระและฆราวาสก็พนมมือว่าตาม เวลาพ่อให้ศีลห้า ฆราวาสจะพนมมือน้อมใจว่าตามรับศีล แต่พระจะลดมือลงสำรวจจิตใจไหม? แต่... ไม่ใช่! หลวงปู่พระมหาอำพันพนมมือว่ารับศีลห้าไปกับเขาด้วย และทำอย่างนี้ตลอดมาไม่เคยขาด ไม่เคยพลาดพลั้งเผลอ ประหนึ่งว่าทุกคำทุกกระเสาะความดี ที่พ่อให้ลูก ๆ นั้น หลวงปู่รับเอาไปประจักษ์ที่สรวงสวรรค์ พ่อพูดถึงกริยาของหลวงปู่ที่ทำอย่างนั้นดังนี้..

“คนที่ดีจริงจนไม่มีความเลวค้างใจ เขาทำกันอย่างนี้แหละ”

นับแต่วันนั้นมา พระวัดท่าซุงก็พนมมือเวลาพ่อให้ศีลห้า ด้วยความเต็มใจ นี่...เล่าให้ฟัง! ไม่ได้เกณฑ์ว่าใคร ๆ จะต้องทำตามนี้เสมอไป

ผู้เขียนได้เล่าให้ฟังตอน ‘หลวงปู่บุดดา’ มาบ้างแล้วว่า หลวงปู่พระมหาอำพันเป็นนักบุญนักบำเพ็ญทานด้วย

องค์หนึ่ง เห็นกันตั้งแต่สมัยปี ๒๕๑๘ ซึ่งเป็นปีแรกที่จัดงานประจำปีวัดท่าซุง ตลอด ๓ วันงานนั้น หลวงปู่ก๊นังเจริญศรัทธา ณ ที่เราจัดถวายให้พระสุปฏิปันโนนั่ง คือศาลายาวหน้ากุฏิทรงไทยหลังโบสถ์ ซึ่งดัดแปลงเป็นห้องพักราวาสชายผู้มาปฏิบัติธรรมในปัจจุบัน ตรงหน้าหลวงปู่จะมีบาตร ๒ ใบ ใบที่เป็นเงินทำบุญก่อสร้างนั้น เราเก็บทุกวันเป็นปกติอยู่แล้ว แต่บาตรใบที่เขียนว่า ‘ถวายหลวงปู่ส่วนตัว’ นั้น ไม่ว่าจะมามากน้อยเพียงใดก็ตาม ท่านจะให้ผู้เขียน (ซึ่งทำหน้าที่หัวหน้าศิษย์รับใช้ปรนนิบัติพระสุปฏิปันโน) เก็บไว้ทั้งหมดเพื่อถวายเป็นมหากุศลตอนกลางคืน

ดังได้เล่ามาบ้างประปรายในเรื่องของพระสุปฏิปันโน องค์ที่ได้กล่าวถึงผ่านมาแล้วว่า หลวงปู่ทุกองค์จะพักที่กุฏิทรงไทย ๑๐ หลัง ด้านท้ายพระอุโบสถวัดท่าซุง ตลอดวันแต่ละท่านก็จะออกมานั่งเจริญศรัทธา เป็นเนืองนิตย์อันไพเราะให้ญาติโยมลูกหลานได้บำเพ็ญทาน สันทนาธรรม และทักทายจริยา มารยาทพระดีของพระพุทธศาสนา กัน ตามเวลาที่แต่ละองค์จะเห็นสมควรตามความสะดวกของท่าน พอตอนเย็นก็พักกันหมด เพราะอายุร่างกายของท่านก็ชราอาพาธกันทั้งนั้น

แต่ว่า.. หลวงปู่พระมหาอำพันท่านไม่พัก ท่านจะออกมา นั่งยิ้มแย้มแจ่มหน้า ทักทายปราศรัยลูกหลานที่พากันไปหา

๑๖๔ เสี่ยงจากถ้ำ ฉบับพิเศษ

เพื่อร่วมบำเพ็ญสังฆทานพิเศษที่ท่านทำประจำ ทุกคำคืนของงานประจำปี

..พอดตกเย็น ผู้เขียนก็จะออกเดินประกาศเชิญชวนให้ท่านที่ค้างคืนภายในงานวัด ออกมาร่วมบุญกันตามสะดวกใจ ไม่ได้รับกวนเคี้ยวเชิญ ภาพสวยของคืนบุญภาพแรกก็คือ พระภิกษุชราอ้วนขาว ผิวดำงั่วทั่วกาย มีรอยยิ้มเฒ่าฉายเบิกบาน นั่งท่ามกลางวงล้อมของพุทธบริษัทผู้ไม่เคยอัมบุญกุศล

ผู้เขียนเพิ่งเข้าใจว่า เสน่ห์อันสง่างามบันเทิงใจก็เกิดขึ้นในร่างกายที่ขี้เหร่ ไม่สมสัดส่วนชวนนิยมได้เช่นเดียวกัน

ภาพงามภาพที่สองของคืนนั้น งามเสียจนไม่อยากจะให้นภาพนั้นจางหายไปจากโลกมนุษย์ เมื่อหลวงปู่พระมหาอำพันนิมนต์หลวงปู่องค์อื่น คืนนั้นเป็นหลวงปู่บุตรดา ถาวโรมานั่งเป็นนาบุญรับสังฆทานจากท่านและญาติโยม หลวงปู่บุตรดานั่งบนตั่งรับแขก ในที่สูงเรียบร้อยแล้ว แทนที่หลวงปู่พระมหาอำพันจะนั่งบนตั่งนอนนุ่มพองตามมารยาทสงฆ์ ท่านกลับทรุดกายลงพับเพียบกับพื้น นำพุทธบริษัทกราบหลวงปู่บุตรดา

ท่านผู้อ่านเอ๋ย.. พระสงฆ์ชราที่นั่งหลับตาตั้งใจ

ประนมมือนั่งนั้นโม่ กล่าวคำถวายสังฆทาน

ทั้งกายกรรม วชิกรรมกล่าววาจา

ท่านเปล่งออกมาจากใจเจตนาอนอบน้อมพระสงฆ์

ท่านทำดูเดียวกับขรवासผู้เลื่อมใสปลื้มใจในท่าน
ของตน

เมื่อถวายสังฆทานแล้ว ท่านก็ยังนั่งกับพื้นหลับตา
ประนมมือน้อมรับพร ยะธา วาริยะหา... ท่านกราบอธิษฐาน
ท่านลืมหามองหลวงปู่บุดดา ผู้นั่งจ้องมองท่านลงมาจากตั้ง
ตอนนี้รำลึกมาก!

หลวงปู่พระมหาอำพันคลานเข้าไปกราบใกล้ ๆ องค์
หลวงปู่บุดดา พนมมือนอกกล่าวขอพรว่า

“ธรรมใดที่หลวงปู่เข้าถึงแล้ว ขอให้กระผม... (ท่าน
คงจะกล่าวให้จบว่า ..ขอให้กระผมได้เข้าถึงธรรมนั้นด้วยเถิด..)

แต่หลวงปู่พระมหาอำพันยังพูดไม่ทันจบ.. หลวงปู่
บุดดาก็จี้ิ้ว จ้องตามาที่หลวงปู่พระมหาอำพัน จ้องตาแจ๋ว พูด
เสียงชัดใสเชียวว่า

“จะมาเอาอะไรกันอีก.. ใจออกใสเป็นแก้วหมดแล้วนี่..
จะมาหลอกกันเสียเลย..ย...”

แล้วหลวงปู่บุดดาก็นั่งหงนหน้าหลับตายิ้ม ไม่สนใจ
หลวงปู่พระมหาอำพันอีก หลวงปู่อำพันก็ยิ้มเก้อ ๆ หัวเราะ
อาย ๆ พาลหลับตายิ้มอมสุข พรมกระแสน้ำใจอันเยือกเย็นให้ลูก
หลานได้สัมผัสกันทั่วหน้า

ท่านเอ๋ย... พระสงฆ์ของพระพุทธศาสนาสององค์

ดูพระจันทร์วันเพ็ญที่ลอยอยู่เหนือน้ำสงบใส ไม่ว่าจะเป็นองค์ที่ลอยบนดั่งหรือองค์ที่นิ่งดุจเงาในผืนน้ำ ต่างองค์ต่างงาม สงบ เยือกเย็น.. คล้ายคลึงกันเสียจริงหนอ ไม่มีอะไรจะต้องเปรียบ เทียบแตกต่างกัน... ไม่มีเหตุผลใดเลยที่จะสร้างกระแสริษยามานะ ข้างเป็นบุญของผืนดิน ผืนน้ำ ของสรรพสัตว์ผู้มีจักขุ ผู้มีศรัทธา อย่างนี้เองหนอ...

พระสงฆ์ในรุ่นราวคราวอายุใกล้เคียงกัน (เฉพาะที่ผู้เขียนได้สัมผัส) ..หลวงปู่พระมหาอำพันน่าจะมีการศึกษาทางโลกดีมาก ๆ องค์หนึ่ง เคยได้ไปศึกษาในประเทศอังกฤษอยู่ระยะหนึ่ง ผู้เขียนเคยปรณินิบัติรับใช้หลวงปู่อำพันหลายวาระ มื้ออยู่บ่อย ๆ ที่ท่านคุยถึงความเป็นอยู่ของสังคมมนุษย์ ท่านพูดภาษาอังกฤษควบบางคำ ด้วยสำเนียงที่ไพเราะมาก ๆ ด้วยบุคลิกภาพ ท่าทีดูดีมาก ๆ.. แต่เวลาที่เสียงของท่านนุ่มนวล เพราะพริ้งที่สุด กลับเป็นเวลาที่ท่านนั่งพับเพียบบนบ้น้อมตั่ง นะโมรับสรณาคมน์และรับศีลห้าจากพ่อ ดังได้เล่ามาแล้ว

ชีวิตประจำวันของพระแบบหลวงปู่พระมหาอำพัน น่าจะสงบสุข น้อยเรื่อง น่าเลื่อมใสริษยา (เขียนไปเขียนมาสำนวนจะเหมือนหนังสือกำลังภายในเข้าไปทุกที) ผู้เขียนไม่เคยไปกราบพบท่านที่วัด จึงไม่ทราบถึงกิจวัตรของท่าน แต่ประจักษ์ใจไม่สงสัยว่า ท่านเป็นพระที่น้อยเรื่องที่สุด สัจธรรม์สนทนา

เท่าที่จำเป็นและถนอมเวลาที่จะอยู่กับตัวเองให้มากเท่าที่ชีวิต
พระในกรุงเทพฯ จะทำได้ ถ้าท่านผู้อ่านจะถามว่าพระอริยะใน
เมืองหลวงท่านทำตัวว่างใจอย่างไร ก็น่าจะเอาปฏิปทามารยาท
ของหลวงปู่พระมหาอำพันมาอธิบายแทนได้ เพราะหลวง
ปู่ไม่ใช่พระที่หลีกผู้คน หลับตากัมน์หน้าตอบคำถาม แต่ท่าน
สามารถจะนั่งอยู่ในกลุ่มคนที่พูดจาปราศรัยส่งเสียงรอบกาย
...สนใจท่าน หลีกเข้าสู่อารมณ์สงบได้เป็นปกติธรรมดา สังเกต
ได้จากการสนทนากัน ถ้าต้องพูดอธิบายหรือตอบคำ ก็ทำไปยิ้ม
ไปไม่ติดขัด ถ้าไม่มีเรื่องพูดท่านก็ยิ้ม พริ้มหน้ายิ้มตา หลับตา
อยู่ในวงมนุษย์ ผู้รุ่มรวยในกระแสนุศล อกุศล ได้ไม่เดือดร้อน
อะไร

พูดถึงมนุษย์ฆราวาสผู้ยังรุ่มรวย ผู้เขียนก็เป็นผู้หนึ่ง ซึ่ง
ชวนชวนหาบุญในวิถีของความอีกทีก็อยู่บ่อย ๆ แถมยังได้เคย
ทำกับหลวงปู่พระมหาอำพันเสียอีกด้วย

คือหลวงปู่มหาอำพันท่านเป็นพระธรรมยุตที่เคร่งครัด
แต่สบายตาสบายใจ เวลาท่านมาปฏิบัติธรรมที่ซอยสายลม
ท่านก็ได้ใส่รองเท้า ท่านเดินมาถึงชายคาบ้าน ก็จะมี
พวกเรานี้แหละ เอน้ำมาราดล้างเท้าเอาผ้าเช็ดซับน้ำให้แห้ง
สะอาดแล้ว จึงจะนำนิมนต์ท่านไปนั่งอาสนะคอยพ่อ (หลวงพ่อ
ฤๅษีฯ) ผู้จะลงจากห้องพักมาสอนสนทนาธรรม ผู้เขียนก็ขยับ

๑๖๘ เสียจากถ้ำ ฉบับพิเศษ

จะทำอะไรสักอย่างที่มันพิเศษ ที่มันจะได้บุญคุณไว้มาก ๆ แต่นึกไม่ออกว่าจะทำอะไรกับหลวงปู่ดี ชันน้ำล้างเท้าก็มีแม่อยู่เจ้าของบ้านจัดถวาย ผ้าขนหนูเช็ดเท้าก็มีพร้อมแล้วไปยุ่งไปเปลี่ยนไม่ได้ แล้วคนที่ (ฟุ้ง่าน) ไม่ธรรมดาอย่างเรานี้ มันต้องทำอะไรด้วยอะไร ที่มันพิเศษสมวาสนา ..มันต้องอย่างนั้น!

แล้ววันหนึ่งก็สมปรารถนา พอหลวงปู่ลงจากรถคุณม่า (คุณรัฐดา บุณนาค) นำประคองลงมา แต่เผอิญวันนั้นคนที่ทำหน้าที่ล้างเท้าไม่อยู่ตรงนั้น ผู้เขียนก็รีบเทน้ำรดเท้าท่าน รวดมากเสียให้สมบุญคุณอย่างเรา เหลียวหาผ้าเช็ดเท้า ก็หาไม่พบ จึงได้ถอดเสื้อแขนยาวที่สวมใส่ออกจากตัว แล้วปูให้หลวงปู่ก้าววางเท้าลงมา แล้วห่อเท้าเช็ดซับน้ำด้วยความอímเอิบลูก ลีลุกลนใจ น้ำก็เทสียนองพื้นหมดขัน เสื้อก็เปียกแฉะเปื้อนฝุ่นโคลน ตกลงว่าวันนั้นไม่ได้ประคองหลวงปู่เข้าไปนั่งอาสนะ.. สมวาสนาน้ำหน้านักแสวงบุญแบบพิเศษ กรรมฐานก็ไม่ได้เข้าไปนั่ง เสื้อไม่มีใส่...จำไปจนตาย...

เออละ!... มาพูดถึงความดีของหลวงปู่มหาอำพันกันต่อไป แต่จะต่ออย่างไรก็คงพูดชัดเจนได้ในความนอบน้อมถ่อมตน ที่มีในดวงใจในมารยาทวาสนาของท่าน ความบริสุทธิ์พิเศษเป็นเรื่องในใจเป็นเรื่องปัจจุจัดตั้งเอามาพูดกันลำบาก แต่

ก็สามารถรับรู้ได้ จากกระแสความเย็นเป็นสุขที่ซ่านแผ่ออกมา จากท่าทางร่างกายและวาจาที่ท่านพูด มันแตกต่างจากมนุษย์ หัวดำ หรือมนุษย์ห่มเหลืองโกนศีรษะที่ไม่ได้ปฏิบัติธรรมเพื่อความบริสุทธิ์หลุดพ้น มันเย็นตาเย็นใจต่างกันจริง ๆ ยิ่งเมื่อความบริสุทธิ์ดวงจิตหนึ่ง นอบนอบหมอบราบคาบแก้วถวาย ความกตัญญูต่อดวงจิตที่บริสุทธิ์อีกดวงจิตหนึ่งอันเป็นที่เคารพสักการะ ความเย็นเป็นสุขนั้นจึงทรงอานุภาพมหาศาล สถิตใจของผู้ร่วมเหตุการณ์มาจนทุกวันนี้

วันนั้นเป็นวันทำบุญคล้ายวันเกิดของพ่อ (หลวงพ่อ ฤๅษี วัดท่าซุง) ลูก ๆ หลาน ๆ ศิษยานุศิษย์จะมาร่วมกันบำเพ็ญกุศลถวาย และขอพรให้พ่อทรงชีวิตอยู่กับพวกเราไปนาน ๆ ไม่รู้ว่าจะเป็นเพราะความกตัญญูรู้คุณท่าน หรือเพราะความเห็นแก่ตัวของพวกเราที่ยังเอาดีตามคำสอนของท่านไม่ได้ จึงอยากให้ท่านทรงชีวิตไว้สอนพวกเราต่อไป ทั้ง ๆ ที่รู้ความจริงกันดีว่า ใจพ่อเป็นสุขพ้นทุกข์โศกใด ๆ แล้ว..สิ่งใด ๆ ที่จะพึงทำเพื่อตนเองและผู้อื่นท่านได้ทำเสร็จแล้ว ใจพ่อพ้นแล้ว แต่ร่างกายท่านป่วยอย่างหนักหนามาเป็นเวลายาวนาน ท่านน่าจะได้พักใจจบ กิจกรรมที่ต้องทำด้วยกายแล้ว ลูก ๆ ที่รักพ่อน่าจะจัดงานแสดงกตเวทิตอบแทน ให้ท่านสบายใจ และเบาใจ ด้วยการร่วมกันพูดว่า

“.. ถ้าพ่อจะพักก็พักเถิด ลูก ๆ จะทำกันต่อไปได้ จะไม่ให้งานของพ่อที่ฝากไว้และงานในใจของลูกเองบกพร่อง พ่อจะทิ้งร่างอันเป็นทุกข์ก็ทิ้งไปเถิด ใจพ่ออย่าทิ้งลูกก็พอแล้ว เป็นพระคุณยิ่งแล้ว...”

หลวงปู่พระมหาอำพันท่านคงคิดถึงได้และอยากจะพูดอย่างนั้น แต่การจัดงานวันเกิดพ่อที่ซอยสายลมทุกปี ท่านจะพูดแทนกำลังใจของลูกหลานส่วนใหญ่ เพื่อให้ศรัทธา ในใจลูกหลานเพิ่มพูนขึ้น ทุกวันทุกเวลาจนกลายเป็นความเพียรแรงกล้า ...กล้าช่วยตัวเองต่อไปได้

ในวันงานพ่อที่ซอยสายลมปีนั้น.. หลวงปู่พระมหาอำพัน พร้อมลูกหลานศิษยานุศิษย์ก็นั่งกันเต็มบ้าน หลวงปู่ถือพานเทียนแพเครื่องบูชาครูบาอาจารย์นั่งนำหน้า คอยพ่อตรงตั้งเตียง ที่ลูก ๆ จัดถวาย เมื่อพ่อลงนั่งตั้งพักทายลูกหลานพอสมควรแล้ว หลวงปู่พระมหาอำพันก็ทำตัวเป็นลูกคนโตเข้าไปตั้งนะโมถวาย พานบูชาพระคุณ

...พระภิกษุสูงวัยเกิน ๗๐ ปี นั่งประนมมือ...

...กล่าวคำจากใจว่ารู้ถึงพระคุณ ..ท่านพูดไปเสียงเริ่มสั่นเครือด้วยความปิติใจ รินน้ำกลีบกุหลาบปรุงหอมรดหลังเท้าพ่อ เอมือลูบบนหลังเท้าพ่อ เอน้ำที่สัมผัสฝ่าเท้าพ่อขึ้นมา เสยเศียรลูบกระหม่อมที่ขาวโพลนด้วยเส้นผมชราภาพ น้ำจาก

จอก ไหลรดเท้าพ่อครูบาอาจารย์ น้ำตาเอ่อไหลรินแถมเหียว
ย่นของท่านเอง รอยยิ้มรู้คุณฉายนุ่มน้อมถ่อมตน ฉายผ่านปาก
ห้อยและแก้มตาที่เริ่มฝ้าฟาง

..ผู้คนที่กล่าวตามหลวงปู่ประกาศ ..ก็ทยอยเข้า
มา สรงน้ำบูชาพระคุณ ผู้เขียนจำคำพูดหลวงปู่ไม่ได้ แต่ไม่เคย
ลืมน้ำเสียง.. สีหน้าและสายตาที่งดงาม สันเชื้อที่รู้มานะของ
หลวงปู่ และดวงหน้าที่สงบงามฉายแววมืดตาอาทร อันไม่มี
ประมาณของพ่อ จำรอยยิ้มอันใจดีจะบอกลูก ๆ ว่า ถ้าลูกคิด
ได้ ทำได้ พูดได้เพียงเท่านี้.. พ่อก็พอใจแล้ว.

ตอนที่ ๔

พระอริยเจ้ามหาอุปาสิกา

‘แม่้อย’

นับจากเวลานั้นเป็นต้นมา จิตใจของผู้เขียนก็ปักหมั่นกับการได้บวชเป็นพระภิกษุในพระพุทธศาสนาชนิดถอนไม่ขึ้น มีแต่จะตอกย้ำลงไปอีก ทุกเวลาในที่ของชีวิต แต่เดิมนับแต่จำความได้ ทั้งความคิด.. ทั้งการงาน.. ทั้งเป้าหมายอันมั่นคงของชีวิตที่เกิดเป็นคนมา ดูเหมือนจะไม่มีอะไรที่เป็นแก่นสารที่เราจะสนใจพอใจตัวเองได้ ทำให้คิดว่านี่เราเกิดมาเอาอะไร เราอยากได้อะไร ทางดำเนินชีวิตของเราต่อไปจะเป็นอย่างไร.. ตอบตัวเองไม่ได้เสมอมา

จนถึงเวลานั้น.. จึงได้คำตอบที่ค่อนข้างชัดเจนที่ว่าอยากบวชอุทิศชีวิตเฉพาะสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าและพระอรหันต์ทั้งหลาย พูดไม่ยากก็คืออยากเป็นพระอรหันต์ด้วยตัวเองด้วย เวลานั้นใจมันเบิกบานแต่ฟุ้งซ่านหาจุดจับถนัดไม่ได้ นี่เขียนไปก็เริ่มอาย ที่จำเป็นจะต้องเอาความในใจมาเขียน มาตอนนี้ก็ถามตัวเองว่า “คิดไปได้ยังไง ถึงขนาดนั้น”

คือ เอาละ.. เขียนเป็นเขียนกัน เพื่อนักบวชนักปฏิบัติรุ่นหลังอ่าน แล้วจะได้ระงับยับยั้งได้บ้างว่าอะไรควรฟังไม่ควร

๑๓๔ เสียงจากถ้ำ ฉบับพิเศษ

ฟุ้ง ..อย่างที่เราผ่านมาแล้วว่า วันไหนอารมณ์มันฉ่ำมาก ก็เอาผ้าไตรจีวรที่หลวงปู่ทอดตามอบให้เอาแอบห่มแบบพระ ปิดประตูลงกลอนห้องพระ นั่งทำวัตรสวดมนต์ภาวนาจนอิ่มแล้วก็รีบพับเก็บบูชา ไว้ที่โต๊ะบูชา आयบุดรภรรยาจะเข้ามาเห็นเข้า เอ..มันจริงนะ.. ที่ว่ากรรมใดที่มันดีจริงทำแล้วต้องไม่อายมนุษย์มะนาฟ้าดิน แต่มีมันอายุที่จะทำแบบเปิดเผย ก็แสดงว่ายังพิกุล ๆ อยู่

ท่านผู้อ่านเอ๋ย ..ยังมีอีก ยังมีเรื่องที่คิดในใจชนิดดินสะเทือนฟ้าหลบหายให้อายมือเขียนอีก เราก็ไม่เคยบวช ไม่เคยบรรลुพระอรหัตตผลมาก่อน ก็เลยคิดไปว่าเราจะบำเพ็ญเพียรให้เต็มที่ไปเรื่อย ๆ จะไม่ยอมบรรลुอรหัตตผล (เอาเข้าแล้ว!) รอจนถึงวันบวช เข้าวันนั้นฟ้าจะฉ่ำฝนเยือกเย็นเป็นอัศจรรย์ (โอ๊ย...) เอ จะเอายังไงดี.. จะเออว่า พอมีตโกณจตตินम्म ฟ่ำก็คำราม พอผมหมดศรัทธะฟ่ำก็ฟาดขาดสังโยชน์กิเลส (โอ๊ย...) หรือจะให้ฟ่ำแค่ ๕ ครั้ง เท้าสังโยชน์ ๕ ขาดบรรลุนาคามีผล พอพระอุปัชฌาย์คล้องอังสะคร่อมเศียรลนทพาก็ฟ่ำอีกห้าฟ่ำ บรรลุพระอรหันต์(อายแทนผู้เขียนใหม่นี้..) แล้วก็นั่งสงบงามท่ามกลางหัตถบาล ดุจดาวดวงใหม่ท่ามกลางดาวรุ่งนพิตีฟ้ากันทอแสงโมทนา

(ขอพักก่อน ขึ้นเขียนต่อ.. ฟ่ำอาจจะฟ่ำมาจริง ๆ ตอน

นี่ก็ได้)

.....

เขียนต่อ..(หลังจากพักไปครึ่งวัน)

ก็ไหน ๆ ได้ประธานมาจนจะหมดตัวอยู่แล้ว ก็เขียน
เสียให้ครบองค์ความพึงชำนอยากจะดี (แบบคนบ้า) คือวัน
ต่อ ๆ มา ..ก็ฟังว่าเมื่อเราบวชแล้ว เราจะได้รับการรับรองจาก
หลวงพ่อกฤษี ว่าพระองค์นี้จบกิจใจสบายเสียแล้ว (พ่อครับ..
ฟังเล่าให้ผู้อ่านฟัง ไม่ใช่จริงจิงนะครับพ่อ..) ..เออ! แล้วเราจะ
ฉันทมือเดียว ก็พอแล้วสำหรับพระใจสบาย พอญาติโยมที่รู้จัก
มักคุ้นกันมาหา เราก็จะทนายใจ ดักใจ พุดให้สบายใจ.. พุดให้
ได้มรรคผล (ไปโน่นเลยแหละ..) ผู้คนก็จะหลังไหลมาดักดวง
ประโยชน์สุขจากพระดี

เอาเถิด..พอเถิด..ขอโหลิกรรม..อย่าได้มีเวรต่อกัน
และกันเลย..

ช่วงนั้นของชีวิต คงจะเป็นระหว่างปี ๒๕๑๘ - ๒๕๒๔
จะเป็นช่วงที่ผู้เขียนเข้าออกบ้านซอยสายลม และวนไปมาวัด
ท่าซุงไม่เป็นอันทำมาหากิน ได้ข่าวพระดีที่ใดก็จะเพียรไปกราบ
..กราบก็เพื่อจะถามคำซ้ำซากว่า ผมจะได้บวชไหม.. บวชแล้ว
จะได้เป็นพระอรหันต์ไหม..ถามไม่รู้จักอาย ไม่รู้จักเบื่อตัวเอง
หลวงปู่ทั้งหลาย ที่เป็นพระดีมานาน ท่านทราบถึง

อารมณ์ฟังชานอยากจะได้ คงเมตตาปราณีตามสมควร ที่จะเมตตาต่อบารมณรื้อร่นของผู้เขียนเสียบ้าง อย่างหลวงปู่คำแสนใหญ่ พระครูสุคันธศีล วัดสวนดอก จังหวัดเชียงใหม่ เมื่อผู้เขียนเข้าไปถามท่าน...

“หลวงปู่ครับ ผมอยากบวช..”

“เออ.. ตั้งใจจริง ก็ได้บวชน้อ..”

“บวชแล้วผมจะได้เป็นพระอรหันต์ไหมครับ”

หลวงปู่มองหน้าผู้เขียนคล้ายตกใจเหมือนแปลกใจ คงจะไม่เคยมีใครทะลึ่งไร้มารยาทถามเข้าหูท่านอย่างนี้มาก่อน ท่านยิ้มครึ่งหน้าตอบเสียงกลั้วผู้เขียนจะเสียใจหรือเปล่านั้นไม่รู้..

“เอื้อ...เอื้อ...บวชแล้ว ถ้าปฏิบัติถูกต้อง ทำไปเรื่อย ๆ ก็เป็นเองแหละน้อ...”

โดยเฉพาะพระภิกษุของวัดท่าซุง วัดพ้อ ซึ่งผู้เขียนปักใจจะบวชตายในวัดนี้ ก็ได้เที่ยวถามพระแทบทุกองค์ว่า ท่านมีความคิดอย่างไรจึงได้มาบวช องค์ใดจะลาสิกขา ลี้กไปสู่ฆราวาสวิสัย ผู้เขียนก็จะเข้าไปถามว่าคิดอย่างไรจึงลี้ก องค์ใดยิ้มเย็นเป็นสุขก็จะถามท่านว่าท่านทรงอารมณ์อย่างไร ใจจึงเป็นสุขนัก องค์ใดโกลดกลุ้มเศร้าหมองก็จะค่อย ๆ ถามไม่ให้กระเทือนใจว่าคิดอะไรจึงทุกข์อย่างนั้น แล้วก็รวบรวมความรู้สึกเหล่านั้นมาศึกษาหาวิธีปรับปรุงแก้ไขใจตัวเอง..

เตรียมพร้อมบวช...

มันยุ่งยากมากเรื่องขนาดนั้นแหละ!

จบได้หรือยัง...อีกหน่อยหนึ่งจึงจะพอเต็มโควต้าหน้า
กระดานคอลัมน์เขา เขียนไม่ออก ก็ขอเล่าเรื่องน่าเกลียดของ
ตัวเองต่อไป.. ช่วงนั้นเป็นช่วงเตรียมพร้อมบวชทุกอย่าง และ
ก็เตรียมแบบฟุ้งเต็มฟ้าทุกอย่างเหมือนกัน อย่างผ้าไตรครอง
นี่ ก็ได้จากหลวงปู่ดามาพับบูชาไว้หน้าโต๊ะพระ อังสะผ้าซับ
เหงื่อ ตัดเย็บตะเข็บแข็งแรงติดกระเป๋าสื่อใส่เครื่องรางบ้าง ใส่
นาฬิกาพกบ้าง ใส่สมุดโน้ตมีที่เสียบปากกา โอ้ย... แบบพระจะ
ออกสนามรบอย่างนั้นแหละ

เครื่องบริวารอื่น เช่นบาตร ก็ซื้อไว้ เลือกที่เล็กอย่าง
ดี (..อายยังงี้ก็ต้องเขียน..) จ้างเขาจารึกลายที่ขอบบาตร ยังดี
ที่ไม่ได้จารึกชื่อตระกูล ชื่อบุตรภรรยาลงไปด้วยภายในบาตร..
กล่องเข็มก็เป็นกล่องทองเหลือง มีดโกนยี่ห้อดัง มีดพับราคา
แพงของสวิตเซอร์แลนด์ ไฟฉายยาวห้าฟุตอันถ่าน (ไม่รู้จะเอา
ไฟฉายส่องสัตว์อะไรประเภทไหนนักหนา..) ผ่านีสีทนะบูนึ่งก็
ให้ภรรยาตัดเย็บนุ่มหนามีสร้อยกรุบขอบบอบ ตาย.. ตาย.. นี่.. มา
นึกได้ตอนนี้ว่ามันบ้าได้ขนาดนั้นเชียวนะหรือ...น่าจะตายไปตั้งแต่
ตอนนั้น...

ท่านผู้อ่านเอ๋ย ..แม้ผู้เขียนจะมีแม่ มีภรรยา มีบุตร มี

๑๓๘ เสียงจากถ้ำ ฉบับพิเศษ

พี่น้องหลายคน แต่ก็ยังมีเจ้าภาพพิเศษจงเป็นเจ้าภาพบวช คือ คุณหญิงเยาวมาลย์ บุนนาค ผู้ล่วงลับ มีแม่อยู่คุณฉัตร ศุขสวัสดิ์ ณ อยุธยา เจ้าของบ้านสายลม เป็นผู้ดูแลอบรม ว่าคุณสมบัติพร้อมบวช แถมยังได้ท่องบทสวดมนต์เจ็ดตำนานคล่องแคล่ว คอยอยู่นานนักหนา

..ในฉบับหน้าก็จะถึงเวลาได้บวชเสียที ตอนนี้ผู้เขียนจะพาท่านผู้อ่านไปพบ ไปรู้จักไปโมทนาความดีของพระสุปฏิปันโนพิเศษ..องค์นี้เป็นผู้หญิง.. แม่ไม่ได้บวชเป็นพระ ใจ วาจาของท่านก็เป็นพระ..พระดีเสียด้วย.

พวกเราทั้งหลาย ผู้เกิดมาพบพระพุทธศาสนาในยุคที่พระบรมศาสดาดับขันธปรินิพพานไปแล้ว อาจจะมีบางสงสัยใคร่ทราบ ว่า ในเวลานี้ยังมีพระอรหันตสาวกบรรลุมรรคผล ทรงชีวิตอยู่ในโลกหรือไม่ และอาจจะอยากรู้ไปถึงขนาดที่ว่า “ยังมีฆราวาสได้คุณธรรมถึงความเป็นพระอริยะเจ้าหรือเปล่าหนอ..” ผู้เขียนขอตอบเองในกรณีหลังว่า ยังมีพระอริยะเจ้าในร่างฆราวาสแน่นอน และเป็นผู้หญิงที่มีครอบครัว มีภาระต้องดูแลตระกูลอย่างหนักหนายาวนานอีกด้วย..ท่านผู้นั้นก็คือ คุณฉัตร ศุขสวัสดิ์ ณ อยุธยา เจ้าของบ้านซอยสายลมที่ส่งเสริมให้วัดท่าซุงตั้งมันถาวร มาจนตราบเท่าทุกวันนี้.

ผู้เขียนพบท่านเป็นครั้งแรกเมื่อ ๒๕๑๗..เกือบ ๓๐ ปีผ่านไป..ชีวิตที่เอื้อประโยชน์สุขแก่พระศาสนาและนักปฏิบัติธรรมของท่านล่องลับไป..แต่ผู้เขียนยังมีท่านทรงอยู่ในใจตลอดมาไม่เคยลืม ครั้งนั้น.. ผู้เขียนได้เข้าไปขอหนังสือ **‘ประวัติหลวงปู่ปาน วัดบางนมโค’** จากท่าน ยังจำยิ้มแย้มเต็มหน้า.. สายตาดูแต่ใจดีนั้นได้ เสียงก็ใสดังฟังชัดเชียว

“พี่แจกฟรี.. เอาไปอ่านเถอะจ๊ะ “

เมื่อผู้เขียนทำบุญค่าพิมพ์ร่วมกุศลการแจกหนังสือ ไปเพียง ๒๐ บาทท่านก็เบิกบานใจ เรารู้เลยว่าท่านใจดีจริง ๆ

“โมทนาจะ ดินะ จะได้มีทุนพิมพ์แจกได้อีก “

บ้านสายลมเมื่อปี ๒๕๑๗ โนนยังมีเนื้อที่ใช้สอยน้อยให้ท่านผู้อ่านยุคปัจจุบันนี้ก็อย่างไรก็นึกภาพบ้านนั้นไม่ออกพูดให้ฟังได้แต่ว่าเมื่อผู้เขียนเข้ามาปฏิบัติธรรม เมื่อปี ๒๕๑๗ นั้น ห้องฝึกกรรมฐานบรรจุนคนได้อย่างมากแค่ ๕๐ คน และวันที่ผู้เขียนไปกราบเท้าถวายตัวเป็นศิษย์พระคุณพ่อ(หลวงพ่อ ฤๅษีลิงดำ) นั้น มีศิษย์พี่น้องที่ร่วมปฏิบัติธรรมประมาณ ๓๐ คน วันนั้น คุณเจดศรีซึ่งผู้เขียนเรียกท่านว่า **‘พี่อ้อย’** แต่งตัวชุดเสื้อกระโปรงติดกันยาวกรอมเท้าหลวมสบาย แขนกว้างเหมือนปีกว่าว ผู้หญิงในวัย ๕๐ กว่าเดินลอยไปทั่วบ้านหักท่ายต้อนรับผู้มาบำเพ็ญบารมีใบหน้ายิ้มเบิกบาน ตาเป็นประกายมองทะลุ

๑๘๐ เสียงจากถ้ำ ฉบับพิเศษ

จิตใจผู้เขียนไปถึงไหน ๆ หนอ.. พี่อ้อยของน้อง ๆ ..แม่อ้อยของลูก ๆ หลาน ๆ.. ผู้หญิงผู้ไม่เคยตายไปจากใจของพวกเรา....

จากวันนั้นมา.. ผู้เขียนก็จะเวียนเข้าออกบ้านซอยสายลมเป็นปกติ ก็เห็นพี่อ้อยเดินลอยไปมาในบ้าน ดูแลบาตรและตู้บริจาคที่จะส่งถวายวัดท่าซุงไปพร้อมกับพ่อ ซึ่งเดินทางมาสอนพระกรรมฐานและรับบำเพ็ญกุศลที่บ้านนี้เป็นประจำทุกเดือน เดือนละ ๓ วัน คือวันเสาร์-อาทิตย์-จันทร์แรกของเดือน วันเวลาปกติที่พ่อยังไม่มา พี่อ้อยก็จะดูแลกำชับให้เด็กในบ้านกวาด เช็ดถูบริเวณโต๊ะบูชาพระในห้องฝึกกรรมฐาน ให้สะอาดอยู่เสมอ ซึ่งสมัยนั้นเป็นพื้นไม้เช็ดถูเป็นเงาสวยงาม ใครมาหาก็มารู้สึกขุ้ยกัน กราบพระกันในห้องนี้แหละ.. จากห้องกรรมฐานนี้ จะมีฝาเพี้ยมเปิดปิดได้ออกไปสู่ห้องรับแขกน้อย ๆ ซึ่งจะมีโต๊ะจำหน่ายวัตถุมงคล หนังสือธรรม และเทพธรรมะของพ่อ.. ตรงนี้แหละ.. ที่ผู้เขียนจะมานั่งช่วยงานทุกวันเวลาที่ว่าง ไม่ใช่มีแต่ผู้เขียนเท่านั้น..จะมีเพื่อน ๆ พี่น้องครูบาอาจารย์เดียวกัน ไม่เคยขาดคน ไม่เคยเงียบเหงาเสียง โดยเฉพาะเสียงพี่อ้อย ไม่เห็นตัวก็จะได้ยินอยู่ตลอดเวลา

ยิ่งถ้าเป็นวันที่พ่อมาสอนพระกรรมฐาน พี่อ้อยก็จะเดินทักทาย บังคับให้คนโน้นคนนี้รีบไปกินข้าวกินน้ำ บ้านซอย

สายลมจะมีโต๊ะอาหารใหญ่ เป็นโต๊ะกลมหมุนได้รอบตัว จะมีอาหารเต็มโต๊ะอยู่ตลอดเวลา ใครว่างก็ให้มากินเสีย จะได้รับทำงานบริการดูแลผู้ที่มาปฏิบัติธรรมบำเพ็ญกุศล

ขอเล่าต่ออีกนิด.. เรื่องในบ้านซอยสายลม.. พี่อ้อย และท่านเจ้ากรมเสริม (พล.อ.ท.ม.ร.ว.เสริม สุขสวัสดิ์ ขณะนั้นดำรงตำแหน่งเจ้ากรมสื่อสารทหารอากาศ) ได้ถวายสถานที่ให้พ่อใช้ทำงานพระศาสนา.. ลูก ๆ ทุกคนก็น่ารักน่าเคารพเพราะมีจิตใจโหมทนา พุ่มชีวิตกับงานกุศลเหมือนกันหมด **พินุ่ย**ผู้มีใจงาม ใบหน้าครึ่งบั้งครึ่งยิ้มอยู่ตลอดเวลา.. **คุณหน้อย**ตอนนั้นเป็นนักบินเสื่ออากาศที่บินโฉบบอยอยู่ในลาวเป็นกิจวัตร ตอนนี้เป็นกัปตันการบินไทยรุ่นอาวุโส... **คุณโหน่ง**เรียนธรรมศาสตร์ **คุณหน้าศิลปิน** และ**คุณหน่อง**เรียนอยู่รามคำแหง ขณะนี้ต่างคนก็โตมากแล้ว.. ๒๐ ปีแล้ว ที่ผู้เขียนไม่ได้เข้าบ้านซอยสายลม ..ทุกท่านเป็นอย่างรักกันบ้างหนอ...ผู้เขียนระลึกถึงทุกท่านอยู่ตลอดมา...

สำหรับเรื่องของพี่อ้อย ผู้เขียนจะขอจารึกอักษรเล่าไปตามที่ตัวเองสัมผัสมา และเล่าไปตามอารมณ์และสติปัญญาที่สามารถทำได้ หากสิ่งใดไม่ตรงความเป็นจริงหรือไม่สบบารมณฺ์ของท่านผู้มักคุ้นกับพี่อ้อย ผู้เขียนขอรับภาระนั้น ..ขอขมา และขอปรับตัวเองให้รับใช้พระพุทธศาสนาไปจนวันตาย

๑๘๒ เสียงจากถ้ำ ฉบับพิเศษ

การปฏิบัติธรรมของพี่อ้อยที่ว่าท่านจะทำด้วยวิธีใด และอย่างไหนั้น ผู้เขียนไม่บังอาจทราบ แต่เคยถามท่านถึง อารมณ์ใจที่ทรงอยู่นั้นทรงอย่างไร พี่อ้อยตอบว่า..

“มันพูดไม่ถูกหรอก พี่บอกได้คือเล่าให้ฟังได้ถึงตอนที่ พี่ได้รับการผ่าตัดเนื้อร้ายที่เต้านม มันเป็นถึงขนาดต้องเข้า ผ่าตัด เขาเซ็นเตียงพาพี่เข้าห้องผ่าตัด คุณเสริมก็ตามไปให้ กำลังใจ ขณะเตียงจะผ่านประตู ซึ่งมีม่านอากาศเย็นสบายมา ถูกตัวพี่.. ตอนนั้นมองดูคุณเสริม คิดถึงคำสอนหลวงพ่อ ใจ มันยอมรับจริง ๆ ว่าเราเข้าไปตาย เราไม่ได้ออกมาเห็นสามี อีก หมดเรื่องราวภัยกันเสียที.. ใจพี่ก็เย็นสบายไม่มีกังวล จน หมอให้ยาสลบ.. ผ่าแล้ว จนฟื้นขึ้นมารู้สึกตัว อารมณ์เย็นใจ นั้นก็ยังอยู่ และก็ยังอยู่ในใจพี่ตลอดมาจนถึงทุกวันนี้ พี่ทำงาน ถวายหลวงพ่อ ด้วยใจอย่างนี้มาโดยตลอด พี่หวังว่าพี่ตายด้วย อารมณ์นี้จริง ๆ ก็จะได้มาก..”

ท่านผู้อ่านลองคิดเอาเองเถิด.....

พี่อ้อยเป็นพนักงาน ทำแบบสบาย ๆ ทำด้วยชีวิต จิตใจ เป็นการทำงานถวาย เพียงรับรู้นโยบายจากพ่อมาก็รู้่น คิดหาหนทาง หาทุนรอน ทำถวาย แต่ก็พร้อมรับค่าเดือนอันจะ พังมีจากครูบาอาจารย์และปรับปรุงตามโอวาทนั้น ๆ ผู้เขียน ได้เห็นความเติบโตของกลุ่มศิษย์ลูกหลานพ่อมาตั้งแต่ยอดเงิน

บำเพ็ญกุศลที่ชอยสายลมเดือนละ (๓ วัน) ๘ หมื่นบาทก็ถือว่ามากที่สุดแล้ว...จนมาถึงเดือนละ (๓ วัน) ๕ ล้านบาทขึ้นไป อันแสดงถึงกระแสศรัทธา ที่ลูกหลานมีต่อพ่อ.. และแสดงถึงความมั่นคงยั่งยืนในงานของชอยสายลมที่ทำถวายพระศาสนา และยั่งยืนมาจนถึงสมัยหลวงพี่นันต์ (ท่านพระครูปลัดอนันต์ พุทธญาณ : เจ้าอาวาสวัดท่าซุงองค์ปัจจุบัน) ยอดมูลค่าศรัทธา และปริมาณผู้คนก็ไม่ได้ลดลงเลย

พี่อ้อย.. เป็นแม่งานสำคัญในการจัดงานสถาปนาฉลองวัดท่าซุงในสมัยเริ่มแรก เพียงแต่พ่อบอกวันเวลา และสิ่งที่ประสงค์ผลสำเร็จ พี่อ้อยก็จะปาวหมู่เทวฤทธิ์ลิงหน้าพลับพลาของพ่อให้มาประชุมกันที่บ้านชอยสายลม การวางแผนจัดงาน การแบ่งกำลังคนประจำแผนก งานทุกอย่างจัดการกันที่บ้านชอยสายลมนี้ แล้วก็เคลื่อนกำลังเข้าสนามทำงานที่วัดท่าซุง หรือทุกที่ที่พ่อสั่งมา

ในปี ๒๕๑๘-๒๕๒๐ สามปีนั้นถือเป็นเวลาสถาปนา ประกาศว่าวัดท่าซุงมั่นคงรุ่งเรืองขึ้นอีกราวหนึ่ง หลังจากทีชำระหนี้สินหมดมาเกือบร้อยปี ด้วยบุญญาธิการของพ่อและความร่วมมือถวายชีวิตของลูกหลานศิษยานุศิษย์มีพี่อ้อยและบ้านชอยสายลมเป็นหัวแรงสำคัญ วัดท่าซุงจึงมีเหตุอัศจรรย์ คือมีพระสุปฏิปันโน ผู้เร้นกายหลักศรัทธาผู้คนมานาน ต่างองค์

๑๘๔ เสียงจากถ้ำ ฉบับพิเศษ

ต่างออกมาช่วยงานพ่อ ให้ผู้คนบันเทิงใจอิ่มเอิบในกุศลกันไม่มีประมาณ และจากวันนั้นมา.. พระสุปฏิปันโนหลาย ๆ องค์นั้นก็เริ่มจรเข้ามาเยือนบ้านซอยสายลม ประหนึ่งว่าเป็นวัดของพระพุทธศาสนา ทำให้เห็นชัดว่าบุญบารมีในการสนองงานพระศาสนาและศรัทธาผู้คนของพ่ออยู่นั้น มีมากพอ.. พ่อเพียงที่จะเชิดชูครูบาอาจารย์ได้อย่างหาที่ติได้ยากนักหนา

หลวงปู่บุดดา ถาวโร เป็นพระดีแท้องค์หนึ่งที่เมตตาสนิทสนมกับซอยสายลมและพ่ออยู่เป็นพิเศษ ทุกครั้งที่ท่านมาเยี่ยมเยียนในวาระที่พ่อมาสอนพระกรรมฐาน หรือจะมาตามสะดวกของท่านก็ตาม ทั้งหลวงปู่และพ่อจะสนทนากันเสียงดังฟังสนุกทั้งคู่ องค์หนึ่งจะเมตตาอารี ท่านหนึ่งจะนอบน้อมพาทีฉลาดาน.. ถ้าท่านผู้อ่านได้เห็นและฟังด้วยตัวเองเหมือนผู้เขียน ท่านจะทราบเองว่าพ่ออยู่เป็นผู้ที่เข้าถึงพระพุทธพระธรรม พระสงฆ์ ด้วยสติปัญญา เป็นตัวของตัวเองและนุ่มนวลเป็นแบบอย่างของพระพุทธศาสนิกชนอย่างแท้จริง

ครั้งหนึ่ง.. หลวงปู่บุดดามาแต่เช้า หลวงพ่อออกไปธุระเจริญศรัทธาภายนอก พ่ออยู่มานั่งสนทนากับหลวงปู่อย่างออกรส พอพ่อกลับเข้าบ้านซอยสายลมก็เดินมาตรงที่หลวงปู่นั่งอยู่บนเก้าอี้ พ่อยื่นขีมือมาที่หลวงปู่พร้อมกับเอ่ยว่า..

“เอ้า..! พระที่ไหนเล่านี้.. เสียงดังไปถึงถนนโน่น..”

“ก็.. ก็..”

หลวงปู่มักจะเหมือนระว่างคำแรกในการตอบโต้กับพ่อ
เสมอ ยกมือจิ้ม ๆ ชี้นาทีพ่อแล้วพูดสบาย ๆ ..

“ก็.. พระจากวัดท่าซุงนะใช่...”

“เอ้า..ใช้ได้..ใช้ได้” พ่อหัวเราะชอบใจ แล้วทรุดนั่ง
กราบที่เข้าหลวงปู่ครั้งหนึ่ง

พ่อย่อย.. หัวเราะแขนหน้าร่าเริง ถ้า ๒ องค์นี้เจอกัน
พ่อย่อยจะมีความสุขเป็นพิเศษ

หลวงปู่ชุ่ม โพธิโก แห่งวัดวังมุย อ.ลี้ จ.ลำพูน ก็เป็น
พระทองคำแท้อีกองค์หนึ่ง ก็จะแวะเยี่ยมเยียนพ่อย่อยและท่าน
เจ้ากรมเสริมทุกครั้งที่ท่านมาธุระกรุงเทพฯ ท่านสนิทใจกับ
พ่อย่อย ถึงขนาดบอกพ่อย่อย เมื่อคราวเดินทางไปสงเคราะห์
ประชาชนภาคใต้กับพ่อควมว่า

“....พ่อย่อยและท่านเจ้ากรมเสริม เป็นโยมพ่อโยมแม่
ของท่านมาในอดีตชาติ ท่านกลับจากภาคใต้คราวนี้จะต้อง
สิ้นชีวิตหมดภาระกับโลกแล้ว ขอให้โยมพ่อโยมแม่ช่วยจัดการ
เรื่องศพของท่านด้วย... ให้โยมแม่โยมพ่อจัดการเผา อัฐิของ
ท่านจะกลายเป็นพระธาตุ หากปล่อยให้ทางโน้นเผาก็จะเป็น

๑๘๖ เสียงจากถ้ำ ฉบับพิเศษ

กระตือรือร้น.. เพราะท่านอธิษฐานอย่างนั้นมาเพื่อจะแทนคุณบุพการีในอดีต”

ที่เล่าให้ฟังนี้.. ไม่ใช่จะดูหมิ่นบุญบารมีชาวลำพูนหรือวัดวังมุย แต่เล่าเพราะท่านสั่งอย่างนั้น เสียตายที่ไม่ได้เขียนหนังสือมอบอำนาจฉันทะไว้ พอกลับจากภาคใต้ก็ป่วยเข้าโรงพยาบาลพร้อมมิตรทันที เยียวรักษายากอยู่ไม่กี่วันก็มรณภาพวันที่หลวงปู่ชุ่มทิ้งร่าง ก็เป็นวันที่พ่อสอนพระกรรมฐานอยู่ที่ซอยสายลมพอดี ออกจากกรรมฐาน ๒ ทุ่มกว่า ศพหลวงปู่ก็ถึงบ้านซอยสายลม พี่อ้อยก็บัญชางานตั้งแท่นสรงน้ำศพหลวงปู่อย่างสมกับบุญบารมี รุ่งขึ้นอีก ๒ วัน ลูกหลานชาวลำพูนก็มารับศพหลวงปู่กลับไปตามประเพณีวินัยของคณะสงฆ์ ถือว่าพี่อ้อยและบ้านซอยสายลมได้ทำหน้าที่ในชาติสุดท้ายให้หลวงปู่ได้อย่างเต็มความสามารถแล้ว

หลวงปู่ธรรมชัย ธมฺมชโย พระเทพเจ้าแห่งวัดทุ่งหลวง จังหวัดเชียงใหม่ เป็นองค์ที่ผูกพันกับพี่อ้อยและบ้านสายลมแน่นหนา ระยะแรกที่หลวงปู่เริ่มมาเจริญศรัทธารักษาไข้และพยากรณ์แก้กรรมให้ศิษยานุศิษย์ หลวงปู่จะทำงานนั้นที่บ้านสายลมอยู่ระยะหนึ่ง ผู้เขียนก็เป็นผู้ช่วยท่านด้วยคนหนึ่ง.. ช่วยจัดคิวคนไข้ ช่วยเขียนฉลากยา จำยาสารพัด จนถึงวาระ

ที่ย้ายไปเจริญศรัทธาที่บ้านคุณประดิษฐ์ที่สมุทรปราการ เมื่อ
วาระที่พี่อ้อยเสียชีวิต หลวงปู่ธรรมชัยก็มายื่นให้กำลังใจรักษา
จนวาระสุดท้าย

หลวงปู่พระมหาอำพัน ภายหลังได้รับพระราชทาน
แต่งตั้งเป็นพระราชาคณะวัดเทพศิรินทร์ ก็คุ้นเคยกับพี่อ้อย..
พี่อ้อยคือผู้ที่นำหลวงปู่พระมหาอำพันเข้าฝากตัวเป็นศิษย์
ปฏิบัติธรรมกับพ่อ.. หลวงปู่ถือว่าบ้านสายลมและพี่อ้อยเป็น
ผู้มีคุณต่อท่านประจักษ์ใจไม่เคยลืม...

ก่อนจะเล่าถึงวาระความตายของพี่อ้อย ก็จะขอเล่า
ความที่พี่อ้อยสั่งมอบหมายงานอย่างหนึ่งให้ผู้เขียนรับปาก
ระยะนั้นเป็นช่วงเวลาก่อนพี่อ้อยจะจากไปเพียงหนึ่งเดือน
ท่านเรียกผู้เขียนเข้าไปหา

“วัชรชัย.. พี่ขอให้เธอรับปากทำงานแทนพี่อย่าง
หนึ่ง.. และห้ามปฏิเสธ! เมื่อเรอบวชแล้วให้เธออธิษฐาน เป็น
หัวแรงรวบรวมผู้คนและทุนหล่อพระปัจเจกพุทธเจ้าแทนพี่
ด้วย”

สายตาน้ำเสียงที่พี่อ้อยส่งเข้ามาในใจผู้เขียน ยังจำได้..
แม้จะสงสัยว่าท่านสั่งเราทำไม หลวงพ่อก็ยังอยู่ ลูกหลานเพื่อน

๑๘๘ เสียงจากถ้ำ ฉบับพิเศษ

ฝูงท่านก็มากมาย แต่อดใจไม่ถาม

“สายเราบูชาพระคาถาพระปัจเจกพุทธเจ้า... ได้รับประโยชน์มีความสุขมากมาย พระคุณของท่านล้นพ้น แต่ยังไม่มีการหล่อรูปท่านบูชา เมื่อพี่ตายแล้ว เธอขอแล้วจึงคิดทำ.. ให้ใจเย็น ๆ กาลเวลาไม่จำกัด พี่ขอเตือนว่าบุญของเธอน้อย จงรวบรวมจากคนธรรมดาเป็นหลัก อย่าบอกคนรวยมาก ๆ เธอจะทำได้สำเร็จได้ยาก..

..จงหล่อท่านด้วยทองคำหน้าตักสัก ๙ นิ้ว แล้วต่อไป เธอจะรู้เองว่าจะทำอะไร.. เมื่อไร.. รับปากพี่สิ! พี่อยู่ทำไมทนแล้ว..”

ผู้เขียนกราบรับปาก ใจหนักอึ้งมาตลอดจนบัดนี้ ๒๕ ปีผ่านมาแล้ว

จากวันนั้นมาประมาณ ๑ เดือน พี่อ้อยก็ป่วยเพราะมะเร็งที่เต้านมกำเริบ ในกลุ่มศิษย์ผู้ใหญ่ของพ่อกลุ่มนี้จะทราบกันดีจากกำลังใจของตัวเองเป็นของธรรมดาว่า ความตายจะมาถึงระยะไหน และจะต้องตั้งอารมณ์แรงอารมณ์อย่างไร เพื่อชิงชัยในวาระสุดท้าย ก่อนสิ้นชีวิต ๑ วัน หลวงปู่ธรรมชัยมาเยี่ยมที่บ้าน มาเพิ่มอารมณ์ให้เห็นทุกขเวทนาของร่างกายชนิดอุกฤษฏ์ รุ่งขึ้นพี่อ้อยก็จากพวกเราไป..

ผู้เขียนทั้งรัก ทั้งกลัวพื้ออ้อมาตลอด นับถือและให้
เกียรติลูก ๆ พื้ออ้อมาตลอด แต่วันที่จะเอาร่างพื้ออ้อมลง
ผู้เขียนถึงกับบอกอาจขอเข้าไปกรา่งท่าน จีบใบหน้าของท่าน
ใบหน้าของท่านที่เคยคิดว่าตักเตือน ปากที่เคยส่งเสียงเฉียบขาด
แต่เมตตาาร่าเริง ณ ที่นั้น ผู้เขียนนึกถึงพระคุณท่านดุษแม่ แม่
ในทางธรรม ได้ปรนนิบัติกายแม่เป็นครั้งเดียวและครั้งสุดท้าย
ผู้เขียนได้หันไปบอกคุณน้องลูกชายท่านว่า

“ขอให้พื้รับใช้แม่เถิด..”

และก็เรียกว่า ‘แม่อ้อย’ มาตั้งแต่เวลานั้น

.....

ในงานสวดพระอภิธรรมแม่อ้อย จัดที่บ้านสายลม
บ้านที่ก่อตั้งศรัทธาวัดท่าซุง บ้านที่ปลูกฝังดวงจิตนับแสนดวง
ให้เข้าถึงธรรม บ้านที่พระอริยเจ้าทั้งหลาย.. จาริกมาดุษเป็น
อารามในพระพุทธศาสนา ในคินหนึ่งของงาน ไฟสว่างไสว พระ
ผู้ใหญ่ที่ผู้คนเคารพนับถือมานั่งอยู่ในงานเดียวกันอย่างเบิก
บานผ่องใสเป็นพิเศษ

หลวงพ่อกุญชร วัดท่าซุง

หลวงปู่บุดดา ถาวโร

หลวงปู่ธรรมชัย วัดทุ่งหลวง

หลวงปู่พระมหาอำพัน วัดเทพศิรินทร์

๑๕๐ เสียงจากถ้ำ ฉบับพิเศษ

ห่างออกไปทางเบื้องหลัง... โลงทองบรรจุร่างมหาอุบาสิกาคือชีวิตให้พระศาสนานอนอยู่ภายใน นอกโลงมีรูปเข้ากรอบ ตั้งมุมมองมาทางพระสงฆ์ผู้มากด้วยคุณธรรมทั้ง ๔ ด้วยสายตาที่สงบสุข และเคารพนบพระคุณ.. ตาคู่นั้นทะลุผ่านเข้าไปในใจผู้เขียน เหมือนจะจารึกคำถามคำเตือนครั้งสุดท้ายว่า

“เธอจะเป็นพระดีให้พี่เห็นได้ไหม..”

ตอนที่ ๑๐

หลวงพ่อกุณชีลิ่งดำ

พอปี ๒๕๒๔ อย่างผ่านเข้ามา ชีวิตจิตใจผู้เขียนแทบจะหมดแรงผูกพันกับสังคมฆราวาส ไม่ใช่ว่าตัดกิเลสได้หรืออะไรหรอก! แต่มันหมดอาลัยตายอยากจะนั่งกางเกง เอียงคอ หวีผมส่องกระจกอุปาทานอีกต่อไป ประกอบกับวิบากกรรมเลวที่ทำมาส่งผลให้สมปรารถนาได้เข้าวัด คือร่างกายอยู่ดี ๆ.. ก็ป่วย ประหนึ่งว่าเป็นมะเร็งในปอด กล้ามเนื้อหัวใจก็เจ็บปวด เหมือนถูกร้อยแทงทะลุด้วยลวดเหล็กเผาไฟ วันไหนไม่ภาวนา ไม่สวดมนต์ ก็จะเจ็บทนแทบไม่ไหว แต่ถ้าได้ไปนอนวัดท่าซุงแล้วอาการป่วยก็จะหายเหมือนปลิดทิ้ง

เมื่อเป็นอย่างนี้แล้ว ภรรยาและบุตรทั้งสามคนก็เต็มใจเห็นชอบให้ผู้เขียนเคลื่อนตัวเข้าวัดเพื่อรอบวช... รอคำพูดจากปาก ‘พ่อ’ (หลวงพ่อกุณชีลิ่ง) จะเมตตาเปล่งประทานอนุญาตให้ห่มผ้าเหลืองได้เท่านั้น อ้อ.. อีกอย่างหนึ่งก็คือหนี้สินที่ผู้เขียนได้ก่อเอาไว้ ก็เป็นเรื่องคาใจที่คิดไม่ออกว่า มันจะหมดไปก่อนบวชได้อย่างไร

แล้วในที่สุด.. ผู้เขียนก็ขออนุญาต ‘พ่อ’ เข้าไปใช้ชีวิตเป็นคนวัดท่าซุง เมื่ออายุได้ ๔๐ ปี ไม่ได้เข้าไปตัวคนเดียว ..พาลูกชายสองคนเข้าไปด้วย เด็กก็เรียนที่วิทยาลัยเทคนิคอุทัยธานี

ทั้ง ๒ คน ..นี่ขอเล่าเรื่องครอบครัวให้ขาดตอนไปเสียเลย หลังจากเขาเรียนจบกันแล้ว ก็พากันเข้าไปเรียนต่อและทำงานในกรุงเทพฯ ลูกสาวคนโตและแม่ก็พากันเข้าวัดตามมาในปีถัดไป ลูกก็ออกจากวัดกลับเข้าไปสู่ชีวิตครอบครัวตามวิถีทุกข์ของโลก ส่วนแม่ก็ได้ถวายชีวิตให้พระคุณพ่อ (หลวงพ่อกุญชี) รับใช้วัดปฏิบัติธรรมอยู่ในวัดท่าซุงจนทุกวันนี้ ขอภัยท่านผู้อ่านที่เอาเรื่องครอบครัวมาเล่าให้ฟัง ก็เพียงจะบอกท่านว่า ผู้เขียนและครอบครัวได้อิทธิฐานถวายชีวิตปฏิบัติธรรมรับใช้พระศาสนาทุกคน ประรณานาจะเข้าสู่พระนิพพานในชาติปัจจุบันทุกคน ผู้ชายก็ประรณาบวชอุทิศชีวิตต่อพระศาสนา ครูบาอาจารย์ เมื่อเวลาที่สมควรมาถึง ก็ขอจบเรื่องครอบครัวแค่นี้

ชีวิตฆราวาสระยะสุดท้ายก่อนบวช ที่จริงก็เป็นเวลาไม่ถึง ๖ เดือนเป็นช่วงเวลาที่ได้ทบทวนเสริมแต่งอารมณ์อารมณ์เตรียมเป็นพระบ้าง อารมณ์สัตว์ผู้ยังเสียดายความเวียนเกิดบ้าง สลับกันไป ดึงสลับกลับมา ซึ่งมีเรื่องอยากเล่าให้ฟัง ๒ เรื่อง แต่ละเรื่องถึงตายทั้งนั้น!

เรื่องแรก.. คือเมื่อมาอยู่วัด พ่อก็ให้พักฝั่งพระอุโบสถตัวท่านเองพักฝั่งริมน้ำคนละฟากถนน สมัยปีอะไรหนอ... อ้อ ๒๕๒๕ ซึ่งเป็นปีที่ผู้เขียนบวช เวลานั้นวัดท่าซุงก็มีบริเวณแค่นั้น รวมเนื้อที่สองฝั่งถนนแล้ว ไม่เกิน ๓๐ ไร่ ผู้เขียนอยู่ฝั่ง

โบสถ์ ก็ทำงานฝังโบสถ์ไป มีการกวาดลานพระอุโบสถและลานรอบ ๆ กำแพงแก้วเป็นหลัก โดยเฉพาะกลางคืนนี้ กวาดไปก็ออกปากท่องบทพนมบทธวดมนต์เจ็ดตำนานไป.. เสียงดังหาคือนอนเอนนั้นเลย.. หมายก็มีไม่มาก ฝังพ่อสัก ๑๐ ตัว ฝังเราก็อีก ๑๐ เหมือนกัน กว่าจักปักผ่นอบน้ำ.. นอนก็โน่นแหละ.. ๓ หุ่ ๔ หุ่ เป็นอย่างหัวค่ำที่สุด ตื่นนอนตอนตีสี่ เสียงเทปพอลุกมาตามสาย.. ตอนนี้อยู่.. มีอยู่คืนหนึ่งก็ถึงคราวถึงชาติ.. มันจะตายเสียให้ได้..

เข้ามิด ๐๔.๐๐ น. ทุกคนทุกองค์ในวัดจะลุกขึ้นมาเจริญพระกรรมฐาน ฟังเสียงพอสอนมาตามสายบ้าง นั่ง นอน ยืน เดิน ร่วงบ้าง แจ่มใสบ้าง เข้าวันนั้นผู้เขียนอารมณ์ค่อนข้างดี ดีจนกว่าคือ หุ่มนได้ยินเสียงผีเท้าเดินเข้ามาในห้อง.. เข้ามากลางห้อง.. ห้องที่ไล่กลอนประตู่ถึง ๒ ชั้น นี้อยู่!

เข้ามาไม่เข้าเปล่า.. มาเดินจงกรมไปตามแนวยาวของห้อง (ห้องพักผู้มาปฏิบัติอาการ ‘ธรรมสถิตย’ ริมพระอุโบสถ).. เดินเที่ยวแรกห่างผู้เขียนไปทางด้านหลัง ๑ วา ..อยากจะลืมตาหันไปดู ..ก็..ก ไม่ได้ทำ..

เที่ยวที่ ๒ ขากลับ.. เดินเฉียดชิดหลังผู้เขียนผู้หนึ่งตัวตรงแข็งทื่อ.. ชายผ้านุ่งปิดเฉียดกระทบหลัง.. ผ่านไป.. ผู้เขียนคิดถึงประตู่ .. คิดว่าถ้าวิ่งไปเปิดกลอน ของประตู่ ๒ ชั้น มันจะ

ทันใหม่ไม่อยากจะตอบตัวเองเลย...!

เที่ยวที่ ๓ เดินกลับมา ที่นี้มาหยุดตรงข้างหลัง.. แค
หยุด เราก็จะตายอยู่แล้ว ..หยุดไม่หยุดเปล่า ก็ลงมาเป่าลมรด
ต้นคอ ..พื้..พื้..พื้.. ลงมาตลอดสิ้นหลัง ผู้เขียนเพิ่งรู้ว่าภาษา
ไทยที่อธิบายยากที่สุดก็คือคำว่า ‘กลัวผี’ นี่แหละ ..ไม่มีปัญญา
อธิบาย.. เมื่อหมดปัญญาก็เลยบ้าฮึดขึ้นมา ใจจะรู้ว่าไม่ใช่ผี
ธรรมดา กระจอกงอแง ต้องเป็นผีระดับที่เราต้องไหว้เลยละ
ทางตาขำเลื่องเห็นชายผ้านุ่งเป็นลายไทยทองกรอมเท้า ไอ้ปาก
ที่เคยกล้า ..จะพูดว่า “กู..” ก็เปลี่ยนใจ...

“...โยมแม่องค์ไหนก็เกิด...ลูกมาอยู่วัดนี้ก็ต้องบวช
ถวายชีวิตให้พระศาสนา.. ต้องการพระนิพพานในชาติปัจจุบัน
จริง ๆ..”

ทำใจกล้าเสียงอาจหาญมั่นใจขึ้นมาได้นิดนึง

“ลูกจะเลวอย่างไร ศีล ๕ ก็บริสุทธิ์แนใจ! ลูกรัก
พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ด้วยความจริงอันนี้เป็นพยาน
หากลูกเลวถึงขนาดโยมแม่สงเคราะห์ไม่ได้ ก็จงหักคอเสียให้
ตาย ตายแล้วจะได้ไม่ต้องลำบากทุกข์ยากใจอีกต่อไป ...จะได้
ไปนิพพานไม่ต้องบวช..”

ท่านผู้อ่านเอ๋ย ภาษาที่พูดไปวันนั้น อาจจะไม่ตรงเป๊ะ
อย่างที่เขียนทุกคำ แต่ใจความตรงกันแน่ ใจตอนนั้นมันยอม

ตาย มันกล้าเอนหลังยืดคอไป กะให้ชนท่าน กลับไม่สัมผัสอะไร
แต่มีเสียงที่ไพเราะนุ่มหูกินใจดังขึ้นมาว่า

“ถูกแล้วลูกเอ๋ย ..ทำอารมณ์ถูกแล้ว ให้ลูกจงจำไว้ว่า
มนุษย์ทั้งหลายนั้นต่างก็หวาดหวั่นต่อความตายแทบทุกคนไป
ไม่มีอันตรายใด ๆ ที่เกิดแก่มนุษย์ได้ จะร้ายแรงไปกว่าความ
ตาย เมื่อลูกไม่กลัวแม้กระทั่งความตาย อันตรายใด ๆ ในโลกนี้
ก็ไม่มีความหมายกับลูกแล้ว ..”

แล้วก็มีลมอบอุ่นเป่าลงบนกลางกระหม่อมของผู้เขียน
จนบัดนี้ ยังไม่มีเสียงพูดใด น้ำคำอื่นใด หรือลมกระแสใดในโลก
ที่จะอบอุ่นและเป็นสุขสบายใจเท่าวันนั้น..

ตามปกติพ่อจะสอนกรรมฐานตอน ๑ หุ้มนตรง โดยจะ
เดินข้ามถนนจากฝั่งแม่น้ำข้ามมาฝั่งโบสถ์ ผู้เขียนจะเดินไปรับ
พ่อ นั่งฟังนั่งปฏิบัติใจตามไป พอท่านเลิกสอนประมาณ ๒ หุ้มน
ครึ่ง ก็จะได้เดินคลอหลังข้ามไปส่งท่านที่กุฏิชายน้ำ แล้วจึงกลับ
มากวาดลานโบสถ์อย่างเคย.....

แต่การปฏิบัติกรรมฐานครั้งนั้น กลับไม่ได้ผลเช่นเคย
จะพิจารณาร่างกายก็จับจดหมดกำลัง จะภาวนาให้ใจหยุดนิ่ง
เสียบ้างก็ฟุ้งซ่านไม่ยอมหยุด จะให้มน้อมยทิตหลบไปพักให้อิ่ม
ก็ยกใจไม่ขึ้น ก็เลยนั่งลืมตา ..ใจนึกถึงพระพุทธเจ้า นึกถึงพระ
สงฆ์ว่ามานั่งล้อมเราไว้ นึกถึงพ่อแม่เพศหญิงชาย นึกว่าท่าน

หน้าตาใจดีเป็นพรหมเทวดามายืนให้กำลังใจ ..ณ เวลานั้น ก็
ตัดสินใจ คิดเด็ดขาดว่า

“..เอ้า! ไม่ได้บวชก็ไม่บวชกัน คนจะไปนิพพานนี่มัน
ไปด้วยใจ ไม่ได้เอาหัวโล้น หัวผมยาว ไม่เอาหญิง เอาชายไป
เขาทิ้งไอ้ที่กล่าวมาทั้งหมดนั้นไว้ในโลก ..เอาให้มันหายกังวล
ไปเลยว่าจะไม่ยากบวชแล้ว สิ้นเดือนนี้จะไปกรุงเทพฯ ซื้อปืน
ลูกซองยาวมาเป็นคนเฝ้าวัด ตายเมื่อไรก็ไปนิพพานเมื่อนั้น..”

แปลก... ใจกลับสบาย ..พอเลิกกรรมฐานเดินตามพ่อ
มาถึงหน้าโบสถ์ พ่อก็หันมาพูดว่า

“แก..บวชได้แล้ว...”

เอ้า..ตายเลยกู (พูดกับตัวเอง..) อยากบวชเกือบตาย
พ่อไม่ให้บวช พอเลิกอยากกลับยอมอนุญาต ก็เลยตกใจคุกเข่า
กับพื้นบอกพ่อว่า

“ผมยังไม่พร้อม ..ยังมีหนี้...”

“อย่าพูดมาก!.. ไปบอกที่บ้านให้เขาเซ็นรับหนี้ไปก่อน
พอบวชแล้วก็จะคลายตัวไปเอง” สายตากับเสียงพ่ออย่างนี้
ก็ได้แต่ยกมือไหว้รับคำสั่ง “ครับผม..”

โอ้ย..นี่นำเรื่องมาเลี้ยยาว บทจะเขียนออกก็ยังไม่
พอก่อน... ก็พอดีว่านำมาส่งถึงความเป็นพระภิกษุในพระพุทธ
ศาสนา และจะเขียนในนามขรรวาสเพียงเท่านี้

ต่อไปนี้.. ผู้เขียนจะขอพาท่านผู้อ่านไปหาพระแท้ในใจ
ของผู้เขียนเสียที องค์กรที่ยินส่งชี้ให้ผู้เขียนได้บวชนีแหละ..

พระผู้เป็นเนอ นาบุญ

ถ้าจะมีคนถามผู้เขียนว่า ได้เห็นคุณค่าอุปมาพระคุณ
ครูบาอาจารย์ คือหลวงพ่อกฤษีลิงดำไว้ในฐานะใด ผู้เขียนไม่
ลังเลใจที่จะตอบไปว่า ได้เทิดพระคุณเลิศค่าของท่านไว้ ประดุจ
ดวงตะวันเต็มองค์ทรงกลดอยู่กลางฟ้าเหนือเศียรเกล้า ไม่เคย
จงใจจับจ้องมองหน้าคิดว่าเราเป็นคนใกล้ชิด แต่ก็มั่นใจสนิทว่า
แสงแห่งความเมตตาอาทรจากใจท่าน ได้ฉายอาบใจของเราไม่
เคยจืดจางห่างหาย

หลวงพ่อกฤษีลิงดำแห่งวัดท่าซุง(พระมหาวิระ ถาวโร
พระราชพรหมยาน) ซึ่งผู้เขียนเรียกว่า ‘พ่อ’ ในทางธรรม
สำหรับผู้เขียนแล้วท่านคือ พระธรรมดาที่สุุดเท่าที่เคยพบเห็น
แต่เป็นความธรรมดาที่ให้ความอ้อมเอิบ บิติสุขแก่ผู้คนได้โดยไม่
ต้องมีอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์มาช่วยเสริม ดุฆาด ะ ไกล ะ ในระยะ
สั้น ะ จะเห็นว่าพ่อเป็นพระที่มีจริยาวาจาไม่เรี่ยร้อยงดงาม
ตามสมณวิสัยเท่าใดนัก.. จะเห็นว่าพ่อพูดไปหัวเราะไป เมื่อฟัง

เข้าไปในใจ แล้วจะเห็นว่าที่พ่อพูดออกมานั้นมีแต่ความจริงที่
บริสุทธิ์ปราศจากมายาสาไถย และพูดเพื่อประโยชน์สุขของผู้
ที่ฟังอย่างแท้จริง ยังจำได้ที่พ่อสอนพระหลังเวลาปฏิบัติพระ
กรรมฐานเกี่ยวกับเรื่องการฉันอาหาร

“พวกคุณอย่าลืมหันหน้า พระนี้อย่าให้เลวกว่าหมา
หมากินข้าวตะกละตะกลามอย่างไรมันก็กินข้าวเดนพระเฝ้าวัด
เห่าทำหน้าทีไป โง่มันไม่เลว ตายแล้วอาจจะเป็นเทวดาได้ แต่
พวกคุณนี่ ถ้าฉันข้าวไม่พิจารณาเป็นอาหารปฏิกุศลให้เห็นเป็น
ของสกปรก... กินไปคุยไปฟุ้งซ่านไป พวกคุณตกรอกไม่มีทาง
รอด อย่าให้แพ้หมาได้”

เสียงพ่อนี้ดูเขียว สีหน้าจริงจังขึงขังดูไม่เห็นสีสันของ
ความใจดีหรือ

“แล้วอีกอย่างอย่าติดในรสอาหาร เต็มพริกนุ่น น้ำ
ปลานี้ จะเอาดี ๆ ถูกใจ อย่างนี้เขาเรียกกินโง่กว่าแดร้งฉาน”

โอ๊ย... ฟังแล้วรุ่งเช้า นั่งฉันทันตัวตรงลิบ ตักเฉพาจะกับ
ข้าวไกลตัวก้มหน้าเคี้ยว พอมายืนดูสักครู่ก็เอ็ดตะโรขึ้นมาอีก

“...เฮ้ย..อ๊แม่ครัวนี่ไปไหนกันหมดหว่า ไม่มาดูแลพระ
พระลูกข้ามีน้ำปلاميพริกป่นบ้างไหมนี่ พระท่านขอลูกจิกไม่
ได้.. ดูท่านบ้าง พวกแกอย่าทำตัวเป็นนายพระเชียวนา ลูกของ
ข้า ข้าบ่นข้าดำได้คนเดียว พวกแกอย่า เสี...กเชียวนา...”

เอ้า! ตานี้ น้ำตาไหลแล้วพระ... ฉันไม่ลงแล้ว มันอึดใจ
อึดน้ำใจที่อ่อนโยนผสมน้ำคำที่แข็งแทงทะลุใจของพ่อ

ที่จริงน้ำใจพ่อ.. น่าจะบริสุทธิ์เหมือนแสงอาทิตย์ที่
ส่องสาดความอบอุ่น ความสว่าง ไม่เลือกที่รักที่ชัง ไม่ส่องแสง
กระแสบใจเพราะรักเพราะเกลียด แต่เป็นธรรมดาของดวงตะวัน
ที่ต้องส่องแสงสู่โลก เพราะเป็นธรรมชาติวิสัยที่จะเป็นอย่าง
อื่นไปไม่ได้ ดวงจิตดวงใจพ่อก็มุ่งปรารถนาจะให้มนุษย์สัตว์
ทั้งหลายได้รับประโยชน์มีความสุขเต็มใจของท่านเป็นปกติ
ธรรมดาทุกขณะจิต เป็นพระธรรมดาต้องคิด ต้องพูด ต้อง
ทำอย่างนี้ จะเป็นอย่างอื่นไม่ได้แล้ว ไม่ว่าจะไปอยู่ในที่ใดต้อง
เอื้อเพื่อประโยชน์สุขเป็นธรรมดา แม้ว่าเป้าหมายนั้นจะเล็ก
น้อยอย่างไร ท่านก็เต็มใจทำ อย่างในกรณีผู้เขียนเมื่อบวชใหม่
พรรษาแรก...

พ่อจะมีกำหนดเดินทางเข้ากรุงเทพฯ เพื่อสอนพระ
กรรมฐานและเจริญศรัทธาบำเพ็ญกุศลที่บ้านซอยสายลมเดือน
ละ ๑ ครั้ง เป็นเวลา ๓ วัน และจะต้องมีพระสงฆ์ติดตาม
สนองงานพ่อครั้งละ ๓ องค์ องค์หนึ่งประจำตลอดคือ **หลวงพี่
อาจันต์ ธมมจิตโต** พระอาจารย์ใหญ่ฝ่ายวิปัสสนาธุระทำหน้าที่
สอนมน้อมยิทธิ... องค์ที่สองเวียนกันทำหน้าที่คุมการจำหน่าย

๒๐๑๒ เสียงจากถ้ำ ฉบับพิเศษ

วัดมณคล... องค์ที่สามต้องเข้าเวรเฝ้าข้างกายถวายความ
สะดวกในการรับแขก.. ซึ่งครั้งนั้นผู้เขียนได้รับหน้าที่ ตรงนี้จะมี
เหตุการณ์และพฤติกรรมของศิษยานุศิษย์ ผู้ถูกศรัทธานานา
ชนิดพามาให้เห็นอยู่ตลอดเวลางาน

ญาติโยมส่วนใหญ่เป็นผู้หญิง ส่วนมากมีฐานะการเงิน
ดีมีศรัทธา นอกจากจะเข้าแถวถวายสังฆทานตลอดทั้งวันแล้ว
ก็ยังถวายเป็นส่วนตัวต่อพ่อและเพื่อแม่ต่อพระที่นั่งเฝ้างานอยู่
ด้วย ตรงนี้แหละ! ที่ไฟกิเลสจะเผาผลาญใจสมณะผู้ไม่สำรวม
อารมณ์ใจ ถ้าไม่ถูกกามราคะรบกวน ก็จะเป็นโลภะมุ่งลาภเผา
ผลาญจิต ผู้เขียนโดนเข้าไปเต็มใจไฟโลภะลุกลิง

ท่านผู้อ่านเอ๋ย.. ไพราคะนั้นร้อนรอนกระวนกระวาย แต่
ไฟโลภะร้อนเหมือนถ่านแดงโชนถ่วงอารมณ์ คือผู้เขียนตั้งใจจะ
ทำบุญหล่อพระทองคำสักองค์เพื่อบูชาพระคุณพระรัตนตรัย
แต่ลาภของพระเด็กใหม่น้อยนัก ..คิดยังไงก็มองไม่เห็นทาง
สมปรารถนา ที่นี้พอเห็นโยมคนหนึ่งเข้ามาถวายเงินพ่อทันที
๕๐๐,๐๐๐ บาท ใบแดง ๆ ใจผู้เขียนนี้.. โอ้ย!.. จะกล้าเขียน
ใหม่นี้... คล้าย ๆ จะอิจฉาพ่อ มั่นคิดว่าแหะนี่.. ถ้าเราได้สัก
ครั้งหนึ่งอย่างนี้ ปีเดียวต้องหล่อพระได้แน่ ..พ่อกระแอมสอง
จังหวะ..หางตาขำเลื่องควาบ...

พอตกช่วงบ่ายจำได้ว่า.. โยมผู้หญิงชื่อสงวน (นามสกุล จำไม่ได้..มันกว่า ๒๐ ปีผ่านมาแล้ว) นั่งรถเข็นเข้ามาคุยกับพ่อ ลักประเดี๋ยวก็เซ็นเช็คเงิน ถวายค่าเครื่องเอกซเรย์ ๘๐๐,๐๐๐ บาท แทนที่จะนอบน้อมโมทนา ใจบ๊อบก็ร้อนวูบเป็นอารมณ์ ขึ้นมาว่า

“..ถ้าเราได้ยังงี้ต้องหล่อพระเสร็จแน่นอน..”

พ่อถอนหายใจหนัก..ยาว.. จนต้องยกน้ำขึ้นดื่ม มองหน้าผู้เขียนครึ่งหน้า.. เราก็อึดใจ.. ทำไมถึงกล้าคิดเลวต่อหน้า ท่านเชียวนะ?

ตลอดทั้งวันก็จะมีคนเข้าแถวยืนยาว แล้วมาคุกเข่าต่อหน้าพ่อตลอดทั้งวัน แล้วบางคนก็หันขวามาถวายพระเผ้านาน นาน ๆ ครั้ง...เอะ! โยมคนนี้เคยถวายเราด้วยทุกที่ที่พบหน้า ใจก็เบิกบานหันหน้าไปมองกะจะยิ้มน้อย ๆ ให้ แต่.. เมื่อถวายพ่อ แล้วก็หันกลับไปไม่หันมาทางเราเลย ..สมน้ำหน้าใจที่โลกที่เพื่อนอารมณ์กัมหน้า.. อ้าว! แผลอเดียว เธอก็กลับมากราบ ถวายพร้อมกับบอกว่าตะกั่วสี่มของของหลวงพี่ ใจค่อยดี.. (หรือเลว)ขึ้นหน่อย แต่.. เอ้า! อายยังงี้ ก็ต้องเขียน..แต่ใจมันสั่งให้มือปีศาจของคุณ ว่าแบ่งอะไร!... พ่อถอนใจ.. นัทยานัตถ์เสร็จก็เป่าปากมีเสียงติตออกมาด้วยว่า “ระย้า!” ก็พอดีหมดเวลา รับแขก ระฆังช่วยชีวิต..

รุ่งขึ้นเดินทางกลับวัด แวะเจริญศรัทธาที่บ้านบางโพ พ่อ
พ่อว่างผู้เขียนก็เข้าไปกราบเท้า

“หลวงพ่ช่วยผมด้วย... ผมร้อนไพนรกรครับ”

“มันยังไถ่ละคุณ?” พ่อถามตอนแรกก็ไม่มองหน้า

“ไฟโลงมันเผาผมครับ ผมอยากได้เงิน ผมอยากหลวง
พ่อ ผมอยากรับแขกได้อย่างหลวงพ่อ ผมไม่อยากคิดเลย แต่ใจ
มันอดไม่ไหว..”

พ่อมองหน้าหัวเราะอารมณ์ดีทันทีเลย

“คุณมันคิดเกินตายนี่หว่า” อารมณ์ท่านดีมาก เสียง
นุ่มนวลเหมือนเข้าใจและให้อภัยทั้งหมด.. “คุณต้องคิดแค่ตาย
วันนี้.. คิดว่าถ้าตายวันนี้ คุณตายมีเงินเท่าไรก็เอาไปไม่ได้ มี
บาทเดียวก็เอาไปไม่ได้ มีกี่ล้านก็เอาไปไม่ได้.. คิดไว้บ่อย ๆ.. ไม่
เป็นไร.. ไม่เป็นไร.. ผมก็เป็นเหมือนกันคุณ.. แต่พอผมคิดแค่
ตายมันก็หายไป หนัก ๆ เข้ามันก็ตายไปจากใจเรา..เฮ้อ.. กล้า
พูดอย่างนี้ดี.. คุณ! แก้ง่าย.. แก่ได้”

ผู้เขียนยังจำกระแสบิต กระแสเสียงของท่านผู้พ้น
แล้ว.. เย็นสนิทแล้ว.. ได้ไม่ยอมลืม มันราตรดเข้าไปในใจเรา..
มันเย็น ชุ่มฉ่ำด้วยกระแสเมตตาอาทรของพ่อ พ่อเอย.. ใครจะ
เข้าใจหรือวางพ่อไว้อย่างไรในใจใครก็ช่างเถิด แต่ลูกรู้ดี.. ลูก
สัมผัสเอง.. เฉพาะใจลูกเอง.. ว่าพ่อรักลูกทุกคนเท่าเทียมกัน

เหมือนอาทิตย์รักการส่องแสง

ต้องบอกกันก่อนว่า.. ผู้เขียนเป็นลูกที่ได้มีโอกาสพบ
หน้าพ่อน้อยที่สุด ในบรรดาลูกพระในรุ่นระยะเวลาเดียวกัน
โน้น.. ใจเราเองน่าจะรู้จักพี่พ่อ ไม่สงสัยน้อยใจอะไรทั้งนั้น
แต่ครั้งจะเขียนเล่าบรรยายพระคุณไม่มีประมาณของท่าน มัน
นึกสำนวนไม่ออก ..เหมือนคนที่ส่องหน้าตัวเองในกระจกแล้ว
จ้องปากกา จะเขียนชมหน้าตัวเอง.. มันยังงัยงั้นแหละ จึงขอ
เล่าเฉพาะเหตุการณ์ในด้านที่ท่านแสดงให้เห็น อย่างเช่น..

อีกครั้งหนึ่งก็ได้ติดตามพ่อไปนิมนต์สมเด็จพระเจ้าวชิรา-
วุฒิการาม องค์ก่อนโน้น.. เราก็นึกในใจว่า เอ.. พระผู้น้อยจะ
กราบพระสมเด็จพระสังฆราช.. จะพูดยังงัย.. จะสมควรยังงัย เราอยาก
จะเห็นไว้เพื่อจะได้ทำงานได้ถูกต้อง ก็ไปนั่งคอยสมเด็จพระเจ้า.. พอ
ท่านออกมาต้อนรับ พ่อก็คุกเข่ากราบนมู๋นม้อมตามธรรมดา
เหมือนที่พ่อกราบพระพุทธรูป แล้วก็นั่งพับเพียบประนมมือ
สบาย ๆ

“ผมมานิมนต์หลวงพ่อกับไปงานประจำปีครับ”

“อ้อ..เมื่อไรล่ะ”

“นี่ครับ ฎีกา วันที่....”

แล้วพ่อก็เอ่ยเวลาถวายท่านแล้วรายงานตบท้ายว่า

“หลวงพ่อก็ไม่ต้องสวดมนต์ ฉันแล้วก็กลับครับ”

พ่อก็พูดธรรมดาแบบของพ่อ พอสมเด็จเจ้ารับนิมนต์พ่อก็กล่าวขอบพระคุณ กราบลางาม ๆ สามหน ขึ้นรถออกจากวัดราชผาฯ ออกรถมาสักครู่ พ่อก็เอียงหน้ามาทางผู้เขียน เอ่ยเสียงเบา ๆ พ่อได้ยินว่า

“ก็พูดเรียกท่านว่า ‘หลวงพ่อ’ ใช้คำธรรมดา พระผู้ใหญ่จริง ๆ ท่านชอบอย่างนั้น”

พ่อเอ๋ย...คนอื่นพลอยฟังแล้วจะคิดอะไรก็ตามเถิด แต่ลูกถามอยู่ในใจ พ่อยังเมตตาสงเคราะห์ให้ได้ พ่อให้ลูกมากมายนักหนา...

จะฟังอีกไหม...เรื่องที่ท่านล้างสงสัยให้ใจเราเบิกบานหาญกล้า.. เรื่องมีอยู่ว่า ตั้งแต่ก่อนบวชโน้น.. ผู้เขียนสะท้อนใจในฆราวาสด้วยกันบางท่าน ที่ไม่เคารพพระสงฆ์วัดท่าซุงเราเองเท่าที่ควร ด้วยท่านทะนงใจว่าท่านเป็นผู้รู้ธรรม (ตอนนั้นนะ ขณะนี้ท่านจากโลกไปแล้ว และคงจะมีสุคติเป็นที่ไปสมควรแก่ใจของท่าน) เราก็เลยตั้งใจว่า เมื่อบวชแล้วพระน่าจะต้องได้ปฏิสัมภิทาญาณ (เอาไปโน่นเลย..) จึงจะสืบสานคำสอนครูบาอาจารย์ ให้ฆราวาสเคารพยอมรับได้ ..ก็เลยฟังท่านว่าเราจะเริ่มจากกสิณกองไหนดี.. จะได้สมาบัติแปด.. จะทรง

อนาคามี.. อรหัตผล.. โอย.. โอ้ย.. โอโย!.. แล้วก็ยังไม่ลงมือทำ
จริงจังละละเรื่อยมา.. จนบวชได้พรรษาที่สอง

ครั้งนั้นก็ได้ตามพ่อไปทำงานอีก.. ขากลับวัดพ่อแวะ
ไปพักที่บ้านซอยสวนพลู นอนคืนหนึ่ง เข้าตรูพอนั่งอยู่ศาลา
เล็กในสวนกุหลาบ พ่อกวักมือเรียกผู้เขียนว่า

“..มานี่แนะ...”

เมื่อผู้เขียนเข้าไปนั่งประนมมือท่านก็พูดขึ้นว่า

“เรื่องปฏิสัมภิทาญาณที่คุณกังวลใจ...”

เดี๋ยวก่อน!.. เรื่องนี้เป็นความลับที่ตื่นคันหัวใจผู้เขียน
มาเป็นเวลาเกือบ ๑๐ ปี ..ไม่เคยเอ่ยปากปรึกษาใคร

“..คุณไม่ต้องไปเล่นกลสิณ ถ้าใครมีใจรักปฏิสัมภิทา-
ญาณฝังใจ..คน ๆ นั้นจะเคยได้สมาบัติแปดมาแล้วใจดีดีชาติ
..คุณจับภาพพระพุทธรูปให้ใจสบายไว้ พิจารณาร่างกายตาม
แบบของสติปัฏฐานสุขขวิปัสสโก ทำไปแล้วก็เอาใจนึกไปกราบ
พระในนิมิตให้ใจผ่องใส... ทำสลับไปอย่างนี้.. จนจิตเข้าถึง
อนาคามี สมาบัติแปดเดิมจะให้ผลเป็นปฏิสัมภิทาญาณ”

ผู้เขียนนี้เบิกบานใจขนาดไหน ท่านผู้อ่านคงพอจะเดา
ถูก แล้วพ่อก็พูดต่อ

“...แต่คุณอย่าเข้าใจว่าปฏิสัมภิทาญาณนั้นเป็นการรู้

๒๐๘ เสียงจากถ้ำ ฉบับพิเศษ

อะไรต่ออะไรได้ทุกอย่างพร้อมกันสมใจทุกครั้ง.. ไม่ใช่! ปฏิสัม-
ภิกาญาณนั้นเมื่อมีปัญหาอะไรเกิดขึ้น ที่ควรจะรู้และควรทำ
ให้เสร็จไป ก็ารู้เรื่องนั้นและตอบสนองได้ บริหารได้ถูกต้อง
ไปที่ละอย่าง เมื่อจบกิจอันนั้นอารมณ์จิตก็จะตกลงมาสู่สังขาร-
pekขญาณ มีใจเฉย ๆ สบาย ๆ เหมือนไม่มีความรู้พิเศษอะไร
เลย ..จำไว้!”

ท่านผู้อ่านเอ๋ย...พระอาทิตย์ส่องแสงจับด้านหน้า...
ด้านหลังก็มีเงา แต่จิตพื่อนั้นส่องทะลุผ่านเข้าไปในใจ ผ่าน
ย้อนไปในกาลเวลาและอารมณ์ที่ผ่านมานานนักหนา และยัง
เมตตาส่องฉายภาพธรรมอันบริสุทธิ์ ให้ใจเราสว่างกระจ่าง
ความหมาย ขนาดนั้นเชียวนะ...

เรื่องของพ่อนี้ เป็นเรื่องที่ผู้เขียนขอบอกว่าเขียนเกร็ง
และผิดที่สุด ทั้งนี้คงเป็นเพราะเราอยากเขียนประกาศพระคุณ
ท่านถึงขนาดออกหนังสือ ‘เสียงจากถ้ำนารายณ์’ เพื่องานนี้
โดยตรง เขียนถึงองค์อื่นนั้นสะดวกดวงใจเบิกบานหรรษา กะ
ว่าเรื่องพ่อเป็นเรื่องปิดท้าย ‘เส้นทางพระโยคาวจร’ แล้วจะ
พิมพ์รวมเล่มไว้เป็นอนุสรณ์บูชาพระคุณ พอถึงปลายทางเข้า
จริง ๆ นึกสำนวนไม่ออก ก็จะขอเล่าต่อไปอีกจนปิดต้นฉบับได้

ที่จริงเรื่องนี้เป็นเรื่องหัวใจของหนังสือชุดนี้ คือท่านได้อ่านมาตลอดแล้วว่า พ่อได้นิมนต์พระสุปฏิปันโนมางานวัดเพื่อสงเคราะห์ญาติโยมลูกหลาน ถึง ๑๐ องค์ ต่างองค์ก็ล้วนงามหมดจดสดใสจิตใจขึ้นอารมณ์ ต่างองค์ก็เมตตาสนทนากับศิษยานุศิษย์ของพ่อเสมอมา ต่างองค์ต่างแวะเวียนมาหาพวกเราที่บ้านซอยสายลมจนสิ้นชีวิตไปหมดแล้ว

มีครั้งหนึ่ง.. ภาพหนึ่ง.. ได้ฉายประทับไว้ที่บ้านแห่งพระธรรมนี้

วันนั้นพ่อมากิจนิมนต์ที่กรุงเทพฯ มาพักที่บ้านสายลม ผู้เขียนยังเป็นฆราวาสปฏิบัติพระอยู่ ก็เป็นการอัศจรรย์ที่หลวงปู่ครูบาอาจารย์ผู้เป็นคุณเทพเจ้าของแผ่นดินล้านนา ได้มาพักที่บ้านสายลมตรงกันอีกด้วย รุ่งเช้า.. หลวงปู่ทั้งหลายก็จะกลับภาคเหนือ พ่อลงมานั่งคอยที่ท้ายห้องกรรมฐาน สมัยนั้น.. เป็นเตียงไม้ธรรมดา ใช้นั่งได้ นอนได้ ..

เป็นเวลาเช้าหลังฉันเสร็จ ในห้องมีแต่ผู้เขียนยืนคอยจังหวะสนองงานอยู่ คุณม่า (รัฐดา บุณนาค) ออกไปดูรถเตรียมพร้อมส่งสนามบิน.. พ่อนั่งบนเตียงดังหลังตรงดังคันทวน หลวงปู่ผู้แก่ขันธห้าแก่พรรษากว่า นั่งรายล้อมกับพื้น

เจ้าประคุณเอ๋ย.. หลวงปู่คำแสนใหญ่.. หลวงปู่
คำแสนเล็ก.. หลวงปู่ขุ่ม.. หลวงปู่ครูบาชัยวงษา และหลวง
ปู่ครูบาธรรมชัย... ต่างองค์จะรู้วินัย รู้มารยาท และหยั่งญาณ
กระแฉจิต ต่างองค์กระหย่งเข้าประนมมือเอ่ยวาจา

“กระผมจะขอลาพระคุณกลับวัด..”

กราบครั้งนั้นสามครางามนูนวลจากใจนักหนา พ่อ
ประนมมือบนอบ กายตั้งตรงงามสง่า สีหน้านั้น.. ครั้งนั้น..
สวยเหมือนพระพุทธรูปงาม ผ่องใสเหมือนพระจันทร์เพ็ญ

“ขอให้กลับไปทำหน้าที่แทนคุณพระศาสนา ให้คุ้มคำ
พระมหากรุณาธิคุณพระพุทเจ้า และบุพการีผู้มีคุณทั้งหลาย
เถิด..”

ท่านผู้อ่านเอ๋ย.. ผู้เขียนเจ็บใจ ขัดใจตัวเอง ที่เขียน
บรรยายภาพนั้นได้แค่นี้ และเสียดายที่ท่านไม่ได้เห็นภาพหลวง
ปู่ผู้แก้วใจจริงใจบนอบ ไม่ได้เห็นพ่อฤๅษีผู้จำใจยอมนั่งสูงส่ง
พรชัย ทั้งที่ใจพ่อเคารพพระอาวุโสพรรษา

ภาพนั้น... ที่ทำให้น้ำตาเราล้างใจให้กระจ่างมันคงใน
องค์พ่อรู้จบ เป็นภาพที่ตลใจให้รักกาสาวพัสตร์ และปรารถนา
จะถวายชีวิตบูชาคุณครูบาอาจารย์

พ่อเอ๋ย.. ภาพนั้นก็ยังไม่เท่าภาพสุดท้ายนี้ พ่อทรงงานศาสนาเมตตาศิษย์ อบรมลูกหลานมานานชั่วชีวิต ..พ่อเหนื่อยแล้ว..พ่อป่วยแล้ว..พระและคนทั้งวัดใจเสียกันหมดแล้ว เข้า วันนั้นพ่อลุกไม่ไหวแล้ว.. หลวงพ่็นัดร้องให้ขอร้องว่า พ่อพักเถิด พ่ออย่าขึ้นรถไปตีก่าน้ำเลย ให้คนอื่นทำสักวันก็ได้.. แต่พ่อบอกว่า

“แกไม่รู้อะไร... ต้องไป.. มันจะสะดวก..”

ดวงตะวันเหนือกระหม่อมลูก ๆ พ่อเคยขึ้นโคจร ตามเวลากิจวัตร.. จิตพ่อเป็นอมตะกับงาน กับเวลานั้นจะพบผู้คนกลุ่มนั้น... ก่อนเข้ากุฏิทำงาน... หมายจะคอยขนม จากมือพ่อ.. มันเคยกินขมน้ำใจพ่อทุกวันที่พ่ออยู่วัด.. วันนี้พ่อลุกไม่ได้ ยังห่วงแม้ว่าหมายจะผิดหวัง.. พี่ ๆ ต้องพยุ่งพ่อขึ้นรถ.. พระก็นั่งคอยดูพ่อเต็มกุฏิ พี่นัดบอกว่า

“กลับไปก่อน บ่ายนี้ให้ไปคอยที่ตึกรับแขก”

บ่ายเอ๋ย.. บ่ายอย่างกลายเป็นเย็นได้ไหม พ่อของเราถูกหามขึ้นรถ.. หามนั่งเก้าอี้.. หามขึ้นนั่งที่ประทับรับแขก.. หลังพ่อยังตรงเหมือนเดิม แต่ตาพอมองไม่เห็นลูกๆ แล้ว พระลูก ๆ นั่งอยู่ทางขวา พี่นัดกราบรายงานว่าพระมาเยี่ยมพ่อ.. พ่อรู้ใหม่ว่าพ่อหันไปทางซ้าย.. หันไปขอบใจลูก ๆ แล้วก็คิดว่า

๒๑๒ เสียงจากถ้ำ ฉบับพิเศษ

“..มานั่งเสนอหน้าทำไม งานการไม่มีทำแล้วหรือ...”

ลูก ๆ ไม่ได้โกรธพ่อ ลูก ๆ ร้องไห้ แม้จะต้องตายใน
คืนนั้น.. พ่อก็ยังสอนลูก.. ให้รักงานพระศาสนา พ่อจากไปแล้ว
พ่อไปเกิด ลูก ๆ อยู่กันได้.. พ่อพักเสียเกิด..

พ่อเอ๋ย.. พ่อนั่งพัก

พ่อเหนื่อยมานานนัก สิบหกสงฆ์

พ่อนำลูก เดินทางมายาวไกล

พ่อเข้าถึงหลักชัย ลูกจะทยอยติดตาม

ถ้าทำเพื่อตัวเอง พ่อจบไปนานแล้ว

แต่พ่อแก้ว ทำเพื่อลูกน้อยที่ตามหลัง

ลูกทราบ ชึ่งน้ำใจ พ่อเอ๋ยจงฟัง

ต่อไปนี้ลูกจะทำบ้าง พ่อเอ๋ย พ่อนั่งดู.

วัดเขาวง (ถ้ำนารายณ์)

๒๒/๑ หมู่ ๕ ต.เขาวง

อ.พระพุทธบาท จ.สระบุรี ๑๘๑๒๐

โทร. ๐๓๖ ๓๔๗-๗๓๐